

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÖZDEMİR İNCE

BAŞYÜCELİK DEVLETİ

ÖZDEMİR İNCE

BAŞYÜCELİK DEVLETİ

Yıllardır, Başyüce ve Başyücelik diye bir şeyden söz ediyorum. Necip Fazıl Kısakürek'ten söz ediyorum. Recep Tayyip Erdoğan'ın ikide bir "Davamız" dediği şey ne? Hemen yanıtlayayım: Necip Fazıl Kısakürek'in *Ideolocya Örgüsü* adlı kitabında bir ütopya olarak tasvir ettiği Başyücelik devletini kurma davası. Bunu kaç kez yazdım ama bir daha yazıyorum.

Kimileri AKP tek adam yönetiminin ne ABD'nin başkanlık ne de Fransa'nın yarı başkanlık sistemlerine benzediğini öne sürüp, AKP başkanlık rejimini "ucube" olarak tanımlıyorlar. Ucube değil elbette: Anayasası *Ideolocya Örgüsü* olan bir dava, bir proje. Ne yazık ki bunu hiç kimse anlamış değil. Ama gerçekleştiği, tamamlandığı zaman Arşimet gibi "Buldum!" diye hamamdan peştamalsiz fırlayacaklar.

Özdemir İnce, yıllardır doymak bilmez bir iştah ve hırsla cumhuriyet rejimini yıkararak, eli sopalı, dayatmacı, hilekâr, sahtekâr bir yığılmanın, oluşturmak için bin dereden su getirdiği "ucube" devlet sistemini *Başyücelik Devleti*'nde bütün yönleriyle ele alıyor. Din örtüsü altına saklanan gerçekler, cehaleti üstün kılmak için oynanan oyunlar İnce'nin bir kalem darbesiyle gözler önüne seriliyor.

www.tekinyayinevi.com

[/tekinyayinevi](https://www.facebook.com/tekinyayinevi)

[/tekinyayinevi](https://twitter.com/tekinyayinevi)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://ranney.org>

₺ 30

Kurucusu
KEMAL KARATEKİN

Tekin Yayınevi: 723
ISBN: 978-9944-61-241-8

TEKİN YAYINEVİ

Ankara Cad. Konak Han, No: 15/A Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 527 69 69 Faks: (0212) 511 11 22
www.tekinyayinevi.com.tr
e-mail: info@tekinyayinevi.com
Sertifika No: 12336

BAŞYÜCELİK DEVLETİ ÖZDEMİR İNCE

Politik İnceleme

© Tekin Yayınevi, 2018 © Özdemir İnce, 2018

Editör Ayşegül Çakan
Danışman Editör Orhan Gökdemir
Kapak ve Sayfa Tasarım Bilgi Erdoğan

1. Baskı Haziran 2018, 1000 adet
2. Baskı Eylül 2018, 1500 adet
3. Baskı Haziran 2019, 1000 adet

Baskı ve Cilt Berdan Matbaası
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi
C. Blok No: 215/21
Topkapı / İstanbul Tel : 0 212 6131211
Sertifika No: 12491

Kitabın tüm yayın hakları *Tekin Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti'*ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

Özdemir İnce

BAŞYÜCELİK DEVLETİ

Özdemir İnce, 1936'da Mersin'de doğdu. Ortaöğrenimini bu kentin okullarında yaptı. Yükseköğrenimini Gazi Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nde tamamladı (1960). Paris Üniversitesi'ne bağlı "Institut des Professeurs de Français à l'Etranger" ve "Institut de Phonétique"te öğrenim gördü (1965-1966). Aydın ve Muğla liselerinde çalıştı (1967-1969). 1969 yılında TRT'ye geçti. TRT'de televizyon Metin Yazarı, Öndenetim ve Redaksiyon Müdürü, Program ve Yayın Planlama Müdürü, Genel Müdürlük Müşaviri ve Uzman olarak çalıştı. 1982 yılında emekli olduktan sonra Can Yayınları ile Telos Yayıncılık'ta editörlük, 2000-2012 yılları arasında Hürriyet gazetesinde, Nisan 2012-Nisan 2014 döneminde Aydınlık gazetesinde köşe yazarlığı yaptı. Eylül 2018'den itibaren Cumhuriyet gazetesi yazarı. Şiir ve yazıları yirmi kadar yabancı dile çevrildi. Şiirleri Fransızca, Bulgarca, Yunanca, İtalyanca ve Makendoncada kitap olarak yayınlandı. Edebiyat ve gazetecilik alanlarında birçok ulusal ve yabancı ödülü bulunan Özdemir İnce, Mallarmé Akademisi (Paris) ve Avrupa Şiir Akademisi (Lüksemburg) üyesidir.

Yapıtları

Şiir: *Bütün Şiirler 1 (Rüzgâra En Yakın Yerde); Bütün Şiirler 2 (Susan Denizin Sesiyle); Bütün Şiirler 3 (Bir Başka Dil); Bütün Şiirler 4 (Şaman Sözü); Bütün Şiirler 5 (Uzaktan Daha Uzak Yakından Daha Yakın) ; Elli Yıl Sonra Kargı; Karadelikte Bir Yolculuk & Tersine ya da Sapkın Ayetler, Opera Kahkahası, Gençler İçin 50 Turfanda Miir.*

Deneme, Eleştirel Deneme: *Şiir ve Gerçeklik, Söz ve Yazı, Tabula Rasa, Yazınsal Söylem Üzerine, Dinozorca, Tarih Bağışlamaz, Çile Törenleri, Bu Ne Biçim Memleket, Yaşasın Cumhuriyet, Şiirde Devrim, Mevsimsiz Yazılar, Gördüğünü Kitaba Yaz, Pazar Yazıları, Tersî Yüzü, Isırganın Faydaları, Yedi Canlı Cumhuriyet, Yazmasam Olmazdı, 100 Pazar Yazısı, Mahşerin Üç Kitabı, Denek Taşı, Fesatlar Sarmalında Türkiye, Cumhuriyetsiz Demokrasi, Demokrasiz Demokrasi, Direnen Cumhuriyet, Kırılancın Okuma Uçuşu, Demokrasi ile Diktatorya Arasında, Cehaletin Rönesansı, Edebiyattan Politikaya Türkiye'de Ne Var Ne Yok, Egemenlik Cehaletindir, Edebiyat ve Siyaset Olarak Hayat, Edebiyat Sadece Edebiyat Değildir.*

Araştırma, İnceleme: *Türkiye'nin Sırat Köprüsü: Açılım Masalı, İmam Hatip Saltanatı ve İmamokrasi, Din İman Masa Kasa, Cumhuriyet'in Üç Fedaisi, Cumhuriyet'in Şairi Nâzım Hikmet, Cumhuriyetsiz Şair Necip Fazıl, Sonun Sonu, Ortak Akılsızlık Halleri.*

Söyleşi: *Ne Altın Ne Gümüş.*

Özel Kitap: *Agios Ritsos*

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	11
-------------	----

BİRİNCİ BÖLÜM:

AKP VE REİSİ	31
Recep Tayyip Erdoğan'ın Zihniyet Dünyasının Hal ve Gidişi	31
AKP Pek Tuhaftır	41
Bir Sakallı Hüsnü Olarak AKP Seçmeninin Tasviri	44
Sakallı Hüsnü Kimdir?	45
İkinci Yazı: Kim Bu İnsanlar?	48
Utanmaz Adamlar	53

İKİNCİ BÖLÜM:

TÜRKİYE VE MİSİR: İSLAMCILIĞIN YOLU	61
Müslüman Kardeşler, Milli Görüş ve AKP	61
AKP'nin Müslüman Kardeşler Demokrasisi	64
Mısır Türkiye'nin Geleceğidir	66
Müslüman Kardeşler	68
Yani İhvan Ül-Müslimin	70

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

ZAMANDA YOLCULUK	72
23 Yıl Önce (Sonra) Recep Tayyip Erdoğan	72
Aç Tavuk Siyaseti Tehlikelidir!	85

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

TÜRBAN KARŞI DEVRİMİ.....	91
Türban Darbesi.....	91
Türbanlı Demokrasi	92
Laik, Antilaik, Türban-Mürban.....	94
Türban Sadece Türban Değildir!	96

BEŞİNCİ BÖLÜM:

UYGARLIK, İLKELLİK VE DİN.....	98
Kendin Ettin Kendin Buldun, Aferim!.....	101
Ortak Akıl ve Devlet Aklı	105
AK Parti'nin Kolektif Aklı	106

ALTINCI BÖLÜM:

KERİZMATİKLER VE BAŞYÜCE.....	115
Karizmayı Kerizmatikler Yaratır.....	115
David Brooks, New York Times	117
Zombi Yalanlar (Zombi Lies).....	121
AKP'nin CHP Hakkında Zombi Yalanları.....	128

YEDİNCİ BÖLÜM:

AKP İKTİDARI ASLA BIRAKMAYACAK.....	144
Başyüce ve AKP'nin İktidar Cihadı	144
Bir Kez Daha: AKP İktidarı Asla Bırakmayacak.....	145
Demek Laiklik Elden Gidecek?	149
Millet Can Derdinde, Başyüce 400 Milletvekili	152
Ayrıca Başyücenin Şöyle Cümleleri de Var.....	154
Beladan Kurtulmak!	155

SEKİZİNCİ BÖLÜM:

DİN AYET İŞLERİ	157
Diyanet İşleri Belası	157
Cumhuriyet Kurumu Diyanet İşleri Başkanlığı.....	158
Diyanet İşleri'ne Devam	161
İslami Papalık.....	164

Fesat İşleri Başkanlığı.....	164
Kürtaj ve Diyanet İşleri Başkanlığı.....	165

DOKUZUNCU BÖLÜM:

KURUSIKI	169
Blöf ya da Kurusıkı.....	169
Başkancılık Sistemi.....	174
Nasıl Bir Başkanlık Sistemi?.....	174
Başkanlık Mavalı	176
YSK ve Eğilim Yoklaması.....	177

ONUNCU BÖLÜM:

BAŞYÜCE İLE ATIŞMA VE KAPIŞMA	179
Millet STK'larla Sahip Çıkıyor	179
Çatışma Yerine Uyum.....	180
Medyada Anlatılacak.....	180
Mevcut Sistem Anormallik Hali	181
Mevzuat Amcayla Yanmıştık.....	181
Çatışma Yerine Uyum.....	183
Başyücelik Fermanı.....	189
Sadrazam Hazretlerinin On Emri	192

ON BİRİNCİ BÖLÜM:

GEZİ VE 31 MART AYAKLANMASI	197
“Erdoğan, Gezi’yi Kaşımaya Devam Ediyor”	197
Taksim Kışlası ve 31 Mart İsyanı	198
Ne Demokrasi Ne Şehitler, Başyüce Güzellemesi!	200

ON İKİNCİ BÖLÜM:

AKP’NİN ŞİFRELERİ	204
AKP’yi Doğru Tercüme Etmek.....	204
AKP’yi Doğru Yorumlamak	206
Bir İşgalci Olarak AKP	207

Erdoğan: “Laikliği Yeniden Tanımladık”.....	209
Eşegi Boyamak!.....	210
Sofu Kapitalizm.....	215

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

CUMHURİYET İÇİN ŞANS KALDI MI?.....	218
Cumhuriyet İçin Son Şans	218
Cumhurbaşkanlığı Seçimi	218
Veto ve Fesih Yetkisi.....	219
Mustafa Kemal Paşa ve Millet Meclisi’ni Fesih Yetkisi ..	220
AKP Beni Hiç Şaşırtmadı.....	221
Balık Kavağa Çıkar, Tarih Tekerrür Etmez.....	225

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

NE ZAFERİ?	230
Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın Zafer Konuşmasına Karşı ..	230
Bilimin Dine, Dinin Bilime İhtiyacı Yok.....	234
Totaliter Sosyal ve Kültürel İktidar.....	240
Kişiyi Özel (İsmlama) Demokrasi	241
İkisi de Cumhurbaşkanı Olamaz, Olmamalı.....	243
Milletvekili Andı	244
Necip Fazıl ve Cumhurbaşkanı Gül	247
Cumhurbaşkanlığı Andı	252
R.T. Erdoğan’da Tecessüm Eden Allah’ın Vasıfları	260
Kuran-ı Kerim’e Göre Allah’ın Vasıfları	261

ÖNSÖZ OLARAK SONSÖZ	264
DİZİN	269

ÖNSÖZ

İslamcılar tarafından ideal yönetim tarzı olarak sunulan Hz. Peygamber ve Dört Halife dönemi acaba neye benziyordu diye düşünülür. Sanki adaletin, hukukun, fırsat eşitliğinin, insan haklarının, kendine özgü bir demokrasinin egemen olduğu cennetvari bir yönetim vardır. Artık hayal etmeye gerek yok: 15 yıllık AKP dönemi o özlenen devr-i saadetin (!) yaşanan somut örneği. Özellikle de ha Halife Osman dönemi, ha AKP yönetimi: Aynı talan, aynı soygun, aynı nepotizm (akraba kayırma)... Hz. Peygamber ve Dört Halife dönemi dışa yönelik emyeryalist cihat ve yağma anlayışına dayanıyordu. AKP'nin siyaseti, gücü yetmediğinden, dışa değil içe yönelik. Gücü yetseydi bütün çevresini yağmalar ve haraca bağlardı.

AKP'nin yönetim anlayışı ideal İslami devlet yönetim tarzının ta kendisidir. Yozlaşmış hali değildir.

Geçmişe dönüp uzun uzun anlatacak değilim. Zaten benim alanım değil. Ancak işkembeden de atmıyorum. Son referansım Arif Tekin'in *Kur'an'ın Tarihçesi ve Yazım Serüveni* (Berfin Yayınları). Özellikle de Halife Osman'la ilgili iki bölüm.

Başyüce(lik) devleti neye benzer sorusunun cevabına gelince: İslamın Devr-i Saadet döneminin asrî benzeridir diyebiliriz. Modern ve çağdaş halidir. Ne de olsa 2000'lerde yaşamaktayız.

Yıllardır, Başyüce ve Başyücelik diye bir şeyden söz ediyorum. Necip Fazıl Kısakürek'ten söz ediyorum. Recep Tayyip Erdoğan'ın ikide bir "Davamız" dediği şey ne? Hemen yanıtlayayım: Necip Fazıl Kısakürek'in *İdeolocya Örgüsü* adlı kitabında bir ütopya olarak tasvir ettiği Başyücelik devletini kurma davası. Bunu kaç kez yazdım ama bir daha yazıyorum.

Kimileri AKP tek adam yönetiminin ne ABD'nin başkanlık ne de Fransa'nın yarı başkanlık sistemlerine benzediğini öne sürüp, AKP başkanlık rejimini "ucube" olarak tanımlıyorlar. Ucube değil elbette: Anayasası **İdeolocya Örgüsü** olan bir dava, bir proje. Ne yazık ki bunu hiç kimse anlamış değil. Ama gerçekleştiği, tamamlandığı zaman Arşimet gibi "Bulдум!" diye hamamdan peştamalsiz fırlayacaklar. Bu ülkede egemenlik cehaletidir. Biz işimize bakalım ve **İdeolocya Örgüsü**'ne dönelim ve bakalım Başyüce'yi nasıl tanımlıyor, nasıl tasvir ediyor. Fakat dikkat: Ben de parantez içinde ve italik yazı ile araya gireceğim.

- "Başyüce", kaba ve umumî mânasiyle herhangi bir devlet reisi değil, derin ve girift, içtimaî bir remzdir. Bir timsal. "Derin ve girift, içtimaî bir remzdir. Bir timsal."
("Ucube" diyenler bu noktada bakhlar. "Derin ve girift, içtimaî bir remzdir. Bir timsal." Ne demek? Nereye çeksen gidecek bir belagat. Allah'ın temsilcisi ve simgesi mi Başyüce?)
- Bütün selâhiyetler beşerî haddin en üstünüyle eline teslim edilmiş kâmil ferdin, Allah'ı, vicdanı ve milleti arasında ter-kibleştirmeye memur bulunduğu kâmil âhenk uğrunda, öz nefsinin selâhiyetsizlikte son mertebeye indirmesi... "Başyüce"nin heykelletirdiği¹ remz, işte bu mânanın temsilciliği ve şahıslandırıcılığıdır.
(Benim anladığım şu: Allah'ı, vicdanı ve milleti elinde tutan bir tek adam, insanüstü bir yaratık ama kendini yok sayacak kadar alçakgönüllü (!) imiş... Fakat İslam inancına aykırı bir heykel.)
- "Başyüce", milletini tek şahıs içinde yekûnlaştıran baş örnek... Onun içindir ki, selâhiyeti, hak ve hakikate karşı yekûna eş, kendi öz nefesine karşı da bu yekûnun en ufak parçasından daha küçük...

1 Çelişkiye bakın: Din bakımından heykeli yasaklayan Başyüce heykelleşiyor.

(Laf kalabalığında gizlenmiş ceberrut bir tek adam yönetimi.)

- “Başyüce”nin kendi öz lisanından başka her edası ve işi “ben milletimin görünürde en ahlâklılı, en bilgili ve en akıllı ferdiyim!” diye ilân edecektir.
- “Başyüce”, “Yüceler Kurultayı”nın her şubede lif lif örülmüş kanunlar manzumesine aykırı emir veremez ve vermez; Fakat her emri, kanunu tamamlayıcı ve belirtici ayrı bir kanundur. Kanunun bir şey söylemediği yerde “Başyüce’nin emri kat”ıdır. ***(Anayasa ve yasalar var ama Başyüce’nin emri her şeyin üzerinde.)***
- “Başyüce”nin bir emriyle hükümet değişir.
- Bütün hükümet manzumesi, en büyük müesseseden en küçüğüne kadar onun adına iş görür.
- Kaza cihazı onun adına işler ve adalet onun adına dağıtılır. ***(Yargı millet adına değil onun adına Başyüce iş görür. Yani yargı bağımsız değil.)***
- “Başyüce”, bütün icra vasıtalarının ve bütün şubeleriyle ordunun başıdır. Başbuğ, doğrudan doğruya “Başyüce”nin vekilidir. ***(Yani ordu milletin değil Başyüce’nin ordusudur.)***
- “Başyüce” için bütün yüceler gibi, makamını temsil gücünü muhafaza ettikçe yaş haddi yoktur. ***(Yani isterse ölünceye kadar görevinde kalabilir.)***

BAŞYÜCENİN YETKİLERİ

Başyücelik Emirleri - Kanun

Başyücelik Emirleri - Zevk ve Terbiye

Başyücelik Emirleri - Kumar

Başyücelik Emirleri - İçki ve Zehir

Başyücelik Emirleri - Zina ve Fuhuş

Başyücelik Emirleri - Faiz

Başyücelik Emirleri - Kahvehane

Başyücelik Emirleri - Külhanbeylik

Başyücelik Emirleri - Vatan Dışı

Başyücelik Emirleri - Sinema
Başyücelik Emirleri - Dans
Başyücelik Emirleri - Parazitler
Başyücelik Emirleri - Heykel (yasaktır)
Başyücelik Emirleri - Matbuat
Başyücelik Emirleri - Yine Basın
Başyücelik Emirleri - Radyo
Başyücelik Emirleri - Üniversite (Külliyeye)
Başyücelik Emirleri - Batıda Tahsil
Başyücelik Emirleri - Ecnebi Müttehassıs
Başyücelik Emirleri - Harf Dâvası
Başyücelik Emirleri - Kıyafet ve Şapka
Başyücelik Emirleri - Kadın Kılığı
Başyücelik Emirleri - Vâizler
Başyücelik Emirleri - Yine Kılık
Başyücelik Emirleri - Köy İmamı
Başyücelik Emirleri - Subay
Başyücelik Emirleri - İşçi
Başyücelik Emirleri - Sermaye ve Patron
Başyücelik Emirleri - Fabrika
Vesaire

(Görüldüğü gibi Başyüce her alanda yasa düzeyinde yetkilidir. Her konuda emir verebilir. Ama hırsızlık, yolsuzluk, yandaş kayırma, görevi ehline ve uzmanına verme, adalet, tarafsızlık, eşitlik, fırsat eşitliği ve benzeri konularda hiçbir emir(!) yok!

Başyüce ile ilgili bölüm İdeolocya Örgüsü'nün 191, 192 ve 193. sayfalarında yer alıyor ve Başyüce olarak somut birini tarif ediyor. Ne demokrasinin temeli olan kuvvetler ayrılığı var, ne parlamento ne de millet. Sadece Başyüce var. Böyle bir yetki ne dört halifede ne de Osmanlı padişahlarında vardı).

BAŞYÜCELİK EMİRLERİ - MATBUAT²

- Bu emrin neşriyle beraber, “Matbuat Hürriyeti” (Basın Özgürlüğü) isimli millî ve içtimaî felâket vesilesi kaldırılmıştır. Bundan böyle matbuat, bilinen mânada hür değildir.
- Bu yasağa, kitap, gazete, mecmua, broşür, afiş vesaire olarak matbuat çerçevesinin belirttiği ne kadar yayın vasıtası varsa hepsi birden dâhildir.
- Şimdiki istikâmentsiz beşeriyetin en aziz hürriyetlerden biri tanıdığı fikir hürriyeti, hürriyet mefhumunu hakka esaret bilen yekpâre telâkkinin emrinde, sırf “hürriyet için hürriyet” faciasından ve her menfi tesire açık başıboşluktan cebren kurtarılacaktır.
- Yukarıda sayılan yayın vasıtalarının kadrolaştırdığı, şiir, piyes, hikâye, tenkid, tetkik, siyaset, ilim, fikir, röportaj vesaire gibi bütün ifade neveleri, neşirlerinden evvel, kendi kendilerini devlete tasdik ettirmek ve neşir ehliyet ve liyakatini alâkalı devlet teşekkülü marifetiyle hüccetlendirmek mükellefiyeti altındadır.
- Gerçek hürriyetin ne demek olduğu anlaşılınca ve bu anlayışı doğuracak yüksek ferdî ve içtimaî irfan mayası tutuncaya kadar, her şekli ve her nevîle matbuat, en sert murakabe ve en keskin güdüme tâbi tutulacaktır. Basın, kendini kontrol edebilecek hâle gelinceye kadar, bu böyle!..

(Özetle: Başyücelik rejiminde yukarıdaki emirler 2019’da bir kararnamenin içinde yer alabilir. Düşünceyi açıklama hürriyeti ile insan haklarının akıbeti de farklı olmayabilir.)

BAŞYÜCELİK EMİRLERİ - DANS³

- Dans yasaktır.
- Vatan kurtarıcısı çapında eski bir Fransız devlet adamının, dansa dair sorulan suale, sırf bir yatak içinde kadınla er-

2 age. s.342-343.

3 age. s.338-339.

keğın filini kastederek verdiğı, “Niçin ayakta?” cevabı kadar dansı izah edebilecek bir tarif olamaz. Hususiyle tarif, Avrupa’nın, millî kahraman tanıdığı bir büyüğü olduktan sonra...

- Alenî ve içtimaî bir zina nazariyesinden başka olmıyan dans, belki de bu münafık cephesiyle zinadan iğrenç bir fiil olarak, Büyük Doğu mefkûresinin en şiddetli yasakları arasındadır.
- Kadınla erkeğı müşterek ve ahenkli harekete, vücut kıvrımlarını göstermeye davet eden ve ister bir ister birçok insanın şehvî hareketlerinden ibaret olan millî ve gayri millî bütün çeşitleriyle bizden değildir.
- Zaten murakabe ve tecessüsü mümkün olmıyan ve içinden geçen her şey Allah’a havale olunmak icap eden hususî mesken müstesna, umumî ve içtimaî mekânlardan herhangi birinde, her şekliyle dans yasağı şiddetle takip olunacaktır.
- Sadece dans fiiline dayanılarak yarım asırdan beri memleketimizde an’aneleştirilen balolar, ayrıca (bar)lar, dansingler (diskotekler), gece kulüpleri kendilerini içki yasağı bakımından sınırlamış olsalar bile, dans yasağı ölçüsüyle ta kökünden tasfiyeye tâbi...
- Karısını ve kızını, yabancı bir erkeğın kolları içinde ve göğsü üzerinde nazarî ve alenî bir zinaya terkeden ve bundan gocunmayan erkek, bizim anlayışımıza göre, bu halini izahe yelteneceğı, nefesine özür aramaya kalkışacağı, bir fuhuş ajanından daha aşağılık bir şahıstır.
- Dansa karşı nefretimizi bilhassa şiddetlendirmesi icap eden nokta, Tanzimattan beri gelen murakabe ve muhasebesiz Garp taklidi cerayanlarının, içimize, Masonlar ve dönmeler vasıtasıyla bilhassa dansı sokarak, güzelim ahlâkımıza ifsat ettiğidir.
- Avrupalı için, kendi hususî bünyesi, telâkkisi, ruhî ve içtimaî müesseseleri bakımından bir dereceye kadar tabii ol-

duğu halde, bir Fransız büyüğünün bu kadar ağır bir nefret ve hakaretle vasıflandırdığı dans, Avrupalı hesabına başlıbaşına bir tahrip vesilesi olduğu halde, bizim İslâm ve millî bünyemize tatbik edildiği gün, her şeyimizi birden berhava edecek bir yıkıcılık müessiri olur. İşte böyle olduğu ve bütünü olacağı içindir ki, bizim cemiyet ölçümüzde dansla göz önünde zinanın birbirinden farkı yoktur.

(Dansı çiftleşme olarak tarif eden büyük adamın kim olduğunu sormaktan başka dans yaşağının abartılarını değerlendirmeyi okura bırakıyorum.)

Sonuç: Prototipini AKP yönetiminde yaşadığımız Başyücelik devletin devleti işte budur. 2019 seçimini AKP dayı kazanırsa, HİTLER'in DAVAM kitabına benzeyen *İdeolacya Örgüsü* Başyücelik rejiminin uygulama planı olacaktır. Bu rejimin öteki adı İMAMOKRASİ'dir. Benim *“İmam-Hatip Saltanatı: İmamokrasi ve Din İman Masa Kasa”* adlı kitaplarımı hâlâ okumadınız mı?

Başyücelik Devleti (1)⁴

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan yakın tarihimizde derin arkeolojik kazılar yapmaya pek meraklı. Özellikle CHP konusunda... Arada bir Arapça “Men Dakka Dukka!” lafını tekrarladığını da hatırlıyoruz. “Çalma başkasının kapısını çalarlar kapını” anlamına geliyor. İncil’de de böyle bir ayet vardır: “Başkasını yargılamayın ki, siz de yargılanacaksınız. Çünkü nasıl yargılırsanız öyle yargılanacaksınız. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız. Sen neden kardeşinin gözündeki çöpü görürsün de kendi gözündeki merteği fark etmezsin? Kendi gözünde mertek varken kardeşine nasıl, ‘İzin ver, gözündeki çöpü çıkarayım’ dersin? Seni ikiyüzlü! Önce kendi gözündeki merteği çıkar. O zaman kardeşinin gözündeki çöpü çıkarmak için daha iyi görürsün.”⁵

4 Aydınlik, 21 Mayıs 2012

5 Matta, 7.1-5; Luka, 6:37-38. 41-42

(Bu alıntı ünlü atasözümüzün kaynağını göstermesi bakımından da çok faydalı oldu.)

Yazı masamın üzerinde Aydınlık dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli 487. sayısı duruyor. Kapakta, günümüz başbakanı RTE'nin bir portresi, portrenin üzerinde şu manşet yer alıyor: **“Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz Tayyip'i Erbakan'ın yerine hazırlıyor!”**

Eşeğimi sağlam kazığa bağlamak için, Aydınlık'ın Genel Yayın Yönetmeni ve Başyazarı Serhan Bolluk'a telefon edip sordum: “Recep Tayyip Erdoğan bu sayıdan dolayı dergiyi mahkemeye verdi mi?”

Serhan Bolluk cevap verdi: “Hayır abi, ne mahkemeye verdi, ne de tekzip etti!”

Elimiz sağlam artık ama gene de çok dikkatli olmalı. Belediye başkanı başbakan olduğundan bu yana sadece üzerinden düştüğü atı mahkemeye vermedi. Gölgesine basanı mahkemeye veriyor...

Sinan Onuş imzalı haber derginin 4, 5 ve 6. sayfalarında yer alıyor: “Amerika Tayyip'e oynuyor... Abramowitz ile Tayyip Erdoğan'ın 6 yıl önceye dayanan dostluğu... RP'deki 'sivil toplumcu' görüntünün mucidi Abramowitz... Helsinki Yurttaşlar Derneği üyesi Ali Bulaç, Tayyip Erdoğan'ın konuşmalarını yazıyor... Tayyip Erdoğan'ın destekçisi MÜSİAD ABD ile iç içe... RP'li üst düzey yetkili: 'Cemaat operasyonu Amerikan politikası'...”

Bu yazının yayınlanmasının üzerinden tamı tamına 15 yıl 7 ay 1 gün geçmiş. 14 Ağustos 2001 tarihinde kurulan partinin kuruculardan Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, İdris Naim Şahin, Binali Yıldırım ve Bülent Arınç partinin önde gelen isimleri. Bünyesinde Millî Selamet Partisi-Refah Partisi-Fazilet Partisi (millî görüş), Anavatan Partisi (Turgut Özal'a yakın isimler) ve Adalet Partisi-Doğru Yol Partisi (merkez sağ) kökenli isimleri barındırmakta.

15 aylık bir parti olarak 3 Kasım 2002 tarihinde yapılan seçimlerde en yüksek oy oranını alarak (geçerli oyların % 34,63'ü)

Abdullah Gül başkanlığında 58. Cumhuriyet Hükümeti'ni kurdu. Aldığı siyaset yasağı nedeniyle kabine ve TBMM'de yer almayan Genel Başkan Erdoğan'ın bu yasağı, Cumhuriyet Halk Partisi'nin de desteklediği bir anayasa değişikliği ile kaldırıldı. Erdoğan, 8 Mart 2003 tarihinde Siirt'te yapılan yenileme seçimlerinde milletvekili seçilerek Meclis'e girdi. Bunun üzerine Gül başkanlığındaki 58. Hükümetin 11 Mart 2003 tarihindeki istifasının ardından, 15 Mart 2003'te 59. Cumhuriyet Hükümeti'ni kurdu.⁶

Demek ki Recep Tayyip Erdoğan, Aydınlık dergisinin bu yayınından tamı tamına 4 yıl 11 ay 24 gün sonra AKP kurucu Genel Başkanı, 6 yıl 4 ay ve 25 gün sonra başbakan olmuş.

Böylece derginin falı ya da gerçeklere dayalı öngörüsü gerçekleşmiş. Yani: Morton Abramowitz görüşmesinden sonra Allah, Recep Tayyip Erdoğan'a "Yürü ya kulum!" demiş.

Allah'ı ve ABD'yi arkasına alan hangi kulun sırtı yere gelir ki R.T.E.'nin gelsin?

Bu Morton Abramowitz denen zatın özyaşam öyküsü bir casuslar kralının, bir iş bitiricinin portresi: 1953 yılında Standford Üniversitesi'ni bitirmiş. 1 Şubat 1985 ve 19 Mayıs 1989 tarihleri arasında Ronald Reagan başkanlığı döneminde ABD Haberalma Araştırma Dairesi direktörlüğünü (İngilizce: Bureau of Intelligence and Research) yapmış. 1991 yılında, Türkiye'nin Ankara Büyükelçiliği görevinden ayrılmış ve ABD İçişleri Bakanlığı'ndan emekli olmuş. 1991- 1997 yılları arasında Carnegie Vakfı'na bağlı uluslararası çatışma ve krizlerin önlenmesi için çalışan Carnegie Uluslararası Barış için Bağış Komitesi'nin (İngilizce: Carnegie Endowment for International Peace) Başkanlığını yapmış. 1997-1998 yıllarında Uluslararası Kriz Grubu (İngilizce: International Crisis Group) Başkanlığında bulunmuş. Dış İlişkiler Konseyi (İngilizce: Council on Foreign Relations (CFR) kıdemli üyesi. CFR'nin yayını olan dış ilişkiler (İngilizce: Foreign Affairs)

6 Wikipedi Özgür Ansiklopedi

dergisinde yazmakta. ABD'nin Uzakdoğu (Çin ve Kore) ile ilgili kitapları bulunmakta. Balkanlardaki çatışmalar ve Kosova problemi ile ilgili çalışmaları olmuş.⁷

(2)⁸

Bu yazının tamamı Sinan Onuş'un yazısından⁹ yapacağım alıntılardan oluşacak: ["Morton Abramowitz geçen Salı günü (ya 8 ya da 15 Ekim. Ö.İ.) Recep Tayyip Erdoğan ile makamında görüştü. Tayyip Erdoğan basına, Abramowitz'in "Sıcak ve olumlu bir mesaj" getirdiğini söyledi."

R.T.E. mesajın içeriğini elbette söylemiyor ama Aydınlık bir yolunu bulup öğreniyor: "Aydınlık'ın RP'ye yakın kaynaklardan öğrendiğine göre, Abramowitz ile Erdoğan arasındaki görüşmenin mesaj içeren bölümü şöyle:

Abramowitz: Siz İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde bu kadar başarılarla imza attınız. Bundan sonra artık kendinizi Türkiye çapında bir insan olarak tanııtma yolları bulmalısınız.

Tayyip Erdoğan: Ben herhangi bir mücadelenin, veliahtlık, başkanlık yarışı içine girmek istemiyorum. Böyle bir gayretim yok.

Abramowitz: Biz niyetiniz olsun diye söylemiyoruz. Bu sizin ülkenizin yararınadır. İstanbul Ortadoğu'nun başkentidir. Siz burayı yönetip yıldızınızı parlattığınıza göre. Türkiye için de çok şey yapabilirsiniz. Bunun adını illa liderlik koymayın."

Uygun Olta Uygun Yem

"Recep Tayyip Erdoğan, RP'nin İstanbul Belediye Başkanı. Ancak bundan ibaret değil. Pazar günü yapılan RP Kongresi'nin Divan Başkanlığı koltuğunda oturuyordu. Daha da önemlisi, Kongre'de Erbakan takiyye konuşması yaparken, RP adına,

7 Aynı kaynak.

8 Aydınlık, 22 Mayıs 2012

9 Aydınlık Dergisi, 20.10.1996, Sayı:487

RP'nin gerçek niyetlerini ortaya koyan konuşmayı Erdoğan yaptı. Erbakan tecriti kırmak için topluma seslenmek rolünü üstüne almıştı. Şeriat'ın savaş bildirgesi ise Erdoğan'ın ağzından okundu. Erdoğan için 'Erbakan'ın veliahtı' değerlendirmesi öteden beri yapılır. Nitekim Kongre'deki rolü ve tutumu, söz konusu değerlendirmeleri fazlasıyla doğruladı.

Basın önündeki yalanlamalara rağmen Tayyip Erdoğan, Erbakan sonrasının liderliğine hazırlandığını bütün davranışlarıyla ortaya koyuyor.”

Altı Yıl Önceye Dayanan İlişki

“Amerika, oltayı atacağı adamı ve oltaya takacağı yemi özenle seçiyor. Bu olta yeni atılmış da değil. Abramowitz daha Ankara'da ABD Büyükelçisi iken, Recep Tayyip Erdoğan ile ilişkiye geçti. Erdoğan o zaman, RP Beyoğlu İlçe Başkanı idi. Kasımpaşa'da bir vakıftaki tanışma toplantısında, dönemin RP İstanbul İl Yönetiminden bir yetkili de vardı. Buluşmayı ayarlayan, RP'nin dışa açılma kapısı işlevi gören 'solcu' bir gazeteciydi. Şimdi İkinci Cumhuriyetçilerin Şeriatçı kanadının önde gelenlerinden Mehmet Metiner¹⁰ de bu ilişkinin kurulmasında rol aldı. RP ile arası açık olan Metiner, bu görüşmenin ardından Tayyip Erdoğan'la birlikte toplantılara katılmaya başladı.

Abramowitz ile Erdoğan, bu tanışmadan sonra birçok kez, kamuoyundan gizli olarak bir araya geldiler. Erdoğan Belediye başkanı seçildikten sonra, Büyükşehir Belediyesi'nin Florya'daki lokalindeki buluşmalarının tanıkları var.”]

Bence, son elli yılın en önemli haberi olan bu yazı, 20 Ekim 1996 tarihinde yayımlandıktan sonra 28 Şubat 1997 tarihine tamına 4 ay 8 gün geçmiş. Recep Tayyip Erdoğan ve arkadaşları AKP'yi 4 yıl 9 ay 24 gün sonra kurmuş.

Bir siyasetçinin hayatında çok kısa bir süre. Bu 4 yıl 9 ay 24 gün içinde neler oldu neler.

10 Şimdi AKP milletvekili.

Bu nasıl iş? Sinan Onuş'un anlattığı bir öykü mü, yani bir kurgu (fiction) mu, yoksa bir kurgubilim (science-fiction) metni mi? Nedir Allahaşkına? Gazeteci diliyle bir asparagas mı?

Bu yazıyı 20 Ekim 1996 günü ve daha sonra okuyanlar, mutlaka, Aydınlık dergisinin “malum kompo merakı”na (!) yormuş olmalılar.

Bunları Fethullah Hoca yazsa ya da söylese, rüyada gördü diyeceğim. Çünkü Fethullah Hoca geleceği rüyasında görüyor: “Herhangi bir insanın, üç aylık çalışma ile bir-iki ‘erbain’ (kırk gün inzivaya çekilme) çıkartmakla, gözünü yumduğunda üç ay sonra olacak hadiseleri sapmadan veya az bir inhırafla söyleyebilmesi, içinde bulunduğu ülkenin içtimâî ve siyasi gelişmelerini çok önceden kestirip ifade edebilmesi, hükümet şu zaman düşecek, şu parti kazanacak, başbakan filan kişi olacak, cumhurbaşkanlığına filan kişi seçilecek, şeklinde tahminlerde bulunabilmesi -biraz tecrübe ettiğim için bilerek söylüyorum- hiç de zor değildir.”¹¹

Ne dersiniz, Sinan Onuş, Fethullah Hoca'nın yanında staj görmüş olabilir mi?

20 Ekim 1996 tarihini ve Refah Partisi 5. Büyük Kongresi'nin tarihi olan 13 Ekim 1996'yı internette bir araştırın, çok ilginç şeyler var.

(3)¹²

Arşivde araştırma yaparken, 21 Nisan 2007 tarihinde Hürriyet gazetesinde yayınlanmış, konuyla ilgili bir yazımı buldum. Adı “Şu Feleğin İşine Bak!” Birlikte okuyalım:

15 Nisan 2007 tarihli Aydınlık dergisinden ilginç şeyler öğrendim. Çoğunuzun dergiyi okuduğunuzu sanmadığım için bilgileri sizlerle paylaşmak istiyorum:

Tarih: 16 Şubat 1997. Cumhuriyet gazetesinden Leyla Tav-

11 “Şeytanın Telkinleri”, son güncelleme: 27.10.2006. // Bk: Bilim ve Gelecek, Ocak 2012. S.35

12 Aydınlık, 23 Mayıs 2012

şanoğlu, İşçi Partisi Genel Başkanı Doğu Perinçek'le röportaj yapıyor. Bir yanıt şöyle: **“Perinçek: ABD Tayyip Erdoğan'ı Başbakan, Abdullah Gül'ü de Dışişleri Bakanı yapacak. CIA'nın yan kuruluşlarından Rand Corporation'ın yayın organında da bu yazıldı.”**

Doğu Perinçek, bu saptamayı 3 Kasım 2002 seçimlerinden 5 yıl 8 ay önce yaptı. Aydınlık da 20 Ekim 1996 tarihinde “Abramowitz, Tayyip'i Erbakan'ın yerine hazırlıyor” kapak haberiyle ABD'nin Erdoğan'a verdiği görevi duyurmuştu.

Gülen AKP Mimarı

Erdoğan'la Abramowitz'in ilk teması kapatılan Refah Partisi'nin ilçe başkanırken kuruldu. Bu temasın ardından Tayyip İlçe Başkanlığı'ndan İl Başkanlığı'na ve oradan da İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na çıkarıldı.

CIA İstasyon Şefi Graham Fuller, 2001'de “İslami hareketin liderliği” görevini, Tayyip Erdoğan'ın “yenilikçileri”ne verdi. Fuller, Aktüel dergisinin 520'inci sayısında Fazilet içerisinde “yenilikçi kanat İslami hareketin lideri olacak” dedi. Erdoğan'ın kuraacağı partinin “mimarlığını” da Fethullah Gülen yaptı.

Tayyip Erdoğan, CIA şefleriyle görüştüktan sonra TÜSİAD'a “Turgut Özal'ın bıraktığı yerden gideceğim” sözünü verdi.]

15 Nisan 2007 tarihli Aydınlık'ta bunlar yazılı.

20 Ekim 1996

[Ben kartezyen, rasyonel ve kuşkucu bir insanım. Eğer Aydınlık dergisinin 20 Ekim 1996 tarihli sayısının kapağının tıpkıbasımını 15 Nisan 2007 tarihli derginin 6'ncı sayfasında görmedim, alıntıladığım satırlar bana bir komplocu palavra olarak gelebilirdi.

Aydınlık dergisinin kapağında **“Merak edilen gizli mesajı açıklıyoruz: Abramowitz Tayyip'i Erbakan'ın yerine hazırlıyor”** diye yazan 20 Ekim 1996 tarihli sayısını mutlaka okumuşumdur.

Ama okuduğuma dair en küçük bir bilgi kırıntısı yok belleğimin bir yerinde. Demek ki okuduktan sonra bir falcılık palavrası olduğunu düşünerek unutmuş olmalıyım.

Ama Aydınlık dergisi R.T. Erdoğan'ın Türkiye Cumhuriyeti başbakanı olacağını 3 Kasım 2002 seçimlerinden tamı tamına 5 yıl, 8 ay önce ilan etmiş. Cumhurbaşkanı adaylığı olmasına kendisi mi yoksa aynı merciler mi karar verecek? 2007 yılının Şubatının 20. günü benim gözüm iyice korkmuş durumda.

Şeyhin Şeyhi Kim?

AKP, MKYK'sı yedi saat süren toplantıdan sonra cumhurbaşkanı adayını tek başına seçmesi için parti başkanı ve Başbakan R.T. Erdoğan'ı yetkilendiriyor. Midemi bulandıran bu değil. Demokrasinin "D"sinden habersiz bir partiden beklediğim bir şey. Tarikatların sivil toplum örgütü kabul edildiği bir ortamda, kuşkusuz, "Şeyh"ın tek karar mercii olması pek doğal. Ama şeyhin şeyhi kim? Bunlar kabul edilir gibi değil. Benim midemi bulandıran, kendilerini amorf demokrasinin savunucusu ilan etmiş kalem erbabının bu açık-seçik mutlakiyetçi (otokratik) duruma itiraz etmemeleri. Bu türden insanlarla karşılaşmamak için köşe bucak kaçıyorum. Olur da karşılaşır, ellerini sıkamak zorunda kalırım, elim kirlenir diye!]

Beş yıl sonra, 2012 yılının mayıs ayında bu yazıyı yazarken, şaşkınlıktan ağzım bir karış açık! Helal olsun vallahi! Bir ülke halkı nasıl oluyor da böylesine bir mandepsiye bastırılır, tuzağa düşürülür, kandırılır.

Şimdi hemen saldıracaklar: Büyük Türk milleti asla mandepsiye basmaz, çürük mal almaz! Türk halkına hakaret etme! Müslüman Türk halkına yukardan bakma! Ne olacak pis jakoben herif!

28 Şubat, R.T.E.'nin okuduğu şiir yüzünden kısa süren hapis-hane keyfi, ardından CHP sayesinde milletvekili seçilip başbakanlık koltuğuna kurulması... Bunların hepsi bir siyasal tiyatro oyununun sahnelenmesi olabilir mi, olamaz mı?

3 Kasım 2002 seçiminden sonra hiçbir ünvana sahip olmayan R.T.E.'nin Beyaz Saray'a bir başbakan gibi kabul edilmesini de unutmayalım. Beyaz Saray'a davet eden adam onun pek yakında en sadık başbakan olacağını biliyor mu, bilmiyor mu? Adamın arkasında, Allah var, sarayı beyaz koskoca ABD var, cinci ve büyü, dilbaz ve râvi Fethullah Hoca var; CIA'nın Graham Fuller'i var, IRI'si (Uluslararası Cumhuriyetçi Enstitü) ile NDI'si (Ulusal Demokrasi Enstitüsü), Freedom House var; bilumum yerli ve yabancı Sefil Toplum Örgütleri (NGO'lar) var, var oğlu var! Bir tek Dalay Lama eksik! Belki o da vardır!

Acıyan bize acısın!

(4)¹³

Çokbilmiş “gazata muharrirleri”, “Azizim, paranoya yapmayın, adamlar 28 Şubat'ta ağızlarının paylarını aldılar, Milli Görüş gömleğini çıkarıp attılar! Neden inanmıyorsunuz samimiyetlerine!” diye çemkirirlerdi bize. Biz, Milli Görüş'ün gömlek değil, yüzülmez türden gergedan derisi olduğunu söylüyorduk. Ve hakarete uğruyorduk!

Ne idi çıkardıkları gömlek, bir anımsayalım isterseniz!

Tuhaf bir şey oldu, Sözcü gazetesi “unutuldu” sandığım bir ve aynı kaynağa başvurdu. 15 Mayıs tarihli Aydınlık da oradan alıntı yaptı: R.T. Erdoğan, “Osmanlı eyaletler sistemi kurulabilir” demiş.

1990'larda İkinci Cumhuriyet ayakları ortaya çıkınca Metin Sever ve Cem Dizdar ilgililerle röportajlar yapmışlar, daha sonra bu söyleşileri “2. Cumhuriyet Tartışmaları” (Başak Yayınları, 1993) adıyla yayınlanmışlardı. Dört beş yıl önce kitabı kitaplığında bulamadım. Sonunda Metin Sever'i aradım. Kendisinde bir adet vardı. Bana gönderdi. Recep Tayyip Erdoğan bölümünün fotokopisini yaptırdım ve kitabı kendisine iade ettim.

Ardından Metin Sever'e telefon ettim. Böylesine aranan kitabın yeni baskısının neden yapılmadığını sordum. “Sorun yayınevi

13 Aydınlık, 24 Mayıs 2012

ise, sana kitabı basacak yayınevi bulurum” dedim. Aradan geçen bunca yıldan sonra, söyleşi yaptığı kişilerle, ikinci kez söyleşi yapmayı düşünüyormuş, güncelleme gerekiyormuş. Güncellemeyi ikinci kitap olarak yayınlayabilirdi ya neyse...

Haber vereyim: Çok bereketli bir kitaptır. Kovayı kuyuya sarkıt, ne yazı konuları çıkar. Konumuz Recep Tayyip Erdoğan. Araplar “Erdogan” diyor.

R.T.E: “Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider.”¹⁴

(Ö.İnce: Demokrasi kesinlikle ve sürekli bir amaçtır. Araç değildir. Demokrasinin amacı Hitler’i iktidara getirmek değildi. Hitler, demokrasiyi amaç olarak değil araç olarak kullandı. Demokrasi ile düzenler gelip düzenler gitmez. Hükümetler gelir hükümetler gider. Demokrasi bir hümanist düzeni sürekli kılmak için vardır. Ezcümle: R.T.E. teokratik devlet kurmak için demokrasiyi araç olarak kullanamaz ama kullanıyor..)

R.T.E: “70 yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur. Her konuda ‘tekçi’ olmuştur ve bu tek olan şeyi de kendisi seçmiştir. Hukuk halka sorulmadan bir yerlerden aktarılmış ve halka dikte ettirilmiştir.” (s.420)

(Ö.İnce: Türkiye Cumhuriyeti, Almanya, İspanya ve İtalya gibi, bağımsız birkaç devletin bir araya gelmesiyle kurulmamıştır. Üniter devlet olarak kurulmuştur. Türkiye Cumhuriyeti kurulurken Anadolu Beylikleri en az 500 yıldır tarihe gömülmüştü. Hukuk halka sorulmaz, halkın vekilleri tarafından Meclis’te yapılır. Bunları bilmek için âlim ve muallim olmak gerekmez. Ciddi bir lise öğrenimi gereklidir. Bir imam hatipli liseyi dışarıdan bitirince demek ki böyle oluyor.)

14 Metin Sever & Cem Dizdar, 2. Cumhuriyet Tartışmaları, Başak Yayınları, 2.Baskı. s.419

R.T.E: “Ne yazık ki Türkiye’nin 70 yıllık tarihi boşa harcanmış bir zamandır.” (s.421)

(Ö.İnce: Bu iddianın bir palavra olduğunu anlamak için sıradan bir tarih kitabı okumak yeter. Ama artık vakit çok geç!)

R.T.E: “Türkiye Cumhuriyeti 1923’ten bu yana sürekli olarak bir gerileyişin içindedir.” (s.421)

(Ö.İnce: Yukarıdaki açıklamanın aynı!)

R.T.E: “Ekonominin yanında ahlaki düzenimiz bozuk. Bugün İstanbul’un göbeğinde fuhuş sektörü aldı başını gitti. Ahlaki açıdan çöken bir toplumun bağımsızlığını kazanması imkânsızdır.” (s.421)

(Ö.İnce: İstanbul (Eski) Belediye Başkanı haklıdır. Onun belediye başkanlığında yerli olan fuhuş, onun başvekilliği döneminde uluslararası hale gelmiştir. Ahlak ve bağımsızlık ilişkisi de bir “nokta”ya kadar doğru, ama kendi döneminin deniz fenerlerini, kendi döneminin deveyi havuduyla götürme yöntemlerini açıklamanın bir başka yolu yoktur. Belediye başkanı, başvekilin taşeronluk siyasetini çok iyi açıklıyor.)

R.T.E: “Bir diğer sorunumuz da askeri bağımsızlığımızın tehlikeye girmesi. NATO’nun baskısı elimizi kolumuzu bağlıyor. Bir diğer sıkıntımız da milli bütünlüğümüzün tehlikede olması. Bunu şu şekilde açayım; resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla milli bütünlüğü koruması mümkün değil. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti’nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir. ‘Türkiye Türklerindir’ gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye’de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir.” (s.422)

(Ö.İnce: Belediye başkanı çok haksız. NATO olmaz ise başvekil Suriye’yi nasıl işgal eder? Ama son Şikago (Chicago) toplantısında NATO’nun ihanetine uğradı. Al başına belayı, şimdi Suriye politikası da iflas etti. “Mon Cher”siz dış politika adım başı çukura düşer. Fi me’sele, fi komşu düşman!)

(5)¹⁵

Yorumunu yarım bıraktığımız alıntıyla olan işimize devam edelim. Çünkü çok verimli düşünceler içermekte:

R.T.E: “Resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla milli bütünlüğü koruması mümkün değil. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti’nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun varlıklarının tanınması gerekmektedir. ‘Türkiye Türklerindir’ gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye’de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir.” (s.422)

(Ö.İnce: Resmi ideolojideki “Türk” sözcüğünün ırkçılıkla hiçbir ilişkisi yoktur. Federal devletlerde bile bütün oluşturuvcu devletlerin (eyaletlerin) adı değil, sadece biri anılır: Alman-Almanya, İtalya-İtalyan, İspanyol-İspanya, ABD-Amerikalı gibi. Bireyler ancak özel konuşmalarında kökenlerini söylerler. Almanya vatandaşı olmuş Türkler ve Kürtler bile Alaman’dır. Fransa’nın eski cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy Yahudi-Macar karışımıdır, yeni cumhurbaşkanı François Hollande ise Hollanda kökenlidir. İkisi de “Yaşasın Fransa!” diyorlar.

İstanbul (Eski) Belediye Başkanı, demek ki Morton Abramowitz’in ve ABD’li sefil toplum örgütlerinin etkisindeymiş o sıralar.

Cumhuriyet’ten başka bir inanç birliği mi istiyor? Yani Milli Görüş gibi ya da aslında Gayri Milli Görüş gibi, Nurculuk ya da Nakşibendilik gibi, Fethullahçılık gibi?

Özellikle dinsel olmak üzere, Cumhuriyet’in yerine hiçbir inanç birliği geçemez! Eski Belediye Reisi bu gerçek ve doğruyu hâlâ anlamış görünmüyor.)

R.T.E: “Bu durumda (yani Kürtler, Ö.İ.) ayrı yaşamak isterlerse belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şeyler yapılabilir.”

15 Aydınlik, 25 Mayıs 2012

(Ö.İnce: *Ah, ah! Ciddi lise öğrenimi görmeyince böyle olur. 1919 yılında Osmanlı'nın bütün eyaletleri bağımsızlığına kavuşmuştu ya da manda ve sömürge olmuştu: Macaristan, Kırım, Yunanistan. Arnavutluk, Sırbistan ve bugünkü eski Yugoslavya'yı oluşturacak devletler, Romanya, Moldavya, Bulgaristan, Irak, Suriye, Lübnan, Arabistan yarımadası devletleri, Mısır, Libya, Cezayir, Tunus... Ve 1919'da Anadolu Beylikleri diye de bir şey yoktu. "20 Cemaziyelevvel 1263 (1846) tarihinde idaresi istisâl edilen Kürdistan eyaletinin teşkili hakkındaki Sedaret lüzum arızası" yani küçükten büyüğe yazılan arz yazısının sonuçları bile uzun ömürlü ve kalıcı olmamıştır. Yani, sizin anlayacağınız, Irak ve Suriye örneğinde olduğu gibi Anadolu cetvelle eyaletlere bölünemez muhterem Reis! Bölündü diyelim, bu, Türkiye'nin üniter yapısının ikiye bölünmesi olmaz mı?)*

R.T.E: "[Etnik yapıları, dinsel grupları, Ö.İ.] Ümmet kavramı içinde düşünmüyorum ki, İslamın devlet planı içinde düşünüyorum. 'Adil Düzen' diye tanımladığım bir devlet çerçevesi içinde ele alıyoruz. Ümmetin içinde zaten Hristiyanın, Yahudinin olması söz konusu değil. Ama ümmet, Hristiyanla da, Yahudi'yle de kendi hukuklarını belirleyerek yaşayabilir." (s.424)

(Ö.İnce: *Al sana, Morton Abramowitz'in 'Medine Vesikası' yutturmacası. Sinan Onuş 20 Ekim 1996 tarihli Aydınlik dergisinde yazıyor: "Hazreti Muhammed'in henüz egemenliğini kurmadan önce dile getirdiği, Museviler ve Putperestlerin haklarına saygı göstereceğini belirleyen anlaşmaya dayanıyor. Çok kısa uygulanan bu politika, İslamda takiyyenin ilk örneği sayılıyor." Yani bir ara moda olan "Çok hukukluluk" zırvası!*)

R.T.E: "Türkiye şimdilik buna (başkanlık sistemine, Ö.İ.) hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize tavsiyesi. Bunun oluşması için serbest piyasanın oluşması lazım." (s.431)

(Ö.İnce: *Belediye başkanlığı döneminde Başkanlık Sistemi'ni ABD emperyalizminin tavsiyesi olarak kabul eden Reis, başbakan olunca, demek ki, ABD emperyalizminin tavsiyesini yerine getirecek.)*

R.T.E: “Bir fazilet rejimi olarak takdim edilen demokrasinin ana özelliği çoğunluğu elde etmektir. Yani %51, %49’a tahakküm eder. Oysa bize göre %99’un %1 üzerinde dahi tahakküm kurma hakkı yoktur. Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz. Bizim geçmişimiz bunun referansları ile doludur.” (s.432)

(Ö.İnce: Vay, vay, vay! Duy da inanma! Yüzde 49 ile %51 üzerinde tahakküm kuran R.T.E.’miz ileri demokrasi yönünde hızla ilerliyor. “Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz” diyor. Ve bunu kanıtlamak için Silivri’de ve Hastal’da ağırlamak üzere düzenekler kuruluyor ve milletin vekilleri oralarda ağırlanıyor.)

Son olarak: “Türkiyelilik” (s.431) deyişini kullanmaya o yıllarda meraklı imiş!

*Özdemir İnce
1 Kasım 2017*

BİRİNCİ BÖLÜM

AKP VE REİSİ

Recep Tayyip Erdoğan'ın Zihniyet Dünyasının Hal ve Gidişi¹⁶

“Recep Tayyip Erdoğan'ın zihniyet yapısının noktasının noktasında” konulu, soru-cevaplı bölüme soruların bazılarını atıp R.T. Erdoğan'ın cevaplarını değerlendirerek devam edelim.

R.T. ERDOĞAN: Türkiye Cumhuriyeti'nin 70 yıllık tarihine çok kestirme bir biçimde, kuşbakışı baktığımızda rejimin yüz aklığı ile çıktığını söyleyemeyiz. Birinci Meclis hariç Türkiye Cumhuriyeti gerek temel hak ve özgürlükler açısından gerekse halkın egemenliği açısından üzerinde taşıdığı “demokrasi” ve “cumhuriyet” kavramlarının gereğini yerine getirmemiştir.

Rejimi kuran militarist (*“militer-askeri” demesi gerekir. Ö.İ.*) ve sivil bürokrasi, demokrasi ve cumhuriyet kavramlarını kendi egemenliklerini ve dayatmalarını halka kabul ettirmek için aracı olarak kullanmıştır.

Bu bürokrasinin gözünde halk; birtakım hakları kullanmaya lâyık olamamıştır. Aksine halk her zaman gariban zavallı eğitilmeye muhtaç yaratıklardır. Ve onları “adam etmek” için uygulanacak her yöntem meşru görülmüştür.

Demokrasi bugüne kadar bazen amaç bazen ise araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar da olmuştur. Bize göre ise de demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun

16 Aydınlik, 8 Temmuz 2014

demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey. Ve bu noktada demokrasiyi halkın iradesinin tecellisi şeklinde tanımlayabiliriz. Fakat bugün ülkemizde demokrasi bir amaç olarak yorumlanıyor. Ve bir amaç olarak görülen demokrasi, ne yazık ki bugün Türkiye’de totaliter bir yapıyı gündemde tutuyor. Bugün Türkiye Cumhuriyeti’nde demokrasi adına bir dikta rejimi görüyoruz. Ne yazık ki demokrasi kavramı bizde tam olarak yerine oturmamıştır.

ÖZDEMİR İNCE: Tam anlamıyla bir “Çarıklı Erkânıharp” konuşması. Bütün işleri yapan meşru “Kurucu Meclis” ile “Meclis Hükümeti”nin irade-i milliyeyi temsil ettiğinden haberi bile yok. R.T. Erdoğan Türkiye Cumhuriyeti’ni kesinlikle bilmiyor. Bildiğİ kadarını da külliyen reddediyor. Doğaldır! Tarikatların kucakğında ve Necip Fazıl Kısakürek’in Büyük Doğu çevresinde yetiştİmiş; imam hatip dışında ciddi bir öğrenim görmemiş birinin şartlanmasının doğal bir sonucu.

Yerli-yabancı tarafsız ve vicdan sahibi herkes, her uzman Türkiye Cumhuriyeti’nin varoluşunu meşru bir mucize olarak kabul eder.

Bütün İslamcı mrteciler gibi Erdoğan da Birinci Meclis’i, içinde bir yığın mürteci hacı-hoca bulunduğ için ideal sayar. Kurtuluş Savaşı’nın ve kurulacak devletin selameti için bu mürteci kadro büyük oranda tasfiye edildi. R.T. Erdoğan bu tasfiye edilen kadronun has evladı ve devamıdır.

R.T. Erdoğan’ın sözünü ettiğİ dönem Cumhuriyet kavramının somutlandığı, etiyile-kemiğİyle var olduğ dönemdir.

Demokrasiye gelince, Cumhuriyet rejiminin “Halkçılık” olarak adlandırdığı bu yönetim tarzı, siyaset ve ekonomi alanlarında kendini kanıtlamıştır. 1923-1950 arası, tek parti rejimi olmasına karşın, R.T. Erdoğan rejiminin (2003-2014) yanında her bakımdan pırıl pırıl bir dönemdir. Mutlaka cezalandırılmış olan birkaç küçük yolsuzluk dışında hırsızlık ve yolsuzluk söz konusu değİldir. O dönemde görev almış siyasetçiler arasında, kaynağınİ ka-

nıtlamayacağı mal ve mülk sahibi tek bir insan yoktur. Çoğu kira evinde oturmuştur.

R.T. Erdoğan, “Birinci Meclis hariç Türkiye Cumhuriyeti gerek temel hak ve özgürlükler açısından gerekse halkın egemenliği açısından üzerinde taşıdığı “demokrasi” ve “cumhuriyet” kavramlarının gereğini yerine getirmemiştir. Rejimi kuran militarist ve sivil bürokrasi, demokrasi ve cumhuriyet kavramlarını kendi egemenliklerini ve dayatmalarını halka kabul ettirmek için aracılık olarak kullanmıştır” diyor. Bunun açık anlamı şudur: Halka rağmen (?) halifelik kaldırılmıştır, halka rağmen cumhuriyet devrimleri yapılmıştır. Bu iddia safsatadır, halka rağmen ne halifelik kaldırılabilirdi ne de cumhuriyet devrimleri gerçekleşebilirdi.

R.T. Erdoğan, “Bize göre ise de demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey. Ve bu noktada demokrasiyi halkın iradesinin tecellisi şeklinde tanımlayabiliriz” diyor ki dedikleri tam anlamıyla siyaset cehaleti belgesidir. Demokrasi (yani demokratik seçimler sonucu) bir rejim gelip bir rejim gitmez; bir iktidar gelir bir iktidar gider ve rejim yerinde kalır. Yani seçimler sonucu parlamenter sistem gidip yerine başkanlık sistemi gelmez. Ama bu muhterem zat cumhurbaşkanı olunca parlamenter demokrasi sistemi yerine başkanlık sistemini getirebileceğini sanıyor ki böyle bir girişimin sonu kaostur, belki de bir iç savaştır. Çünkü ve ama: Türkiye Cumhuriyeti Dingo’nun ahırını değildir.

Kuvvetler ayrılığının olduğu rejimler totaliter rejim olamazlar. R.T. Erdoğan’ın hayal ettiği kuvvetler birliğidir totaliter olan!

Bu zatın, demokrasiyi kendi istediği istasyonda (totaliter ve benzeri duraklar) inebileceği tramvaya benzettiğini asla unutmayalım.

R.T.E: Halka rağmen iktidar olunamaz. Tarihe baktığımız zaman totaliter rejimlerin hep halk tarafından yıkıldığını görü-

rüz. Eğer halk totaliter bir rejimi istiyorsa buna saygı duymalıyız. Ama rejim geldi ve halk bundan memnun değil, bunu değiştirecek olan yine halktır.

Ö.İ: Hiçbir halk totaliter rejim istemez. Halk tuzağa düşürülürse boyun eğer ama sonunda başkaldırır. R.T. Erdoğan iktidara geçtiğinden bu yana halkı durmadan tuzağa düşürmekte. Ancak bu defa işi gerçekten zor.

R.T.E: Rejimlerin hiçbirisi halka rağmen orada duramaz.

Ö.İ: Doğrudur, hiçbir rejim halka rağmen iktidarda kalamaz. Ama seçimlerin hilesiz, adaletli ve eşitlik ortamında yapılması koşuluyla. Cumhurbaşkanlığı seçimi adalet ve eşitlik ortamında yapılmamaktadır ve hile hep gündemdedir. R.T. Erdoğan ancak şaibeli bir seçim kazanabilir.

R.T.E: 70 yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur. Her konuda “tekçi” olmuştur ve bu tek olan şeyi de kendisi seçmiştir. Hukuk halka sorulmadan bir yerlerden aktarılmış ve zorla halka dikte ettirilmiştir. Çağdaşlık anlayışı, ahlak anlayışı vs. Hatta Türkiye, din konusunda da aynı anlayışı seçmiş; kendisine din olarak “Kemalizmi” almış ve başka hiçbir dine hayat hakkı tanımayarak kitlelere zorla dikte etmiştir.

Ancak hem dünyadaki değişim rüzgârları nedeniyle, hem de halktan kopuk olan sistemlerin uzun süre yaşayamayacağı gerçeğinin ortaya çıkmasıyla yoğunluk kazanan değişim dalgası sonucu resmi ideoloji taraftar bulamaz hale gelmiştir.

Ne yazık ki Türkiye’nin 70 yıllık tarihi boşa harcanmış bir zamandır. Bu süre içinde halkın refah seviyesi, diğer dünya devletleriyle eşit oranda artmamıştır. Temel hak ve özgürlükler konusunda Türkiye hâlâ bir Üçüncü Dünya ülkesidir. Her sene ilgili dünya örgütlerince azarlanmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti 1923’ten bu yana sürekli olarak bir gerileyişin içindedir. Bunu birkaç başlık altında toplamak istiyorum.

Ekonomide; 1923’te dünyada altıncı sıradayız. Bugün 46. sıraya düşmüşüz. 1924 yılında bir dolar doksan kuruş; sene 1993,

bir dolar dokuz bin liranın üzerinde. Para ekonominin namusudur. Paramızın bu noktadaki durumu bizim nereye geldiğimizin ifadesidir. O gün istihdam noktasında açığımız yokken, bugün resmi açığımız 4,5 milyondur. O günü, o günkü dünya ölçülerine; bugünü ise, bugünkü dünya ölçülerine göre değerlendirmek durumundayız. Dolayısıyla o gün fabrikamız yoktu bugün var dememiz bir şey ifade etmez.

Ekonominin yanında ahlaki düzenimiz bozuk. Bugün İstanbul'un göbeğinde fuhuş sektörü aldı başını gitti. Ahlaki olarak çöken bir toplumun bağımsızlığını kazanması imkânsızdır. Yanlışlar doğru, doğrular yanlış olarak takdim edilmeye başlandı. Bir devlet memuru rüşvet almasını bilmiyorsa ona aptal gözüyle bakılıyor.

İlmi düzende büyük bir çöküntü var. Eğitim var ama üretim yok. Üniversitelerimiz düşünce üretemiyor. Resmi ideolojinin tekelinden kurtarılmış bir eğitim, öğretim programı gerekiyor.

Bir diğer sorunumuz askeri bağımsızlığımızın da tehlikeye girmesi. NATO'nun baskısı elimizi kolumuzu bağlıyor. Bir diğer sıkıntımız da milli bütünlüğümüzün tehlikede olması. Bunu şu şekilde açayım; resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla da milli bütünlüğü koruması mümkün değildir. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun da varlıklarının tanınması gerekmektedir. "Türkiye Türklerindir" gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye'de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir. Temel sorunlarımız noktasında ana başlıklar olarak bunları söyleyebiliriz.

Ö.İ: Başbakan kendi yönetimini ne güzel tarif ve tasvir ediyor. R.T. Erdoğan'nın cevap verdiği soru şöyle: "70 yıllık tarihin sonunda Türkiye Cumhuriyeti'nin temel problemleri neler? 70 yıllık tarihin taşıyıcısı Kemalizm, gelineen noktada kendini yenileyebilir mi? Toplumsal sorunlar karşısında yanıt verebilecek bir çekim merkezi olabilir mi?"

Yanlış soru. Soruda geçen “Kemalizm” deyişi bizzat cumhuriyettir, cumhuriyetin ilkeleridir. İlkeler değişmeden kalır ama yorum ve uygulama gelişip değişebilir. 30’lu yıllardan önce liberal, daha sonra da devletçi olan cumhuriyet, bir süre karma ekonomiyi uygulamış sonunda liberal olmuştur.

Cumhuriyet üniter bir devlet olarak kurulmuş ve hâlâ üniterdir. Üniter devletin karşıtı federal devlettir. Ulusal devletler üniter olarak kurulur. Federal devlet, iki ve daha fazla devletli tarafından kurulur. Türkiye Cumhuriyeti kurulurken federal olmasını gerektirecek bir başka devlet yoktu. Kürt halkı vardı ama devleti yoktu. Bu nedenle Türkiye Cumhuriyeti üniter olarak kurulmuştur. Hiçbir üniter devlet kendiliğinden federal devlete dönüşmez.

R.T. Erdoğan bunları bilmediği için kahvehane mantığıyla konuşuyor.

“Hukuk halka sorulmadan bir yerlerden aktarılmış ve zorla halka dikte ettirilmiştir. Çağdaşlık anlayışı, ahlak anlayışı vs.” diyor.

Gene cehalet! Bütün hukuklar birbirinden etkilenir ve bütün hukukların anası Roma Hukuku’dur.

Cumhuriyet, en modern İsviçre Medeni hukukundan yararlanarak, Medeni Kanunu kabul ederek harika bir iş yapmıştır. Peki, R.T. Erdoğan iktidarda bulunduğu süre içinde hangi tek yasayı, hangi torbalı yasayı halka doğrudan sormuştur?

Cumhuriyet, “kendisine din olarak “Kemalizmi” almış ve başka hiçbir dine hayat hakkı tanımayarak kitlelere zorla dikte etmiştir” diyor.

Kemalizmin bir din olduğunu iddia etmek düşmanca kara çalımadır. Böyle bir iddia, iddia sahibinin laikliğe karşı olduğunu kanıtlar. Laik cumhuriyet “Sünni İslam”ın ve onun ulema sınıfının öteki inançlara karşı asırlardır uyguladığı zulmü ve zorbalığı ortadan kaldırmıştır. Şikâyeti bundandır. Ve iktidarı eline geçirince bu zorba anlayışı yeniden canlandırmaya çalışmaktadır.

Ekonomi hakkında söyledikleri de kafadan sallamadır. Özelikle de şu bölüm: “Ekonominin yanında ahlaki düzenimiz bo-

zük. Bugün İstanbul'un göbeğinde fuhuş sektörü aldı başını gitti. Ahlakı olarak çöken bir toplumun bağımsızlığını kazanması imkânsızdır. Yanlışlar doğru, doğrular yanlış olarak takdim edilmeye başlandı. Bir devlet memuru rüşvet almasını bilmiyorsa ona aptal gözüyle bakılıyor.”

Ahlak bozukluğu R.T. Erdoğan'ın saltanatında arşa yükseldi. Fuhuş sektörü organizasyon olarak ya da İslamcı cemaatte muta nikâhı halinde aldı başını gitti. Devlet memuru rüşvet almayı iyice öğrendi. Devlet ve hükümet büyükleri ve aile efradı bu alanda dünya birincisi oldu. İddia ve iftira varsa, “gak” diyene tazminat davası, “guk” diyene ceza davası açan R.T. Erdoğan'ın kendini ve iktidarını Yargı'da aklamaya gerekirdi.

“Türkiye Türklerindir” demek, Türkiye AKP'nin ve R.T. Erdoğan'ın özel mülkü değil bütün Cumhuriyet vatandaşlarıdır anlamına gelir.

SORU: Milli bütünlüğün korunmasından söz ettiniz. Bu değişim süreci içerisinde eğer, ülke içinde yaşayan bazı grup insanlar millî yapı içerisinde kalmak istemezlerse ne olacak?

R.T.E: Onun kararını yine halk verecek.

Ö.İ: Kararı halk verecekse, “Açılım” neden kapalı kapılar ardında, gizlilik koruması altında yapıyor. Açılım'ı referanduma götürecek mi? Haydi bakalım!

SORU: Örneğin Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler...

R.T.E: Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir.

Ö.İ: Osmanlı eyalet sistemi, fethedilen topraklar üzerinde uygulanıyordu. Osmanlı, eyalet sistemini karşı olduğu için Müslüman ve Türk Anadolu beyliklerini birer birer ortadan kaldırmış ve Anadolu'ya üniter yapı getirmişti. Anadolu tarihinde, günümüze örnek olacak bir Selçuklu ya da Osmanlı eyalet sistemi yoktur. Hiçbir Avrupa, Asya ve Afrika devleti kendi rızası ile Osmanlı devletine (bazı küçük beylikler dışında) katılmadı.

Gidişata bakılırsa, R.T. Erdoğan açılım görüşmelerini aynı kahvehane mantığına göre sürdürmektedir. Özerklik ya da federal yapıya kavuşan Türkiye'deki "Kürdistan" şeriat rejimi ya da devleti kurarsa ne olacaktır?

Bunlar R.T. Erdoğan'ın çapını aşan diplomasi işleri...

SORU: Bağımsızlık isterlerse, tamamen ayrılmak isterlerse...

R.T.E: Bu toprak üzerinde böyle bir bağımsız yapıyı kurma kudreti varsa kurar. Ama kudreti yoksa...

SORU: Buna hakkı var mıdır? Kudreti olmayabilir...

R.T.E: Bu hakkı kimden isteyeceği önemlidir.

SORU: Hak istenmez. O hak meşrudur ya da değildir. Burada sorulan o; meşru mudur?

R.T.E: Coğrafi bütünlük içerisinde evet, ama coğrafi ayrılık içerisinde hayır.

SORU: Coğrafi bütünlükten kastınız Misak-ı Milli sınırları mı?

R.T.E: Ona orda hudut tayin edemem...

SORU: O zaman bu hak da meşru değildir diyorsunuz...

CEVAP: Eyaletler tarzı bir sistem içinde olabilir diyorum.

Ö.İ: Hiçbir üniter devlet cetvel ve makasla eyaletlere bölünemez. Bu kafa, "İki kişiyi sallandıracaksın" diyen kahvehane mantığıdır. Bu konuda kaç kez yazdım ve özellikle de PKK tayfasına ve yandaşlarına bir devletler hukuku profesörüne danışmalarını tavsiye ettim. Aynı tavsiye R.T. Erdoğan için de geçerli.

SORU: Ama bağımsız bir devlet olarak tasarlayamam diyorsunuz.

R.T.E: Tasarlayamam. Çünkü bu coğrafyanın mücadelesini veren sadece Kürtler olmamıştır ki...

SORU: Ama o coğrafyada yaşayan insanların böyle bir talebi olduğunda... "Biz kendi kimliğimizle, bayrağımızla, Kazakistan, Özbekistan gibi bir ülke olmak istiyoruz" derlerse, siz bu hakkı meşru bulur musunuz; bunu öğrenmek istiyorum...

R.T.E: Onu meşru olarak görmüyorum.

SORU: Burada zikredilen milli tanımı, İslâmın ümmet kavramıyla çelişik gözüküyor mu?.. Ayrıca bütünlüğünü çalışmaya (?) uğraştığınız bu sınırlar içerisinde siz de söylediniz değişik etnik yapılar ve dinsel gruplar var. Bunları hem ümmet çerçevesinde hem de milli devlet içinde nasıl düşünebiliyorsunuz?

R.T.E: Ümmet kavramı içerisinde düşünüyorum ki, İslam devlet planı içinde düşünüyorum. “Adil Düzen” diye tanımladığım bir devlet çerçevesinde ele alıyoruz. Ümmetin içinde zaten Hristiyanın, Yahudinin olması söz konusu değil. Ama bu ümmet, Hristiyanla da, Yahudiyle de kendi hukuklarını belirleyerek yaşayabilir.

Ö.İ: Yani R.T. Erdoğan’ın devleti bir Sünni İslam devleti. Bu devlette, Sünni Müslümanların dışında kalanlar, Aleviler dâhil, devletin tam vatandaşı olamıyor. Hristiyanların, Musevilerin kendi hukuklarına göre yaşamaları, Osmanlıların son dönemlerindeki hukuki kapitülasyonların tam kendisidir. Egemen bir devlette bu türden bir zırvalık mümkün değildir.

SORU: Başkanlık sistemi için neler söyleceksiniz.

R.T.E: Türkiye şimdilik buna hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize bir tavsiyesi. Bunun oluşması için siyasette serbest piyasanın oluşması lazım.

Ö.İ: Demek ki önünü arkasını düşünmeden başkan olmak isteyen R.T. Erdoğan Amerikan emperyalizminin tavsiyesini artık emir saymaktadır.

SORU: Peki son olarak konu dağılacak ama demokrasi ve İslâm hukuku noktasında birşeyler sormak istiyorum. İnsanların benimsedikleri hukuk anlayışını terk etme gibi bir şansları var mı?

R.T.E: Sormak istediğiniz şeyi anlıyorum. Sorunuza öncelikle tarafsız biri olarak hatta teknik bir anlayışla yaklaşmak istiyorum. Sorunuzun ikinci kısmında insanların benimsedikleri hukuk anlayışını terk etme gibi bir şansları var mı diyorsunuz? Bu soruya

olumsuz cevap vermek (garipsediğimi söyleyerek belirtmeliyim ki sizin sorunuzun içinde kendi cevabınızın bu yönde olduğuna dair şeyler seziyorum) her şeyden önce insanı bir varlık olarak tanımadığımızı ya da günümüz Türkiyelilerini hafife aldığımızı gösterir. İnsanların benimsedikleri bir şeyi terk etme şansı niçin olmasın. O zaman yukarıda sözünü ettiğimiz değişimin hiçbir anlamı kalmaz. Eğer bugünün Türkiye'sinde yaşayan sözüm ona laikliği benimsemiş insanların, bu anlayışını terk edip, İslâmi bir anlayışa ve hukuka geçmeleri mümkün müdür diye sormak istiyorsanız, öncelikle şunu hatırlatmak isterim: Bu insanların ataları 100 yıl önce, 200 yıl önce hangi hukuk sisteminde yaşıyorlardı?

Ö.İ: Devlet ve dinin kamusal alanda ve hukukta birbirinden ayrılması gerektiğini savunan laikliği benimsemiş insanlar (yani Müslümanlar, Hristiyanlar, Museviler, ateistler ve diğer inanç sahipleri) neden durup dururken laiklikten vazgeçsinler. Laiklik bir inanç alanı değildir hukuk ve yasa alanıdır.

Laikliğin L'sini anlamamış bir insan hangi hakla cumhurbaşkanı olmaya cesaret ediyor? Rakibi Ekmeleddin İhsanoğlu muhafazakâr bir dindar ama laik cumhuriyete ve anayasasına saygıyla bağlı. Ekmeleddin İhsanoğlu karşısında kendisi sözde ve düzmece bir Müslüman.

R.T.E: Bugünkü hukuk sistemini kabullenmeleri ve adapte olmaları nelerin pahasına, hangi yöntemlerle gerçekleştirildi? Bundan 30 sene önce halkın İslâma ilgisi ne kadardı, bugün hangi seviyede? Biz inanıyoruz ki Türkiye'de insanların hemen hemen tamamı gerek varlık olarak fitrat gereği, gerekse üzerinde yaşadıkları coğrafya ve tarihi misyon gereği zaten Müslümandır. Ancak bu özelliklerini ortaya koymaları engellenmiştir. Cebri yollarla bastırılmıştır. Eğer insanların beyinlerindeki ipotekleri kaldırırsak onlar kendiliğinden İslâmı seçecektir. Çünkü özlerinde inanç vardır.

Bu arada, biz inancımızı ve dinimizi başka sistemlerle mukayese etmekten hoşlanmasak da, sorunuzu cevapsız bırakmamak

için demokrasi ve İslâm noktasında da özetle düşüncelerimi söyleyeyim:

Biz Türkiyelilere ve insanlığa diyoruz ki, bu konuda gerek teorik gerekse pratik referanslarımız sayılamayacak kadar çoktur. Uzun sayılacak bir süredir Müslamanlar bir fetret devri yaşamışlardır. Bu nedenle müslümanlar inançlarını, düşüncelerini çağın diline uygun bir söylemle ve çağdaş bir insanın algılayabileceği bir biçimde ortaya koyamamışlardır. Buna belki de iç fetretten daha çok dış dayatmalar, tuzaklar, hileler etkili olmuştur. Burada sırf Müslümanlara reva görülenleri hatırlatmak yeterlidir: İstiklal Mahkemeleri vasıtası ile kurulan darağaçlarında kimlerin ve hangi suçlamayla idam edildiğini nasıl izah edecekler? Tevhid-i Tedrisat Kanunu nelerin önünü tıkamak, nelerin önünü açmak içindi. Harf inkılabı vasıtası ile bir ülkenin tamamının bir anda sıfır okuryazar seviyesine indirgenmesi kimlere yaramıştır?

Ö.İ: R.T. Erdoğan bir Şeyh Said, bir Mustafa Sabri kadar cumhuriyet ve devrimleri karşıtı. Yapıp ettikleri ortada: Bir karşı-devrimci. Ne de olsa Necip Fazıl'ın müridi ve onun ütopyası “Başyüce”¹⁷ hayalini gerçekleştirmek istiyor. Tam bir bilimkurgu durumu. Sanki bir benzin bidonunun yanında, elinde yanık bir çirayla oynamakta olan bir çocuk. Durum çok vahim!

AKP Pek Tuhafır...¹⁸

İşadama kılıklı semiz adamın biri otomobil sürmekte ve aynı zamanda arabanın radyosundan “Reecep Tayyip Erdugannn” diye bir türkü dinlemekte ve de “Reecep Tayyip Erdugaaan” diye nakarat tutturmakta. Gıcır gıcır bir adam, giyim-kuşam tırıp, moderen. Başındaki sanki da kusursuz, sakız gibi beyaz.

Erbakan Hoca'nın “Sakallı Hüsnü, Sakallı Hüsnü ver ar you more going?” dediği muhteremmiş bu zat.

İnternette bir şey ararken, karşıma çıktı bu video. Erba-

17 N.F.Kısakürek, *İdeolocya Örgüsü*

18 Site, 19 Ağustos 2014

kan Hoca bir harika, değme aktör eline su dökemez. Video 4+X+W+4'lük bir ehl-i meslek işi.

Biraz aşağıda bir başka video: Ehlisünnet TV imalatı. Bir otomobil içine iki kişi kurulmuş. Soldaki konuşkan adam sürücü mü değil mi belli değil. Arabanın arka ve yan penceresinden başka arabaların farları geçiyor. Araba hareket halinde izlenimi vermek için. Çekim acemi işi.

Soldaki konuşkan kişi, "Biz peygamber efendimizin sakalına hakaret ettirmeyiz arkadaş!" diyor. "Vallahi, davamız uğruna adamı öfeleriz!" anlamında. Bir gazeteye gönderme yapıyor.

Öteki adam da aynı havada, "Peygamber efendimizin sakalına kimse laf söyleyemez!" diye rol alıyor. Bir "Matruş Mesut"tan söz ediyorlar yani "Sakal tıraşlı Mesut"tan.

İyi de kim Peygamber Efendimiz'in sakalına hakaret etmiş? Kimse! Erbakan Hoca, Sakallı Hüsnü denen bir âdemle dalga geçiyor. Tam anlamıyla "Vay, sen bana ördek dedin!"lik bir durum. Adamın biri orta yere "Yağmur yağacak!" demiş de... Yağmur yağacak, su birikintisi olacak, su birikintisine ördek gelecek...

Anladığım kadarıyla Saadet Partisi ile AKP arasında bir video atışması. Erbakan Hoca'nın dalga geçtiği "Sakallı Hüsnü" AKP'yi temsil ediyor. Öteki arabadaki iki acemi de AKP'nin ve zihniyetinin savunucusu.

Bu iki video tam anlamıyla bir anaokulu müsameresi olarak kabul edilebilir. (TRT televizyonlarının kuruluş yıllarında TRT Televizyonları Program ve Yayın Planlama Müdürü olmanın yetkisiyle konuşuyorum). Ama asıl rezillik bir başka AKP ile doğrudan ilgili. Bana gönderilen "Eşref Ziya Terzi-Başbakan Erdoğan Marşı ve Klibi"ni izledikten sonra yazıyorum bunu. Böylesine rezil bir propaganda yöntemine hiçbir rejim başvurmamıştır. Ne Alman Nazileri ne de İtalyan Faşistleri saptırma ve duygu sömürsü bağlamında eline su dökebilir.

AKP, lideri, ileri gelenleri, parti üyeleri, partizanları, yandaşları hakkında yazmak son derece kolay ve o nispette de zor.

Düşünsenize: YSK tarafından birkaç gün önce cumhurbaşkanı seçildiği kabul edilip ilan edilen; başbakanlığı ve milletvekilliği düştüğü için şu anda boşta gezer durumunda olan bir numarası R.T. Erdoğan, 28 Ağustos'ta yapacağı cumhurbaşkanlığı yeminine kadar her an tutuklanabilir. Çünkü şu anda TBMM'de hakkında onlarca fezleke var. Çoğu İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'ndan kalma akçeli suçlamalarla ilgili.

İkinci adamı Abdullah Gül'e gelince: O da Refah Partisi'yle ilgili "Kayıp Trilyon Davası" yüzünden cumhurbaşkanlığı koltuğunu R.T. Erdoğan'a teslim ettiği an tutuklanabilir.

Üç dönemlik milletvekillerinin büyük bir bölümü, parti tüzüğünde gerekli değişik yapmazlarsa, 2015 genel seçimlerine katılamayacakları ve dokunulmazlıklarını yitirecekleri için, onlar da tutuklanıp yargı önüne çıkartılabilirler.

Sanki siyasal parti değil de suçlular alayı!

Bu ahbap çavuşların, göğüslerini kabartarak, gözlerini süzek, dudaklarını büzerek söyledikleri ve onunla iftihar edip övündükleri bir düsturları, şiarları, mottoları var: "Ortak Akıl."

Ortak Akıl'ı karpuz kamyonu sanıyorlar. Yani: Bir AKP'linin akıllı bir karpuz olup bir koltuğa sığar; bin AKP'linin akıllı 1000 karpuz eder. İnsan beyni karpuz olmadığı için bu hesap yanlıştır. Kaç kez yazdım: Ortak akıl, akılsızlıktır.

Ortak akıllı dâhiyane akıl sanan AKP'liler için yeni bir tanım sunacağım.

ORTAK AKIL: Aynı düşüncayı paylaşan insanların içlerinden birinin düşüncesine biat etmesi, peşinden gitmesi.

Ortak akıl ancak ve sadece dikta rejimlerinde, totaliter rejimlerde olur. Liderin talimatı, düşüncesi, buyrukları herkesin programı olur, herkesin akıllı olur. AKP'de de tek bir akıl vardır, o da R.T. Erdoğan'ın akıllıdır. Bu akıl nasıl bir akıldır? Onu şimdilik bir yana bırakalım ama gene de bir özelliğini belirtmeden geçmeyelim: Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay, Sayıştay, Anayasa, babayasa, yasa, kanun, genelge, tüzük-büzük, mahkeme kararı ta-

nımayan Sünni Müslüman bir akıldır bu! Ve bu akıl, bu özelliklerinden dolayı son derece mağrur ve mutludur! Örneğin, Atatürk Orman Çiftliği'ne yaptırdığı Ak Saray'ın durumu Danıştay tarafından yasa dışı bulunup yapımı durdurulduğu halde, "Ben Danıştay kararı falan dinlemem!" demiştir. İnşaat devam etmektedir.

Başbakan R.T. Erdoğan bu davranışı ile vatandaş yasaları tanımamaya teşvik etmektedir.

Yahu, bu ne biçim devlet düzenidir? Bre bu ne biçim bir hükümdür?

Yüksek Seçim Kurulu'nun cumhurbaşkanı seçimi sonucunun Resmi Gazete'de yayınlanmamasına ne demeli? Yayınlatmayan da boşta gezer R.T. Erdoğan!

Yaptığı yasa dışı işler Everest yüksekliğine ulaştı. Önünde tek seçenek var. Cumhurbaşkanlığı makamında ebediyen kalmak. Oradan indiği anda hali harap!

Başına gelecekleri 78 yaşını süren ben bile görebilirim.

Bir KONSENSÜS tanımı: Farklı ve zıt fikirli olan insanların bir konuda uzlaşması.

Ortak Akıl'cı AKP ve R.T. Erdoğan'ın birileriyle konsensüse varması olanaksız.

Bir Sakallı Hüsnü Olarak AKP Seçmeninin Tasviri¹⁹

AKP seçmeninin tasvirini, betimlemesini, tanımını nasıl yapacağım diye kıvranıp duruyordum. Çünkü yılan balığı gibi mübarek. Karın ağrısından kıvranır gibi internette debelenirken, haber kaynağı Saadet Partisi Bayrampaşa İlçe Başkanlığı olan "Hüsnü (Sakallı Hüsnü)... Kimdir?" diye bir yazının üzerine düştüm. Şansa bak birader! Ben arıyorum bir göz, o diyor al sana iki göz!

Sakallı Hüsnü tipini meğer Erbakan Hoca icat etmiş. Bir başka yerde okudum. Müthiş bir metin.

Ama siz yazıyı okuduktan sonra benim eklemelerim olacak.

19 Site, 21 Ağustos 2014

“Sakallı Hüsnü Kimdir?”ın ardından, katkı maddesi olarak bir başka yazı okuyacaksınız. Serdar Kocak adlı bir okur (belki yazar) göndermiş. Ona da başka biri göndermiş anlaşılan. Çünkü “Ali Ercan Hoca’ya teşekkürler diye yazıyor. Bir hesap-kitap yazısı. AKP’li tipinin belirginleşmesine katkıda bulunuyor.

Bu yazı da kendi (belki anonim, herkesin bildiği) AKP’li tipini çizmeme katkıda bulunacak. Yazana ve gönderene teşekkür ederim.

Sakallı Hüsnü yazısında bazı yazım hataları var. Bunları siyah yazı ile parantez içinde düzeltereğim.

Sakallı Hüsnü Kimdir?

Haber Kaynağı: Saadet Partisi Bayrampaşa İlçe Başkanlığı
27 Eylül 2012

Hüsnü (Sakallı Hüsnü)... Kimdir?

- İslami hassasiyetleri vardır. Hanımı genelde pardesü ya da çarşaf giyer. Eşinin tesettürü ya da giyinme tarzı için çok ihtimam gösterir. Ama kızı, gelini O’nu çokta (**çok da**) ilgilendirmez. Mümkün mertebe namazlarını camide cemaatle kılar.
- Ekserisi sakallıdır, olmayanları biraz daha yaşlandığında sakal bırakacaktır. Hacca gitmiştir ya da gitmek için heyecanla, aşkla gideceği günün hayalini kuruyordur. Hatta arkadaşlarıyla oturduğunda “Gitsekte (**gitsek de**) oralarda Rabbimiz canımızı alsa” diyordur. Tesbihi elinden düşmez. Hanımı Hüsnüye de çarşaf giyer. O da namazlarını muntazaman kılar. Kolu (**konu**) komşuyla haftada bir Hatimlere katılır, sohbetlere gider. Sohbetlerden öğrendikleriyle ailesine, çoluk- çocuğuna yön vermeye çalışır.
- İslami altyapısı gelenekçi ve dogmatik olduğu için meselelerin derinliğini fazlada (**fazla da**) bilmez. Bu yüzden çabuk gaza gelir.

- Dış görünüşe ve şekle çok önem verir. Bir adamın namazı ya da hanımının kıyafeti (tesettürü) onun için çok önemli referanstır. Öyle birini tercih etmek çok önemlidir, onun için öyle birini eleştirmek çok yanlış ve mantık dışı birşeydir.
- Gazla yaşadığı için tercih ettiği siyasetçinin Televizyonlarda (t...) esip-gürlemesi, bağırıp-çağırması onun çok hoşuna gider, mest olur. Gittiği her yerde (**her yerde**) bir gün önce televizyonda gördüğü bu tavrı anlatır, öyle bir abartır ki, izleyenleri bile hayran bırakır. Mesela "One Minute" gibi bir olaydan sonra sabahlara kadar uyumaz, her bu haberi izlediğinde Tekbir getirerek her tarafı inletir.
- Narkozludur, Uyuşturulmuştur, Uyuyordur, Ne zaman uyanacağını da (**uyanacağını da**) Allah bilir... Camide imamın arkasında namaz kılarken evde sofrasına domuz eti gelmiştir, haberi yoktur. Kendisine bunu anlatırsın "Kardeşim bize satmıyorlar ki," ya da "Böyle şey olur mu, saçmalama" der...
- Bu arkadaşı İslam'ın şekil değil şuur dini olduğuna inandıramazsın. Bu tavrı şartlara teslim olmuş itikadi yapısından kaynaklanır. Bilinçaltındaki yenilmişlik psikolojisinin de burada etkisi vardır tabi. 1 Eylül 2004 Genelgesini koysan önüne senle (**seninle**) kavga eder, Bu **G(g)**enelgeyle Irak'ta öldürülen 1.5 milyon Müslümanın kanına ortak oldun, dediğinde, "Ne yapacaksın ABD-İsrail güçlü, onlarla beraber olmak zorundasın" der, sende (**sen de**) "peki Ya Allah'ın gücü" dediğinde, sana kızar "Allah'ı karıştırma" der... Sanki O'nun (**onun**) ya da bizim yetkimizde imiş Allah'ı karıştırmak...
- Bu arkadaşdaki savunma psikolojisi itikaden bazen o kadar korkunç boyutlara giderki (**gider ki**) şaşırıp kalırsın. Oy verdiği insanların inançlarına uygun olmayan işler yaptığından bahsedersin (Zina Yasası, Domuz Etinin Kasaplık Hayvan Sınıfına Alınması, Eşcinsellere-Homoseksüellere Dernek Kurulma izninin verilmesi gibi) şeylerden bahsedersin seni dinlemiş gibi yapar, sonra başlar konuşmaya "Zaten zina her yerde

(her yerde) yapılıyor ne var ki (!) ya da ‘Sen kasaba gittiğinde domuz eti almazsın’ veya ‘Bu tür dernekleri kurmak AB’ye girmemiz için gerekli, çünkü girdiğimizde Müslümanları ilgilendiren bazı çok önemli sıkıntıların ortadan kalkacağı, durumlarının düzeleceği, söyleniyor, onun için şimdilik bunlara ses çıkarmamamız gerekir.”

- İslami hassasiyetleri bakımından bir Müslüman olarak yapması gereken her şeyi başka bir müslümandan bekler. Bu konuda biraz da kaypak bir yapısı vardır. Hiç sıkıntıya gelmez. Azıcık bir zorlamada kolaylıkla değişip dönüşebilir. Hatta bu yapısından dolayı zaman içinde dönüştüğünün farkında bile değildir.
- Çoğu bir tarikat, İslami dernek ya da cemaat mensubu olmuştur. Öyle ki halis niyetle girdiği bu cemaatte İslami hassasiyetlerini ve davranışlarını iyileştirmek ve geliştirmek gayesinden uzaklaşmıştır, bunun yerine Şeyhinin, Liderinin, cemaatinin koşulsuz esiri olmuş, ne yaparımda (**yaparım da**) şeyhimin ya da cemaatimin gözüne girerim kaygısına bürünmüştür, bu özelliğinin farkında bile değildir. Bak Efendimiz (S.A.V)’in fikri bile Sahabi Efendilerimiz tarafından “Ya Resulallah bu sizin fikriniz midir, yoksa vahiy midir?” şeklinde sorgulanmıştır, ya da Hz. Ömer’in (R.A) tasarrufları bile cemaat tarafından açıkça yüzüne eleştirilmiştir dediğinizde, size zavallı ya da cahil Müslüman psikolojisiyle bakmaya başlar.
- Öyle ruhsuzlaşmıştır ki, diğer İslam ülkelerinde ölen, zulüm altında kalan Müslümanlardan bahsedersen, ilk önce üzölmüş gibi yapar sonra bakarsın ki ölen Müslümanların suçlu olduğuna seni inandırmaya çalışır, kendi yaşadığı ülkeden örnek vererek işbirlikçilik ve güçlü ülkelerle beraber hareket etmenin doğru bir yol olduğunu söyler(!)
- Mevcut BDPS/KRS’yi İslami kimliğiyle yaşatan bir asker olmuştur. Bunun yanlışlığından bahsedersen, faizin ne kadar yanlış ve kötü bir şey olduğunu söylersen, tasdik etmesini bek-

lerken, “faizin dünya gerçeği” olduğunu Başbakanımız da söyledi diyerek söze başladığını ve sonunda, ne yapacaksın elden bir şey gelmez diyerek konuşmasını bitirdiğini görürsün...

- Bak arkadaş senin gibi birinin oy verme gerekçesi, “İslam Birliği, Faizsiz Sistem, Adil Paylaşım gibi İnsan ve İnanç eksenli projeler olmalıdır” dersin, O sana Reel Politikten, İmam Hatipli Başbakan, Hanımının Başı Kapalı Cumhurbaşkanı, Erbakan Hoca’nın talebeleri, gibi özelliklere sahip insanların iktidarda olması gerektiğinden bahseder.

İKİNCİ YAZI:

Kim Bu İnsanlar?

“Magic” %40! Değerli arkadaşlar, R.T.E. 12 Ağustos’ta Türkiye’deki tüm seçmenlerin %40’ının oyu ile (20,5 milyon) Cumhurbaşkanı seçilmiştir. Seçime katılım %75 ve R.T.E.’nin aldığı oy oranı %52, tüm seçmen oyları içerisinde $0,52 \times 0,75 = 0,40$ ’tır.

Aynı orantı 2007 Anayasa oylamasında da vardı. 2007 Eki-mi’nde “Cumhurbaşkanını halk seçsin” diyen (19,4 milyon) seçmen toplam geçerli oyların %69’u idi ve katılım oranı %59’da kalmıştı; dolayısıyla, Anayasaya “Evet” diyenlerin oyları Türkiye’deki tüm seçmenlerin oylarının içerisinde $0,69 \times 0,59 = 0,40$ ’tır! Evet, 12 yıldır Türkiye’nin kaderini belirleyen %40’lık bir kitledir. Kimdir bu %40? Değerli arkadaşlar, bu %40 çıkar birliği yapmış, dindar görünümlü %5’lik bir vurguncu takımı ile bu takımın etrafında örgütlenmiş %35’lik saf, cahil, dindar, umutsuz, muhtaç halk kitlesidir. Bu simbiyotik yapı, bu çelik gibi birbirine kenetlenmiş, %40’lık kitle, 12 yıldır tam kadro sandık başında, bütün seçimleri kazanmıştır. Ve zannediyorum Türkiye’deki muhalefet aklını başına devşirmez, örgütlenemez ve büyük bir atılım yapmazsa (ya da doğal bir afet bunların çarkına çomak sokmazsa) korkarım, daha çok 12 yıllar sürer bu %40’ın devr-i devranı.

Unutmayalım, demokrasi, salaklık yaparak, şeriatçıya da özgürlük tanır, ama şeriatçı aynı özgürlüğü ona tanımaz. Demokrasiden şeriata geçilir, ama şeriatтан demokrasiye geçmek mümkün değildir. Sevgilerimle. (Ali Ercan)

Sakallı Hüsnü, AKP müşterilerinin bir bölümünü temsil ediyor. Sakallı Hüsnü'nün Allah'ı Hz. Muhammed'in Allah'ı değil, kendine özgü bir Allah. Sakallı Hüsnü'nün peygamberi ad olarak Hz. Muhammed ama içerik olarak Hz. Muhammed değil. Sakallı Hüsnü'nün İslamı Allah, Hz. Muhammed ve Kuran'ı İslamı değil. Biçim olarak belki ama içerik olarak inançlarının İslamla hiçbir ilişkisi yok.

Sakallı Hüsnü; Allah'ın, Kuran'ın ve Hz. Muhammed'in yüzündeki yetkili acentası ve servisi saydığı R.T. Erdoğan'ı her türlü günahтан münezzeh (uzak) saydığı için, Erdoğan ailesinin 12 yıl içinde Karun gibi zenginleşmesini doğal sayıyor ve bu işe karşı en küçük bir kuşku duymuyor. Çünkü kendisi de "Komşuda pişer bize de düşer" sürecinden bol bol yararlandı: Arsa spekülasyonu yaptı, ruhsatsız binalar dikti, ruhsatsız işyeri açtı, bir koyup on aldı, müteahhit ise bol bol ihalesiz iş aldı, belediyelerden ihalesiz işler aldı; ihracatçı ise aslan payını kaptı; sanayici ise, işyerinde sendikaya izin vermedi, işçileri asgari ücretle çalıştırdı; "Büyük" Sakallı Hüsnü ise, iş alıp taşeronla devretti.

Sakallı Hüsnü, (16) Nahl Suresi'nin 71. ayetinin "Allah sizi, maişet ve rızık hususunda kiminizi kiminize üstün kıldı. Nasilpleri bol olanlar kendi nasiplerini, kendileriyle eşit seviyeye inecek derecede, yanlarında çalıştırdıkları köle (ve hizmetçi)lere vermezler. O halde nasıl olur da Allah'ın nimetini, Allah'ın kendileri üzerindeki hakları bile bile inkâr ederler?" buyruğuna karşın, yeteri kadar zenginleşmediğini düşündüğü için, kazancını kimseyle pay etmedi. Ama o parayla ailesinin kadınlarını Umre'ye gönderdi, kendisi de Hacca gitti.

Sakallı Hüsnülerin AKP'nin oyları içinde payı nedir bilemem ama %10-15'ten az olmamalı.

AKP'nin müşterilerinin arasındaki sakallıların tamamı Hüsnü değil, aralarında Sakallı Şabanlar da var. Sakallı Şabanlar, dedelerinden, büyük dedelerinden dinledikleri, CHP aleyhtarı menkıbelerle büyüdüğü için R.T. Erdoğan'ın tevatürlerine, karalamalarına inanırlar. Aralarında bir teki bile CHP'nin cami kapattığına, camiye meyhaneye ve ahır yaptığına, Kuran'ı yakdığına tanık olmamıştır, dedeleri de görmemiştir, ama köylerine gelen gezici imamdan, cerre çıkmış Kuran kursu öğrencisinden ya da çerçiden duymuşlardır. Bu anlatıcılar da gözleriyle görmemiştir ama onlar da başkalarından duymuşlardır.

Bütün bu safsatalar ve yalanlar bu insanları empermeabl yani su geçirmez, geçirimsiz, doğru ve gerçeklere karşı duyarsız yapmıştır. Bunlar zamanla ve özellikle de son 12 yıl içinde bilimkurgu filmlerindeki siborglara²⁰ dönüşmüştür. R.T. Erdoğan'dan başkasından gelen her türlü mesaja kapalıdır.

Bunların dışında mesleksiz ve her meslekten birtakım lümpen tayfası vardır. Ortak özellikleri asalaklık ve avantacıdır. Bir kesimi yeşil kartlıdır, bir kesimi AKP belediyelerinin dağıttığı ayni ve maddi rüşvetlerle yaşarlar. AKP için her türlü pis ve kirli işleri yaparlar. Bunların Allah'la, dinle, kitapla, peygamberle hiçbir ilişkileri yoktur. Kendileri oruç tutmamalarına karşın oruç tutmayanları döverler. Nüfusları 10 milyon dolaylarında tahmin edilebilir.

Bunların üzerinde ise bir ulema (!) sınıfı vardır: Sakallı Hüsnü ve Sakallı Şabanları yöneten ve güden bu ulemalar dörde ayrılır:

1. Diyanet İşleri Başkanlığı mensupları,
2. İmam hatip mezunları,
3. Üniversitelerdeki ilahiyat profesörleri ve fahri otodidakt müderrisler,
4. Gazete yazarları ve televizyon konuşmacıları.

²⁰ cyborg: sibernetik organizma

Cumhuriyet'i kuranlar, Osmanlı Devleti'ni medreselerin ve ulema sınıfının yıktığını çok iyi biliyorlardı. Bu nedenle Diyanet İşleri Başkanlığı kuruldu. DİB ne yazık ki 1950'den itibaren karşı devrimci sağcı partilerin hizmetini girdi ve kuruluşunun temelinde bulunan "Cumhuriyet" ruhundan uzaklaştı. AKP'nin iktidara geldiği günden itibaren bu İslamcı partinin bir kuruluşu gibi çalışmaya başladı. Personel sayısı son 10 yılda 50 bin arttı. Aynı zamanda başta Milli Eğitim Bakanlığı olmak üzere devlet kurum ve kuruluşlarına personel sağlayan ara istasyon görevi yüklendi.

1.

- Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 2014 yılı bütçesi: 5 milyar 442 milyon. Bu rakam birçok bakanlığın bütçesinden yüksektir.
- Diyanet İşleri Başkanlığı Personel Sayısı: 2003 yılında 74 bin 114 olan sayı 2013 yılında 121 bin 845'e yükselmiştir.
- Cami Sayısı: 2002 yılında 75 bin 941 olan cami sayısı 2013 yılında 85 bin 412'ye yükselmiştir. Bu yükselişin hiçbir mantığı nedeni yoktur.
- Kuran Kursu Sayısı: 14 bin 543'tür.

Diyanet İşleri Başkanlığı mensupları, müftülerden itibaren 5 bin lira ile 2 bin lira arasında maaş almaktadır. Merkez teşkilatındaki maaşlar elbette çok daha yüksektir.

Diyanet İşleri Başkanlığı personeli + kuran kursu hocaları + geçici imamlar + falan filan ile "Din"den geçinen, ekmek yiyen sayısı en azından 150 bin dolaylarındadır ki, bu sayı aşağı yukarı 1 milyon oya tekabül eder. Bir de bu 150 binlik kadronun AKP için militanca çalıştıkları hesaba katılacak olursa, vay babam vay... Kurban olsunlar böyle demokrasiye!

2.

İmam hatipliler: İmam hatip okulları mevcut durum ve işlevleri ile Anayasa'ya ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu'na göre yasa dışı

durumdadırlar. Bu da yetmezmiş gibi laik öğretim veren cumhuriyet liselerin sayısı her gün azalmakta. Buna karşın imam hatip liselerinin sayısı çoğalmaktadır. Bu gidişle, Türkiye’de her lise mezunu aynı zamanda imam olarak mezun olacaktır.

2002-2003 ders yılında imam hatip okulu sayısı 450 iken bu sayı 2014 yılında 2.074’e çıkmıştır. 2002-2003 ders yılında imam hatip okullarında öğrenci sayısı 64 bin 534 iken, bu sayı 2014 yılında 450 bin 699’a yükselmiştir.

İnternette aradım ama bulamadım: Türkiye’de hayatta olan imam hatip mezunu 1 milyon kadar var mıdır? Eğer 1 milyon imam hatip mezunu varsa, bu, en azından 3 milyon oy eder.

Bunları yazdıkça bunaldım, Türkiye’nin din adamlarının istilasını altında olduğunu derinden hissettim. Bu sapkınlığın bu noktaya ve düzeye geleceğini 30 yıldır yazan bir insan olarak, böylesine bir şaşkınlığa kapılmamam, bunalıma girmemem gerekmez mi?

Hiçbir şey üretmeyen, ülkenin ekonomisine bir tek kuruluşluk katkıda bulunmayan bir topluluk ülkenin maddi olanaklarını sömürüyor ve siyasetine yön veriyor. Bereket versin seçmenin yarısı, nüfusun en azında %60’ı bu curcunanın ve Yağma Hasan’ın Böreği paylaşımının dışında kalıyor.

Bu gidişe sadece seçimle dur demek mümkün değil. AKP iktidarının en büyük silahı (yasa dışı) imam hatip okullarıdır. Bu nedenle aileler ve veliler çocuklarını bu okullara göndermeyi reddetmelidir.

Üçüncü ve dördüncü sırada yer alan üniversitelerdeki ilahiyat profesörleri ve fahri otodidakt müderrisler ile gazete yazarları ve televizyon konuşmacıları mı? Bu, meslek deontolojisinden (etiğinden) yoksun insan yığılmasını cehennetin huri ve gılmanlarına havale edip biz yolumuza gidelim. Vakit ve yer yok onlara!

Demokratik ülkelerde kemikleşmiş parti üyelerinden ve si-borglardan başka bir öge de vardır ki bu ögeyi oluşturan kitle demokراسiyi ve iktidarlara yönlendirir. Bu kitle bilinçli seçmen-ha-

kemlerdir, ülkenin gelecek ve kaderini parti üyelerinin ve siborgların eline ve insafına bırakmazlar. Bu kitle, seçmen oyunun %5 ile 10'u arasındadır. Gerekli ve zorunlu olduğu zaman da oylarıyla iktidarı değiştirirler.

ABD başkanlık seçimlerinde, kazanan ile yitiren arasındaki fark %1 ile 2'den fazla değildir genellikle. İsterseniz, öteki gerçekten demokratik ülkelerdeki duruma kendiniz bakabilirsiniz. İktidardaki partinin üyeleri ve siborgları kötü yönetimden hiç etkilenmezler, etkilenenler sadece hakem-seçmenlerdir.

Ne yazık ki bu hakem seçmenler ülkemizde yok! Darbelerden sonra ortaya çıkan tepki oyları ayrı bir konudur. "Yetmez ama evetçiler" de hakem-seçmen değildir. Ruh sağlığı yerinde olmayan eski ve intikamcı mağluplardır onlar. Nihilist bile değildirler!

AKP iktidarı ve R.T. Erdoğan'ın insanın ruh sağlığına aykırı olduğu, ruh ve kafa sağlığından şikâyetçilerin 3 milyondan 9 milyona çıkmasıyla sabit!

Utanmaz Adamlar²¹

Erdoğan Aydın biraderimiz *İslamiyetin Ekonomi Polisiği* (Kırmızı Yayınları) adlı kitabında bu adamların prototipini nasıl da güzel anlatır. İslamiyetin ekonomi zihniyetini simgeleyen birkaç sözcük-kavramı araştırarak olursanız şunları bulursunuz: Talan, yağma ve ganimet. Savaş olmadan, savaş kazanılmadan ne talan olur, ne yağma yapılır ne de ganimet paylaşılır.

Talan, yağma ve ganimetin ahlaki temellerini ararsanız, Arap töre ve geleneklerini İslamileştiren şeriatta bulursunuz. Arabistan'da İslamiyetin ilk yıllarında **köle emeği, talan ve ticaret** Tanrı'nın icazetini almış ve meşrulaşmıştır.

[İşte bu çerçevede İslamiyet, bir yandan kabile düzenini, kabileciliği aşan bir ideolojik müdahaleyle aşmaya, diğer yandan da sosyoekonomik yapıyı, temel çıkar dengelerini bozmadan yeni-

21 Site (ozdemirince.com/), 9 Eylül 2014

den organize etmeğe yöneliyordu. Esasen köle emeği, talan ve ticaret üçlemesi üzerinde yükselen bir sınıfın çıkarlarına hizmet eden yeniden üretim çabasının, bu üç temel bileşeni yadsıması düşünülemezdi. Nitekim İslamiyet bu üç bileşeni de Tanrı nezdinde meşru kabul eder.

İlgili bölümde göreceğimiz gibi, öncelikle bizzat kurucusunun da mesleği olan tüccarlık, şehitlikle eş mertebede yüceltilecekti. Kölecilik, Kuran'da, tanrısal düzenin doğal bir parçası olarak değerlendirilerek, Arap toplumunda, diğer köleciler toplumlara oranla günümüze kadar uzanan bir dayanıklılığa kavuşturulacaktı. Üçüncü bileşen olan talan ise kabileler arası yağmacılık (gaza-gazve) olarak Arap toplumunda çöküntü nedeni iken, dışarıya yöneltilip "cihat" olarak kutsanarak, Arap kavminin yükseliş aracına dönüştürülecekti.

Arap toplumunda mevcut sosyoekonomik yapı çerçevesinde, kabilelerin, birbirlerine saldırarak sürdürdükleri talan geleneği, aynı zamanda toplumu istikrarsız ve güçsüz bırakıyordu. İslamiyetle birlikte, dinsel gerekçelerle dışa yöneltilerek Arapların, hem diğer halkların talanı hedefinde birleşmesinin hem de diğer halklar ve dinsel inançlar üzerinde egemenlik kurmasının aracı olacaktı. Böylece İslamiyet, Araplar için merkezi bir yapı sağlamakta kalmamış, "Allah'ın dinini yayma" bayrağı altında diğer halkların birikimlerini Araplara akıtarak hızla zenginleşmelerini sağlayan etkin bir araç da olmuştur.

Esasen zekâtın, kırkta bir gibi çok küçük bir miktarda tutulmasının bir nedeni de, talandan elde edilen gelirin büyüklüğünde aranmalıdır. Toplumunun kendi içinde dini bir aidiyet yaptırımı olarak saptanan, kırkta birlik zekât oranı, verimsiz topraklarda yaşayan Arap toplumunun yoksulluğuna ilaç olamazdı. Asıl önemlisi kabileler üstü devlet örgütlenmesinin ihtiyaçlarını karşılamaya da yetemezdi. İşte bu koşullarda önce Müslüman olmayan Araplara, ardından Medine Yahudilerine ait birikimlere el koyma şeklinde uygulanan talan, giderek İslami iktidarın temel gelir kalemi olacaktı. Böylece İslami ekonominin temelini oluştururken, İslami

yayılmanın da motivasyon aracı haline geldi. Bu mekanizma sayesinde hem Arap kabile geleneğine karşı siyasal ve fikri birliğin, hem de başka halkların birikimi üzerinden zenginleşerek Ortadoğu'nun egemen kavmi haline gelmenin yolu döşenmiş oluyordu.

Ganimetçiliğin bu yeni sürecindeki ilk örnek, Bedir savaşı sonrasında gerçekleşmiş ve ele geçirilen ganimet, savaşa katılanlar arasında "eşit" paylaştırılmıştır. Ancak, o döneme ilişkin çizilen ahlaki tabloların aksine, ganimetin paylaştırılmasıyla ortaya çıkan kargaşa ve giderek kendini dayatan merkezi ihtiyaçlar, İslamiyetin meşru kabul ettiği talan için, hukuki bir çerçeve belirleme gereğini doğurmuştur. İşte İslamiyetin konuya ilişkin hukuku da bu gereksinimler çerçevesinde şekillenmeye başlanmıştır.

Söz konusu hukuk, özü itibarıyla insanlık dışı, kendi içinde sorunlu/çelişkili, biçimi itibarıyla ilkelidir. Ancak bu hukuk, ekonomi politik açıdan İslamiyetin talancı karakterini ortaya koyması bakımından çarpıcıdır:

"Sana savaş ganimetlerini soruyorlar. De ki, ganimetler Allah ve Peygambere aittir. O halde gerçek müminler iseniz Allah'tan korkun, aranızı düzeltin (Enfal-1)", "Eğer... iki ordunun karşılaştığı gün kulumuz Muhammed'e indirdiğimiz ayetlere inanmışsanız bilin ki ganimet olarak aldığınız herhangi bir şeyin beşte biri mutlaka Allah'ın Peygamber'inin ve yakınlarının, yetimlerin, düşkünlerin ve yolcularındır. (Enfal-41)

Görüldüğü gibi aynı surede, aynı dönemde, ama iki farklı durum özgülünde iki farklı hukuk öngörülmüştür. Ancak bu paylaşım sorununda farklılaşan her iki önerinin de ortak paydası, başka halkların, üretip biriktirdiklerine el koymayı uygun gören bir 'tanrısal' hukuk ile karşı karşıya olduğumuz gerçeğidir.] (*İslamiyetin Ekonomi Politikası*, s.32-33)

Okuduğunuz bölümün zihniyeti ile AKP iktidarının iktidarının kazanç zihniyeti aynı bileşenlerin ayakları üzerinde durmaktadır. Hz. Muhammed zamanında Araplar talan ve ganimet için dışarıya cihat yapıyordu, AKP iktidarı şimdi içeride halka karşı

cihat yapmaktadır. Arabistan'da İslamiyetin ilk yıllarında **köle emeği, talan ve ticaret** Tanrı'nın icazetini almış ve meşrulaşmıştı. Günümüzde köle emeği işçi emeğine dönüşmüş; ihaleler ve rüşvet yoluyla talan yapılmakta; ticaret de "nüfuz ticareti"ne dönüşmüş durumdadır.

Dine dayalı hiçbir meşruiyette ahlak ve vicdan olmaz. Utanmaz adam işte bu ahlaksız ve vicdansız meşruiyetten güç alarak, işyerinde katledilen 10 işçiyle ilgili olarak "İşçiler hatalı ve yalan-çı" demektedir. Köle emekçi emeğine saygısız adam!

AKP iktidara gelir gelmez Cumhuriyet döneminin yarattığı zenginlikler üzerine özelleştirme silahıyla bir Arap aşireti gibi saldırmış, üretim yapan sanayi tesislerini, madenlerini, limanlarını, bankalarını yok pahasına yabancılara ve yandaşlarına peşkeş çekerek talanın ne demek olduğunu göstermiştir. Yüzde 78'i AKP döneminde yapılan bu talanın ne anlama geldiğini internetten (Milliyet Blog) yaptığım bir alıntıyla sergileyeceğim:

"1980'li yıllarda başlayan özelleştirme rüzgârı Türkiye'ye biraz geç uğrasa da, Cumhuriyetin değerleri bir bir üç paraya satılabildi(!)

Şöyle özelleştirmenin tarihine bir bakalım.

Türkiye özelleştirme ile ilk defa 1985 yılında tanıştı.

Bu öyle bir tanışma ki; Cumhuriyetin değerleri babalar gibi(!) satıldı!

Özelleştirme başladıktan bu yana tam 28 yıl geçti.

Türkiye'de 28 yılda tam tamına 43,5 milyar dolarlık değer babalar gibi satıldı!

Bu özelleştirmelerin yüzde 78'i yani 35,5 milyar dolarlık kısmı 2003-2012 döneminde yani AKP döneminde gerçekleşti.

AKP hükümeti, özelleştirmede elde ettikleri başarıyı her fırsatta dillendiriyor. Ancak nasıl bir başarı yakaladığını anlatamıyor. Bir yanda işsiz kalan vatandaşlar, bir yanda sözde özelleştirilen işletmeler kapatılarak, arsalarının değerlendirilmesi, öte yandan birkaç kez el değiştiren ve kâr üzerine kâr eden yandaşlar.

Bir örnekle bunu taçlandıralım. Tekel'in içki bölümü! İlk önce 299 milyon dolara yandaşlara satıldı, sonra bir ABD şirketine 1 milyar dolara, alanlar tarafından satıldı. En sonunda ABD'li şirket, bir İngiliz şirketine 2 milyar dolara sattı.

İsterseniz bir de Petrol Ofisi örneği verelim. İlk alanın Aydın Doğan ve İş Bankası'nın olduğunu biliyoruz. Sonra Aydın Doğan tümünü aldı. Sonra o da sattı. Kime? Sanıyorum Avusturyalı bir şirkete!

Bu kadar özelleştirme yapıldı da ne oldu?

Peki özelleştirmeden elde edilen bu gelirler nerede?.. AKP iktidarı ile geçen 9 yılda, yani 2003-2011 döneminde bütçe toplam olarak 225 milyar TL açık verdi. Aynı dönemde özelleştirmeden 48,2 milyar TL gelir elde edildi.

Bu gelirlerin 38,9 milyar TL'si Hazine'ye aktarılırken, kalan kısmı özelleştirilen kurumlara ilişkin borç veya sermaye transferi, işten çıkarılan personele ilişkin ödemeler olarak harcandı.

Sonuç, özelleştirme ile bütçe açığı toplamda 263,6 milyar TL olması gerekirken, 224,7 milyar TL'ye geriledi.

Ve bunun adı ekonomik başarı oldu!

Kısacası özelleştirme bütçe açığını sadece %14,8 küçülttü.

Şimdilerde de bütçe açığı başa bela!

Onu da tüm ürünlere ortak zam yaparak tabana yayıyorlar!

Türkiye'nin göz bebeği onca değerli işletme, fabrika, tesis sadece bütçe açığının yüzde 15 küçültebilmek için mi yok pahasına satıldı? Biraz daha az harcıyıp, o bütçe açıklarını, satılan işletmelerden elde edilen kârlarla kapatılamaz mıydı?

Türkiye'de özelleştirmenin gerçekleştirildiği 28 yılda neler yapıldı bir bakalım;

- 36 kamu şirketinin yüzde 50'den fazla hissesi satıldı,
- 1 tesis ya da işletme varlık devri ile satıldı,
- Özelleştirilen kurumlarda 27 bin 365 personel istihdam ediliyordu ve bunlardan 10 bin 24 kişinin iş akdi feshedildi yani işsiz kaldı,

- Toplam 43,5 milyar dolar özelleştirme gerçekleştirildi,
- 2003-2010 arası dönemde dünyada en fazla özelleştirme gerçekleştiren ikinci ülke olduk (birinci Çin).
- Şu anda özelleştirmeyi bekleyen 23 şirket (çoğunluğu hisse satışı), Boğaziçi ve Fatih Sultan Mehmet köprülerinin de dâhil olduğu 10 otoyol ve köprü, 3 tesis ve varlık ile Milli Piyango var. Tabii Devlet Üretim Çiftlikleri ilerisi için kurtarıcı olarak bekliyor!”

Talancı AKP aşireti (kabilesi) bunlarla da yetinmedi, bu ülkenin topraklarını, tarım alanlarını, ormanlarını, meralarını, tarihi binalarını, ırmaklarını, derelerini, kaynak sularını talan edip ganimet olarak yandaşlarına dağıttı. Şimdilerde belediyelere ait bina, arsa ve benzerleri Bilal Erdoğan’ın yönettiği vakfa devrediliyor, bağışlanıyor. Aynı şey öküz ölüp ortaklık ayrılmadan önce F Tipi dershaneler, okullar ve vakıflar için yapılmaktaydı.

İnanın, AKP’nin yurt içinde yaptığı talan zulmünü, ne Emeviler, ne Abbasiler ne de Osmanlılar ele geçirdikleri kâfir topraklarında yapmıştır.

AKP döneminde sıfırdan, merdiven altından, seyyar tezgâhtan gelip birkaç yıl içinde milyarder olan zevatın zenginliği 6-7 Eylül talanı sayesinde zengin olan haramzadelerden farksızdır. Bunların hiçbirisi haram kazançlarının tek kuruşunu sanayiye, üretim yapan atölye ve fabrikalara yatırmamıştır. Bunlar sadece üretim yapan tesisleri talan ve yok etmeyi bilirler. Ve asla gereken vergiyi vermezler!

Bunlar sadece mal ve mülklerini talan ve yağma ettikleri halkın anasını s..kmeyi bilirler. S..lerini olur-olmaz işlere karıştıran bu zavallılara ırz düşmanlarının s..lerine ne yapıldığını hatırlatmak gerekir. Hatırlatılmalıdır!

[Yapı iş kolunda meydana gelen kazaların yaklaşık yüzde 5’i ölümle sonuçlanıyor.

Sigorta kayıtlarına göre, Türkiye’de 2008’de 72 bin 963 iş kazası yaşandı. Bu kazaların 5 bin 574’ü yapı işlerinde gerçekleşti. İş

kazalarının yüzde 8'i bu sektörde meydana geldi. İş kazalarında toplam 865 kişi yaşamını yitirirken, bu kayıpların 297'si inşaatlarda yaşandı. İş kazasında ölümlerde sektörün payı yüzde 34'ü buldu.

İş kazaları 2009'da 64 bin 316'ya geriledi. Kazaların 6 bin 877'si yapı işlerinde gerçekleşti. İş kazalarının yüzde 11'i inşaatlarda meydana geldi. İş kazalarında toplam bin 147 kişi yaşamını yitirirken, bu kayıpların 156'sı inşaatlarda yaşandı. İş kazasında ölümlerin yüzde 14'i sektörde gerçekleşti.

İş kazası sayısı 2010'da 62 bin 903'e düştü. Kazaların 6 bin 437'ü yapı işlerinde gerçekleşti. İş kazalarının yüzde 10'u sektörde meydana geldi. İş kazalarında toplam bin 444 kişi yaşamını yitirirken, bu kayıpların 475'i inşaatlarda yaşandı. İş kazasında ölümlerde sektörün payı yüzde 33'e karşılık geldi.

Türkiye'de 2011'de 69 bin 227 iş kazası yaşandı. Bu kazaların 7 bin 749'u yapı işlerinde gerçekleşti. İş kazalarının yüzde 11'i sektörde meydana geldi. İş kazalarında toplam bin 710 kişi yaşamını yitirirken, bu kayıpların 570'si inşaatlarda yaşandı. İş kazasında ölümlerin yüzde 33'ü sektörde gerçekleşti.

İş kazası sayısı 2012'de 74 bin 871'e çıktı. Kazaların 9 bin 209'unu yapı işlerindekiler oluşturdu. İş kazalarının yüzde 12'si inşaatlarda meydana geldi. İş kazalarında toplam 744 kişi yaşamını yitirirken, bu kayıpların 256'sı inşaatlarda yaşandı. İş kazasında ölümlerin oranı yüzde 34'le 5 yıllık dönemdeki en yüksek seviyeye ulaştı.

İnşaatlarda 2008-2012 arasındaki 5 yıllık dönemde iş kazalarında bin 754 işçi yaşamını yitirdi. Bunun yanında bin 940 işçi de sakat kaldı.]²²

Yurt dışında da Türk inşaat şirketleri yıllardır iş yapıyor. Duyduğuma göre dünyada ikinci sırada yer alıyorlarmış. Bu şirketler R.T. Erdoğan'ın imam hatipten sınıf arkadaşları olan yandaş mütehaahitler gibi iş yapsalardı ömür boyu hapse mahkûm olurlardı.

22 İnternette alıntı

İdam cezasının olduğu ÷lkelerde mutlaka idam edilirlerdi. Edilmezler miydi?

İşin püf noktası bu soruya verilecek cevaptadır. Müteahhitler yurt içinde bunca insafsız ve rezil oluyorsa bunun baş sorumlu-su R.T. Erdoğan ve AKP aşireti (kabilesi) hükümetidir.

Bu adamlar, Müslüman değil tam anlamıyla kokuşmuş, vicdanları iflas etmiş Müslümancılardır!

Bu adamları, “İkisini Taksim Meydanı’nda sallandıracaksın” diyen kahve mantığına teslim etmekten başka çare yoktur. Ama günümüzün Taksim meydanları artık seçim sandığıdır.

Ey köle gibi çalışıp ölen, sakat kalan, karnını doyuramayan emekçi, insan olduğunu hatırla ve Spartakus’ün Roma’da yaptığı-nı seçim sandığında yap.

Hiç korkma, oy vereceğin hiçbir parti bu AKP aşiretinin (kabilesinin) hükümetinden daha kötü yönetmez bu ülkeyi.

İKİNCİ BÖLÜM

TÜRKİYE VE MISIR: İSLAMCILIĞIN YOLU

Müslüman Kardeşler, Milli Görüş ve AKP

(1)²³

Cüneyt Ülsever'in ilginç gözlemini anımsayalım:

“Küreselleşen dünyada teknolojinin nimetlerini alabildiğine kullanırken, aynı zamanda yerelliğin vazgeçilmez etkisini en iyi kavrayan hareket olan İslamcı siyaset HAMAS, Hizbullah, Müslüman Kardeşler ve nihayet Türkiye’de Milli Görüş, mahalle mahalle yürüttüğü çalışmalarında dünyada ilk kez Lenin’in ortaya attığı örgütlenme biçimi olan ‘kılcal damarlar teorisi’ni hayata geçiren en başarılı siyasi yapı.”²⁴

Biraz doğrultmaya gereksinim duyduğum gerçekçi bir sapta-
ma. Doğrultmayı biraz sonra yapacağım.

Cüneyt Ülsever, Mısırlı Müslüman Kardeşler’in izinden giden Milli Görüş (AKP) tarafından yürütülen mahalle politikasının sosyal yardımlara öncelik vererek varoşlarda, gecekondu-
larda, taşrada gıda, eğitim, sağlık, vb. yardımlarda bulunduğunu yazıyor. Benim **avanta ve sadaka politikası** adını verdiğim yöntemin ki-
bar versiyonu.

Cüneyt Ülsever, AKP-Milli Görüş’ün mahalle politikasının panzehirinin her partinin kendi mahalle politikası uygulaması olduğunu da yazıyor.

HAMAS’ın, Hizbullah’ın ve benzeri örgütlerin atası Müslü-
man Kardeşler (El İhvan El Müslimin) örgütüdür. 2007 yılında bile İslamcılar arasında önder etkinliğini koruyan Hasan El Ben-

²³ Hürriyet, 2 Haziran 2007

²⁴ Cüneyt Ülsever, Hürriyet, 27.5.2007

na (1906-1949) tarafından 1928 yılında Mısır'da kurulmuştur. Müslüman Kardeşler yalnızca cami ile yetinmezler, sosyal, kültürel ve ekonomik alanda halka alternatif programlar sunarlar. Camiler, lokaller ve fabrikalar kurarak yeni bir toplumun tohumları atılır. Toplanan zekâtlar Müslüman Kardeşler marifetiyle yoksul halka dağıtılır. Kurulan hastanelerde yoksul halka sağlık hizmeti götürülür. Amaç ilk evrede mevcut toplumun içinde kendi alternatif toplumunu kurmak; daha sonra bütün topluma egemen olmaktır. Türkiye'de de tarikatlar, cemaatler, nurculuk, Fethullahçılık marifetiyle aynı senaryo uygulanıyor.

Müslüman Kardeşler'in Hasan El Benna'dan sonra gelen ikinci önderi Seyyid Kutup (1906-1966) başta Milli Görüşçüler olmak üzere bizim İslamcılarını da etkiledi, yetiştirdi. R.T. Erdoğanlar, Abdullah Güller ve benzerleri için Seyyid Kutup'un "*Yoldaki İşaretler (Fi El Zilal El Kuran)*" adlı kitabı Kuran'dan sonra gelir.

Hasan El Benna'nın, Müslüman Kardeşler'in en büyük amacı İslam dinini bir bütün olarak hayatın içine sokabilmek ve hayatı İslama göre biçimlendirmektir. Böyle bir amacın Türkiye gibi bir laik toplumda uygulanması olanaksız. Bu yüzden Milli Görüş, Müslüman Kardeşler'in yasa dışı örgütlenme biçimini uyguluyor. Müslüman Kardeşler'in ve Milli Görüş'ün demokratik bir toplum kaygısı olduğunu söylemek olanaksız. Bu nedenle Lenin'in ihtilalci örgütlenme biçimini kullanıyorlar. Ve Fatih-Çarşamba gibi "Kurtarılmış" bölgeler, kurtarılmış cemaat camileri yavaş yavaş böyle oluşuyor.

Yeni Mürteciler'e sorsanız bu fesat ilişkisinin halka yakın olmayı amaçladığını, solun beceremediği demokratik iletişimi kurduğunu söylerler. Acaba mı?

(2)²⁵

Cüneyt Ülsever, Müslüman Kardeşler-Milli Görüş-Adalet ve Kalkınma Partisi'nin sadaka siyasetinin panzehiri olarak gene sadaka ve avantayı mı salık veriyor acaba?

“Dilerim, AKP dışındaki partiler bu sorunun cevabını aramayı gündemlerine alırlar. Ancak, benim basit cevabım ‘mahalle politikası’na karşı en iyi politikanın yine ‘mahalle politikası’ olduğudur. Günümüz teknolojisi evlere televizyonlar, internet, hatta telefonlarla uzaktan ulaşmanın olanağını sağlamıştır ama hâlâ en etkin siyaset insandan insana yapılan siyasettir.”²⁶

Cüneyt Ülsever, eğer insandan insana siyasetin içine avanta, sadaka, para zarfı ve erzak çuvalını katmıyorsa, kuşkusuz insandan insana siyaset en etkin yöntemdir. Legal siyasette de illegal siyasette de bu böyledir. Ancak birebir ilişki illegal gizli siyasetin temelini oluşturur.

Ancak, böyle bir avanta ve sadaka politikası ortanın solundan itibaren herhangi bir solun politikası olamaz. Bu partilerde yöntem tersinedir. Seçmen, sempatizan ve partili Parti'den almaz, ona verir. Türkiye İşçi Partisi'nin lokal kiralalarını esnaf, öğretmenler, memurlar ve ev kadınları verirdi.

Geçmişte bütün sağ partilerin (DP, AP, DYP, ANAP...) avanta ve sadaka politikaları seçmenin yoksul kesiminin ahlakını bozmuş, zengin kesimini de köpekleştirmişti. Şimdi aynı politikayı AKP uyguluyor ve büyük oranda başarılı oluyor.

Şimdi durup, öteki partilerin (CHP, MHP, DP, Genç, İP, ÖDP...) de AKP'nin izinden gittiklerini, seçmene avanta ve sadaka dağıttıklarını varsayalım (Televizyonda gördüm DP'li bayan aday adayları, ayaklarında yüksek topuklular, ellerinde torbalar, gecekonduların engebeli coğrafyasında dolaşıyorlardı). Bu politika emeğin değerinden habersiz, çalışmayan, avantacı bir tufeyli ve asalak kitlesi yaratır.

25 Hürriyet, 3 Haziran 2007

26 Hürriyet, 27 Mayıs 2007

Böyle bir kitle ne CHP'nin ne de DSP'nin seçmeni olabilir. Daha soldaki partilerin seçmeni hiç olamaz. Sol partiler avanta-cı-sadakacı mahalle politikası uygulamadan seçim kazanamazlar-mış, kazanamamışlar. Sol partiler ekonomik ve sosyal politikalar üretmeli!

Buraya kadar işin masum görünümünü tasvir ettim. 2 Haziran yazımda sözünü ettiğim, Milli Görüş-AKP cephesine ilham veren Müslüman Kardeşler bir hayır kurumu değildir.

Müslüman Kardeşler (El İhvan El Müslimin) örgütü, Suriye, Filistin, Ürdün, Lübnan, Irak, Yemen ve Sudan gibi ülkelerde işgalci, mandacı, Hristiyan emperyalist ülkelerle mücadele için kuruldu. Sadece laflı değil silahlı mücadele için. Bu ülkelerin görece özgürlüğüne kavuşmasından sonra, bulundukları ülkenin devlet yapısını İslamileştirmek için mücadelelerini sürdürdüler. Yani Müslüman Kardeşler, barış yolu ile olmazsa, uygun zamanda silahlı ayaklanma yoluyla iktidarı ele geçirme yöntemini kendine politika yapmıştır. Bunun için ihtilalçi bir örgütlenme biçimi kurmuştur. Müslüman Kardeşler'in izinden giden ve onunla organik bağı olan Milli Görüş de aynı yolun yolcusu. Peki ya Milli Görüşçü AKP?

Vakıflı, cemaatli, tarikatli dayanışma politikasını sadece seçim kazanmak için mi izlemektedir, yoksa devleti ne pahasına olursa olsun ele geçirmek için mi? Bu sorunun yanıtını "cemaat"ın önderleri kadar bizim de bilmemiz gerekiyor. Yoksa gelecek çok karanlık!

AKP'nin Müslüman Kardeşler Demokrasisi²⁷

AKP'nin hükümet icraatını pazarladığı "Alnımızın Akıyla 4 yıl 8 ay, 19 gün. Her şey Türkiye için" başlıklı broşür elimde olmadığı için Güngör Uras'ın "AKP icraatını satıyor" (Milliyet, 7 Temmuz 2007) başlıklı yazısından yararlanacağım.

AKP'nin başarı olarak sunduğu konulardan bazıları şunlar:

27 Hürriyet, 13 Temmuz 2007

- 1,2 milyon aileye ücretsiz kömür verdik. Aile başı en az 500 kg'dan 4,3 milyon ton kömür dağıttık.
- Yoksullara bayramlarda 330 milyon YTL gönderdik.
- 78 aşevinde her gün 70 bin kişiye sıcak yemek yedirdik.

Gazetelerde haziran ve temmuz sıcaklarında seçmenlere kömür dağıtma sahnelerinin fotoğrafları var. Dağıtılan paralar, erzak paket ve çuvaları...

Burada iki önemli sorun var: Ücretsiz kömürün, 330 milyon liralık bayram harçlığının, her gün 70 bin kişiye dağıtılan yemeğin parası kimin kesesinden çıkıyor? Devlet hazinesinden ve belediye bütçesinden mi, yoksa AKP'nin kendi kasasından mı?

AKP'nin kendi kasasından ise AKP bu parayı nereden buluyor?

Devlet hazinesinden ve belediye bütçesinden ise bu işlem yasa dışı değil mi?

Kömür dağıtılan vatandaşlar kim, bayram harçlığı verilen yoksullar kim?

Her gün sıcak yemek verilen 70 bin kişi kim?

Bu işlemler Siyasal Partiler Yasası'na uygun mu?

Uygun ise 22 Temmuz'da iktidara gelecek partiler bu türden işlemleri yasaklayan maddeler koymalı yasaya. Çünkü bu türden yardımlar bir gün illegal örgütlenmelere yol açabilir.

Daha önce de yazdım: Yandaş kazanmada kullanılan maddi yardım ve yatırım, geçmişte Milli Selamet, Refah ve Fazilet partilerinin uyguladığı bir yöntemdi. Şimdi AKP uyguluyor aynı yöntemi. Bu yöntemin kaynağında Mısır'ın Müslüman Kardeşler örgütü var. Bu yöntemi uygulayan Hamas ve Hizbullah örgütleri de Müslüman Kardeşler'in türevleri.

Amaçları toplum içine kendi toplum modellerini yerleştirmek. Bunun için yardım örgütleri kuruyorlar, işyerleri açıyorlar, okul ve hastaneler kuruyorlar. Böylece kendi zihniyetlerini ve yaşam tarzlarını içinde bulundukları toplumların içine yerleştiriyorlar. Sıra daha sonra kendi silahlı örgütünü kurmaya geliyor. Son

aşama ise Hamas'ın Gazze'de yaptığı gibi iktidara el koymak.

Gerçekler böyle. Ama bakıyorum, AKP'nin Müslüman Kardeşler Örgütü'nü model aldığı yöntemi övenler var, ama benden başka kimse eleştirmiyor. Tehlikeyi işaret etmiyor.

Ciddi iktisatçılar, AKP saltanatında Türkiye ekonomisinde kâr-faiz-rant gelirliilerinin lehine geliştiğini, tarım ve ücretli kesime ise büyümeden pay düşmediğini söylüyorlar. Tarım ve sanayi kesimlerinde mesleksizleşmenin, işsizliğin giderek arttığını biliyoruz. Bunun sonucu olarak toplumun alt katmanlarında gelir dağılımı daha da bozuluyor.

Bu bozulma, AKP'nin ekonomik politikasının başarısızlığını kanıtıyor. Bu başarısızlığı doğal ekonomik yöntemlerle başarıya dönüştüremediği için sadaka yöntemine başvuruyor. Sadaka yöntemi ise demokrasi ağacının köküne kibrit suyu döküyor.

Mısır Türkiye'nin Geleceğidir²⁸

Havaalanında rastladığım Faik Bulut ile Arap dünyasını ve zihniyetini konuştuk. Faik Bulut bana yıllardır düşündüğüm bir gerçeği ve doğruyu söyledi: “Mısır, Türkiye'den otuz yıl geridedir ama ne yazık ki Türkiye'nin geleceğidir.”

Bu cümlelerin bir benzerini bana 2009 yılında bir Harvard'lı Türk söylemişti: “Mısır'ı sevmiyorum çünkü Mısır'da Türkiye'nin geleceğini görüyorum” demişti.

Bu ne demek? Bu soruyu başka bir soru ile karşılayacağım: 1923 yılında laik bir cumhuriyet kurulmayıp, devlet günümüz İslamcılarının ataları tarafından kurulsaydı ne olurdu? Bu soruyu yalnızca laik cumhuriyetçiler değil, katı İslamcılar, ılımlı ve mülayim İslamcılar, laik Müslümanlar da yanıtlamalıdır. Ortadan yanıtlayalım:

- Laik ve demokratik cumhuriyet kurul(a)mazdı. Bir cumhuriyet kurulsaydı bile adı “İslam Cumhuriyeti” olurdu.
- “Başkan” seçimleri göstermelik olurdu: Başkanlık, babadan

28 Hürriyet, 29 Aralık 2010

oğula geçerdi. “Ömür boyu” ya da Suriye, Kuzey Kore ve Azerbaycan’da olduğu, Mısır’da olacağı gibi. Türkiye’de de cumhurbaşkanı doğrudan halk tarafından seçildiği zaman aynı şey tekrarlanacaktır. Zaten oğlunu kendi yerine hazırlayan Erbakan Hoca da işlemin faziletini (!) anlatmaktadır.

- Kadınların tamamı türbanlı, peçeli, çarşafı, burkalı olurdu.
- Anaokulundan itibaren eğitim ve öğretim din çerçevesine oturur, din adamları medreselerde yetişir; üniversiteler günümüzdeki bin beteri olurdu.
- 2010 yılında, AKP hükümetinin böbürlendiği her türlü sınav ve ekonomik başarı, siyasal saygınlık Laik ve Demokratik Cumhuriyet’in eseridir. 1923’te ülke AKP zihniyetinin elinde olsaydı, düzeyi, Afganistan, Yemen, Sudan ya da öteki Müslüman Afrika ülkelerinin düzeyi olurdu. Orada kalırdı.
- Şu anda içinde bulunduğumuz ve hiç de hoşnut olmadığımız ortam ve düzey, cumhuriyetçiler dayandığı sürece belki korunabilir. O direnç bitince, cumhuriyetçi inanç bastırılınca her şey sona erer. AKP dünyası bütün hikmet ve marifetin kendilerinden kaynaklandığını sanıyor ama sözünü ettiğim cumhuriyetçi deha yok olduğu zaman kendisinin (kendilerinin) çölde otomobili bozulan bedevi gibi ortada kaldığını (kaldıklarını) görecektir.

Bir yakınım anlatmıştı: Biri Türk kökenli iki ABD vatandaşı Mısır’a gitmişler. Eski Amerikalı geziden son derece mutlu, her gördüğüne ilgiyle bakıyor; pisliğe, vurdumduymazlığa, sakarlıklara, dalaverelere, bahşişe anlayışla yaklaşıyor. Ama öteki, Türk-Amerikalı son derece sinirli. Eski Amerikalı arkadaşının bu halini anlamıyor ve nedenini soruyor. Türk-Amerikalı şöyle cevap veriyor: “Sen bir turist olarak burada her şeyi ilginç bulabilirsin ama ben burada Türkiye’nin 15-20 yıl sonraki geleceğini görüyorum” diyor.

1950’lerde Mısır ile Türkiye toplumsal ve ekonomik olarak hemen hemen aynı düzeydeydi. Mısır’da kadınlar sadece gelenek-

sel örtüyle örtünüyordu. Tıpkı Türkiye’de olduğu gibi. 1950’lerin ortalarından itibaren Müslüman Kardeşler’in gizli denetimine giren Mısır ile Türkiye arasında şimdi ekonomik bakımdan 25-30 yıllık bir fark var. Ancak Türk kadını İslamcıların denetimine girdikçe Türkiye, Mısır’a doğru gerileyecektir.

Müslüman Kardeşler²⁹

Müslüman Kardeşler’in Mısır’da Türkiye’nin rejiminin benzeri bir yönetim tarzı istediğine dair bir tevatür dolaşıyor ortalıkta. Laiklik denen o büyük engelle birlikte bunun mümkün olduğunu ve olacağını sanmıyorum. Ancak onların istediği rejim AKP hükümetininkine benzer bir rejim olabilir. O da AKP rejiminin görünen değil görünmeyen yüzüdür.

Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı ve Başbakanı da aralarında olmak üzere günümüz AKP’sinin bütün ileri gelenleri, Hasan el-Benna ve Seyyid Kutup gibi Müslüman Kardeşler önder ve kuramcılarının rahle-i tedrisinden geçmiştir. 1970’li yıllarda bu iki önderin kitaplarını hatmetmişlerdir. Şimdi bile ezberden tekrarlayabilirler!

Başbakan Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğu dönemde Müslüman Kardeşler liderlerini ağırlamış (Cumhuriyet, 04.12.2003), ilk başbakanlığı döneminde MK’ya gösterdiği yakın ilgi dolayısıyla Mübarek yönetimini epeyce kızdırmıştı.

Hasan el-Benna ile Seyyid Kutup’un kitaplarının Türkçe çevirilerini bulmak mümkündür ama Müslüman Kardeşler’in ne ve kim olduğunu konu edinmiş kitap hemen hemen yok gibidir. Ben bir tek kitap biliyorum: “*Tarihte ve Günümüzde İhvan Ül-Müslimin Örgütü.*”³⁰

Müslüman Kardeşler’in Atatürk’e ve devrimci cumhuriyete sempati duyduğunu söylemek mümkün değil. Dr. A. Vehbi Ecer,

²⁹ Hürriyet, 8 Şubat 2011

³⁰ Yrd. Doç. Dr. A. Vehbi Ecer, Erciyes Üniversitesi Yayınları, Kayseri, 1992-2000.

adını verdiğim kitabında bu konuda şunları yazıyor: “Çağdaşlaşmayı ve batılılaşmayı Hıristiyanlaşmak ve Müslüman olmaktan çıkmak olarak gören Müslüman Kardeşler (MK), Türk kurtuluş hareketini olduğu kadar Atatürk’ün kurduğu laik, demokratik ve milli devletin mahiyetini de anlamaktan mahrumdur. Hasan el-Benna ‘İslamın emrini hükümler kılıp ictimai nizamın tatbikini istedikten sonra ‘Bu hüküm yerine gelmedikçe, insanlar Allah’ın hükmüyle hükmetmedikçe herkes günahkârdır’ demektedir. Seyyid Kutup ise buna razı olmayarak ‘kâfirdir’ hükmünü vermektedir. Bu sebeple, ‘Hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir’ ilkesine ve bu ilkenin sahibi Atatürk’e iyi gözle bakmamaları tabiidir. Hasan el-Benna Türkiye’yi tamamen Batı medeniyeti (zihniyeti) altında kalan ülkeler grubunda sayar. Atatürk’ün inkılap hareketini ve 1924 yılında hilafeti kaldırmasını dinden insanları uzaklaştırma hareketi olarak görür. Hatta Atatürk hakkında ‘Türkiye’de İslamı yıkan insan’ tabirini kullanacak kadar insafsız ifadeler kullanırlar” (s.92-93). Yazar, sayfanın altında aralarında el-Benna da olmak üzere kaynaklarını açıklar.

Müslüman Kardeşler’in ikinci önder ve kuramcısı Seyyid Kutup, İslam şeriatının egemen olduğu tek bir Müslüman devleti düşünmektedir: “Meydanda tek hizip (topluluk, parti, grup) vardır, o da Allah’ın hizbidir. Bunun sayısı hiçbir zaman artmaz. Meydanda tek nizam vardır, o da İslam nizamıdır. Geriye kalanların topu cahiliyet nizamıdır. Meydanda tek şariat vardır, o da Allah’ın şeriatı!” (s.99)

Tarih boyunca hep Mısır Türkiye’yi etkilemiş ve bunun tersi hiç görülmemiştir. Bu nedenle Müslüman Kardeşler Türkiye’den etkilenmez, tam tersine Türkiye’yi etkiler. Zaten etkilemekte, etkilemekteydi. Mısır laik ve demokratik bir cumhuriyet istemiyor. Onun gönlünde yatan (nasıl olacak ise) adil, merhametli ve açık elli bir Selefî Despot!

Yani İhvan Ül-Müslimin³¹

Kaç kez yazdım! Bir kez daha yazacağım: İslam, Türkler için, içine Şamanizm ve hurafe karışmış bir dindir, sadece bir dindir. İslam, Araplar için, önce bir uygarlık ve kültürdür, konuşulan ve yazılan bir dildir, tarihtir, gündelik hayattır yani her şeydir. Bu İslamın içinde İslam öncesine ait yerel inançlar ve hurafeler de kaynamaktadır.

Bu nedenle, bizimkiler, eşitlikten, özgürlükten söz eden (üniversite öğretim üyesi) bir Arap feminist kadının laiklikten hiç söz etmemesine hep şaşırırlar.

Bir Türk, ateist ya da İslam karşıtı olmadan, İslamî çevrimin dışında kalabilir. Zaten kalmaktadır. Bu durumun, Türk'ün "Etrak-ı bi-idrak" olmasıyla herhangi bir ilişkisi yoktur. Ama bir ateist Arap bile İslamî çevrimin (kürenin, ekolojinin) içinde yaşar ve bundan asla rahatsız olmaz. Aslında kurtulamaz!

Bu nedenle, devrimci, ihtilalci, cumhuriyetçi, demokrat, feminist, komünist Arap'a sık sık rastlayabilirsiniz, ama laik bir Arap bulabilmek için pertavsız kullanmanız gerekir. Efendim, mesele bundan ibarettir!

Türkiye'den kimse Mısır'a devrimci ve laik bir rejim ihraç edemez ama laik olmayan Türkler Mısır'dan Selefilik, Müslüman Kardeşlercilik ithal edebilir. Zaten etmiştir. Bu ithal mama ile beslenmiş olan bebeler, şimdi, Türkiye Cumhuriyeti'nin iktidar koltuklarında oturmaktadır. Kimse bilir bilmez konuşmasın! Türkiye'de, YÖK'ün bir türlü diploma eşitlemesini beceremediği kaç el-Ezher mezunu vardır acaba? Bu insanlar neden el-Ezher'e gitmiştir?

Bizim İslamcı ve eyyamcı basına bakarsanız, Tahrir Meydanı'nı dolduran isyancılar başlarına Recep Tayyip Erdoğan kılığında bir devlet kuşunun konmasını beklemektedir. Bir bayan televizyon spikerinin İstanbul'da bulunan (neden acaba?) Müslüman Kar-

31 Hürriyet, 9 Şubat 2011

deşler yüksek sorumlularından birine “Erdoğan gibi bir lider mi bekliyorsunuz?” diye sorduğuna bile tanık olduk. Sorunun yanıtını iki gün önce Mısır büyükelçisi verdi: “Türkiye bize örnek olamaz!” İşin aslına bakarsanız, hiçbir akıllı başında Arap, R.T. Erdoğan gibi bir “reis” istemez ama R.T. Erdoğan’ın Davoslar’da “One minute” çekmesini bir din kardeşi olarak bekler.

Mısırlılarla yakın ilişkisi bulunan bir okur bana, **“Mısırlı ve diğer Arap arkadaşlarım ne diyor biliyor musunuz?”** diye sorduktan sonra kendisi cevap veriyor bu soruya: **“Bizde Tayyip Erdoğan gibisi çok var, laflarına karnımız tok. Eğer sizde Atatürk gibisi varsa yardıma onu yollayın!”**

Bu mesajı gönderenler, Atatürk’ü “kâfir” sayan Müslüman Kardeşler değil. Onlar Türkiye’ye benzemek istemiyorlar, Türkiye’nin tamamının kendilerine benzemesini bekliyorlar.

Başta televizyon ekranında oturup münazara yöneten genç hanımlar olmak üzere, kimileri insan beyninin bilgi salgılayan bir salgı bezi olduğunu sanıyorlar. Mağrip’ten Maşrik’a Araplar hakkında konuşmak için, turist olarak o coğrafya’da bulunmak yetmez. Dün adını verdiğim kitapla birlikte Faik Bulut’un (Cumhuriyet Kitap) kitaplarını, Tunuslu Abdelwahab Meddeb’in *İslamın Hastalığı*’nı (Metis), Selin Çağlayan’ın *“Müslüman Kardeşlerden Yeni Osmanlılara İslamcılık”*’ını hemen okumak gerek. Sonra da sıkı bir araştırma yapıp başka kitaplar bulmak. Dikkat! 29.12.2010 tarihli yazımın adı **“Mısır Türkiye’nin Geleceğidir!”** idi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZAMANDA YOLCULUK

23 Yıl Önce (Sonra) Recep Tayyip Erdoğan³²

Bu bölümde bir kimlik ve düşünsel yapı kazısı yapacağız. Kazı malzemesi: Metin Sever ve Cem Dizdar'ın hazırladığı “2. Cumhuriyet Tartışmaları” (Başak Yayınları, 1993) adlı kitap. Yirmi adet Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı (Turgut Özal, Mehmet Altan, Aydın Menderes, Hikmet Özdemir, Cengiz Çandar, Asaf Savaş Akat, Mete Tuncay, Toktamış Ateş, Bülent Tanör, Cem Eroğul, Yalçın Küçük, Melih Pekdemir, Sungur Savran, Doğu Perinçek, Ertuğrul Kürkçü, Aydın Çubukçu, Fikret Başkaya, Ali Bulaç, Abdurrahman Dilipak ve Recep Tayyip Erdoğan) ile 1993 yılında İkinci Cumhuriyet, Ulus Devlet, Anayasa, Devlet, Laiklik, Reformlar, İslami Açılımlar, Kürtçülük Sorunu konularında söyleşi yapılmış. Kitap bu söyleşilerden oluşuyor. Kitabın sonunda basın cenahından Orhan Gökdemir, Güneri Civaoglu, Mehmet Ali Birand, Coşkun Kırca, Çetin Altan gibi kalemlerin (yayınlanmış yazılarından) de görüşlerine yer verilmiş.

Adı geçen kitap yayın tarihinden itibaren, özellikle de Recep Tayyip Erdoğan bağlamında benim önemli bir başvuru kaynağım oldu. Kitap 2000’li yılların başından itibaren piyasada bulunmuyordu. Konuyu kitabın hazırlayıcılarından Metin Sever ile konuştum (E-Posta ile yazıştım), yayıncı bulamıyorlarsa kendilerine yardımcı olacağımı ilettim. Bana, söyleşilerin üzerinden zaman geçtiğini, söyleşi yapılanlardan kimilerinin görüş değiştirdiklerini

32 Site, 18 Ocak 2015

bildirdi. Bence aynı kişilerle ikinci bir söyleşi yapılabilir, söyleşi yapılanlara yenileri eklenebilirdi.

Gene bence: Söylenen, yazılan, yayınlanan hiçbir şey yok olmaz. Düşünceler değişebilir ama yok olmaz. Düşünce “çocuk” gibidir, reddedemezsiniz. Recep Tayyip Erdoğan gibi kendine sadık insanlar da var. Söyleşiyi okuduğunuz zaman siz de göreceksiniz. Örneğin 1923-1950 dönemini “dikta” olarak tanımlıyor, ama kendinin ve AKP’nin yaptıklarıyla karşılaştırılacak olursa, o dönem Zemzem suyuyla yıkanmış gibidir.

1993 yılında “Bize göre ise de demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey” diyor. Demokratik düzende seçimle ancak iktidarların değişebileceğini, rejim değişikliği olamayacağını, rejimin ancak ihtilal ile darbe ile değişebileceğini sanki bilmiyor. Hâlâ bilmiyor. Ya da beyin yıkıyor.

Kürt sorunu için “Osmanlı eyaletler sistemi”ni öneriyor. Osmanlı döneminde Anadolu’da eyalet yoktur. Misak-ı Milli dışında kalan eyaletlerin tamamı bugün bağımsız ve egemen devlet olmuştur. Onun gözünde: “Ne yazık ki Türkiye’nin 70 yıllık tarihi boşa harcanmış bir zamandır.” Bu nankör inkarcılık hâlâ devam etmekte...

Recep Tayyip Erdoğan’ın 1993 yılında dile getirdiği görüşlerini 23 yıldır eleştiriyorum. Önümüzdeki günlerde belki eleştiri güncellemesi de yaparım.

SORU (Metin Sever/Cem Dizdar) - Cumhuriyet ve demokrasi kavramlarının Türkiye Cumhuriyeti’nin 70 yıllık tarihindeki ilişkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

CEVAP (Recep Tayyip Erdoğan) - Türkiye Cumhuriyeti’nin 70 yıllık tarihine çok kestirme bir biçimde, kuşbakışı baktığımızda rejimin yüz aklı ile çıktığını söyleyemeyiz. Birinci Meclis ha-

riç Türkiye Cumhuriyeti gerek temel hak ve özgürlükler açısından gerekse halkın egemenliği açısından üzerinde taşıdığı “demokrasi” ve “cumhuriyet” kavramlarının gereğini yerine getirmemiştir.

Rejimi kuran militarist ve sivil bürokrasi, demokrasi ve cumhuriyet kavramlarını kendi egemenliklerini ve dayatmalarını halka kabul ettirmek için aracı olarak kullanmıştır.

Bu bürokrasinin gözünde halk; birtakım hakları kullanmaya lâyık olamamıştır. Aksine halk her zaman gariban zavallı eğitilmeye muhtaç yaratıklardır. Ve onları “adam etmek” için uygulanacak her yöntem meşru görülmüştür.

Demokrasi bugüne kadar bazen amaç bazen ise araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar da olmuştur. Bize göre ise de demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey. Ve bu noktada demokrasiyi halkın iradesinin tecellisi şeklinde tanımlayabiliriz. Fakat bugün ülkemizde demokrasi bir amaç olarak yorumlanıyor. Ve bir amaç olarak görülen demokrasi, ne yazık ki bugün Türkiye’de totaliter bir yapıyı gündemde tutuyor. Bugün Türkiye Cumhuriyeti’nde demokrasi adına bir dikta rejimi görüyoruz. Ne yazık ki demokrasi kavramı bizde tam olarak yerine oturmamıştır.

SORU - Halk iradesinin tecelli şekli dediniz. Eğer demokrasi sadece bir araç olarak tanımlanabilirse; halk iradesi adına iktidara yerleşmiş düşünce demokrasinin aleyhinde işlemeye başladığında, yani totaliter özellik kazandığında ne olacak? Kısaca tanımlamanız üzerinden konuşulduğunda; demokrasinin araç edinilmesiyle iktidara gelmiş bir totaliter rejimden vazgeçebilmenin şartları en azından demokratik yollardan mümkün görünmüyor.

CEVAP - Halka rağmen iktidar olunamaz. Tarihe baktığımız zaman totaliter rejimlerin hep halk tarafından yıkıldığı görürüz. Eğer halk totaliter bir rejimi istiyorsa buna saygı duymalıyız.

Ama rejim geldi ve halk bundan memnun değil, bunu değiştirecek olan yine halktır.

SORU - Peki bu değişimin aracı sizce ne olabilir?

CEVAP - Yine halk. Rejimlerin hiçbirisi halka rağmen orada duramaz.

SORU- 70 yıllık tarihin sonunda Türkiye Cumhuriyetinin temel problemleri neler? 70 yıllık tarihin taşıyıcısı Kemalizm, gelişen noktada kendini yenileyebilir mi? Toplumsal sorunlar karşısında yanıt verebilecek bir çekim merkezi olabilir mi?

CEVAP - 70 yıllık tarihinde Türkiye Cumhuriyeti katı bir üniter anlayışa sahip olmuştur. Her konuda “tekçi” olmuştur ve bu tek olan şeyi de kendisi seçmiştir. Hukuk halka sorulmadan bir yerlerden aktarılmış ve zorla halka dikte ettirilmiştir. Çağdaşlık anlayışı, ahlak anlayışı vs. Hatta Türkiye, din konusunda da aynı anlayışı seçmiş; kendisine din olarak “Kemalizmi” almış ve başka hiçbir dine hayat hakkı tanımayarak kitlelere zorla dikte etmiştir.

Ancak hem dünyadaki değişim rüzgârları nedeniyle, hem de halktan kopuk olan sistemlerin uzun süre yaşayamayacağı gerçeğinin ortaya çıkmasıyla yoğunluk kazanan değişim dalgası sonucu resmi ideoloji taraftar bulamaz hale gelmiştir.

Ne yazık ki Türkiye’nin 70 yıllık tarihi boşa harcanmış bir zamandır. Bu süre içinde halkın refah seviyesi, diğer dünya devletleriyle eşit oranda artmamıştır. Temel halk ve özgürlükler konusunda Türkiye hâlâ bir Üçüncü Dünya ülkesidir. Her sene ilgili dünya örgütlerince azarlanmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti 1923’ten bu yana sürekli olarak bir gerileyişin içindedir. Bunu birkaç başlık altında toplamak istiyorum;

Ekonomide; 1923’te dünyada altıncı sıradayız. Bugün 46. sıraya düşmüşüz. 1924 yılında bir dolar doksan kuruş; sene 1993, bir dolar dokuz bin liranın üzerinde. Para ekonominin namusudur. Paramızın bu noktadaki durumu bizim nereye geldiğimizin

ifadesidir. O, gün istihdam noktasında açığımız yokken, bugün resmi açığımız 4,5 milyondur. O günü, o günkü dünya ölçülerine; bugünü ise, bugünkü dünya ölçülerine göre değerlendirmek durumundayız. Dolayısıyla o gün fabrikamız yoktu bugün var dememiz bir şey ifade etmez.

Ekonominin yanında ahlaki düzenimiz bozuk. Bugün İstanbul'un göbeğinde fuhuş sektörü aldı başını gitti. Ahlaki olarak çöken bir toplumun bağımsızlığını kazanması imkânsızdır. Yanlışlar doğru, doğrular yanlış olarak takdim edilmeye başlandı. Bir devlet memuru rüşvet almasını bilmiyorsa ona aptal gözüyle bakılıyor.

İlmi düzende büyük bir çöküntü var. Eğitim var ama üretim yok. Üniversitelerimiz düşünce üretemiyor. Resmi ideolojinin tekelinden kurtarılmış bir eğitim, öğretim programı gerekiyor. Bir diğer sorunumuz askeri bağımsızlığımızın da tehlikeye girmesi. NATO'nun baskısı elimizi kolumuzu bağlıyor. Bir diğer sıkıntımız da milli bütünlüğümüzün tehlikede olması. Bunu şu şekilde açayım; resmi ideoloji ırkçı bir kişilik taşıyor, bu yapıyla da milli bütünlüğü koruması mümkün değildir. Şu anda Türkiye Cumhuriyeti'nde 27 etnik grup yaşamakta. Bu 27 etnik grubun da varlıklarının tanınması gerekmektedir. "Türkiye Türklerindir" gibi tezler yanlıştır. Türkiye, Türkiye'de yaşayan herkesindir. Bir inanç birlikteliği bu insanların bütünlüğünü sağlayabilir. Aksi takdirde milli bütünlüğümüzü sağlamak mümkün değildir. Temel sorunlarımız noktasında ana başlıklar olarak bunları söyleyebiliriz.

SORU -Milli bütünlüğün korunmasından söz ettiniz. Bu değişim süreci içerisinde eğer, ülke içinde yaşayan bazı grup insanlar milli yapı içerisinde kalmak istemezlerse ne olacak?

CEVAP - Onun kararını yine halk verecek.

S - Örneğin Kürtler biz ayrı yaşamak istiyoruz diyebilirler...

C - Bu durumda belki Osmanlı eyaletler sistemi benzeri bir şey yapılabilir.

S - Bağımsızlık isterlerse, tamamen ayrılmak isterlerse...

C- Bu toprak üzerinde böyle bir bağımsız yapıyı kurma kudreti varsa kurar. Ama kudreti yoksa...

S - Buna hakkı var mıdır? Kudreti olmayabilir.

C- Bu hakkı kimden isteyeceği önemlidir.

S - Hak istenmez. O hak meşrudur ya da değildir. Burada sorulan o; meşru mudur?

C- Coğrafi bütünlük içerisinde evet, ama coğrafi ayrılık içerisinde hayır.

S - Coğrafi bütünlükten kastınız Misak-ı Milli sınırları mı?

C - Ona orda hudut tayin edemem.

S - O zaman bu hak da meşru değildir diyorsunuz...

C- Eyaletler tarzı bir sistem içinde olabilir diyorum.

S - Ama bağımsız bir devlet olarak tasarlayamam diyorsunuz.

C- Tasarlayamam. Çünkü bu coğrafyanın mücadelesini veren sadece Kürtler olmamıştır ki...

S - Ama o coğrafyada yaşayan insanların böyle bir talebi olduğunda... "Biz kendi kimliğimizle, bayrağımızla, Kazakistan, Özbekistan gibi bir ülke olmak istiyoruz" derlerse, siz bu hakkı meşru bulur musunuz; bunu öğrenmek istiyorum...

C- Onu meşru olarak görmüyorum.

S - Burada zikredilen milli tanımı, İslâmın ümmet kavramıyla çelişik gözükmüyor mu?.. Ayrıca bütünlüğünü çalışma ya uğraştığınız bu sınırlar içerisinde sizde söylediniz değişik etnik yapılar ve dinsel gruplar var. Bunları hem ümmet çerçevesinde hem de milli devlet içinde nasıl düşünebiliyorsunuz?

C- Ümmet kavramı içerisinde düşünmüyorum ki, İslâmın devlet planı içinde düşünüyorum. "Adil Düzen" diye tanımladığım bir devlet çerçevesinde ele alıyoruz. Ümmetin içinde zaten Hırıs-

tiyanın, Yahudinin olması söz- konusu değil. Ama bu ümmet, Hıristiyanla da, Yahudiyle de kendi hukuklarını belirleyerek yaşayabilir.

S- Türkiye Cumhuriyeti'nin 70 yıl sonunda karşısına çıkan temel problemleri kendinize göre ifade ettiniz ve resmi ideolojinin altını çizdiniz. Resmi ideolojinin izdüşümü olarak görülen Kemalizm gelineen noktada kendini yeniden üretebilir mi; toplumsal sorunlara yanıt verebilir mi?

C- Gelineen 70 yıllık sürenin sonunda Türkiye'nin GSMH'sı ne yazık ki bir Japon firmasının, bir ITT'nin yıllık cirosundan daha azdır. Yani Japonların veya Amerikalıların milyonu dahi bulmayan bir insan topluluğu ile gerçekleştirdiği üretimi, Türkiye 60 milyona başaramamaktadır. Bunun suçlusu halk değil rejimdir.

Gelineen bu noktada; Türkiye tam bir kaosla karşı karşıyadır. Rejim tıkanmıştır, çürümüştür, etrafa rahatsız edici kokular salmaktadır. Kimsenin rejime güveni kalmamıştır. Bu nedenle Türkiye'de bizzat rejimin kurum ve kuruluşlarında her şey illegal olarak işlemektedir. Örneğin: Her yıl Milli Eğitim Bakanı, okullara yeni kayıtlarda ücret alınmayacağını söyler ama hiçbir aile para vermeden kayıt yaptıramaz. Esnaf vergisini dahi rüşvetsiz yatıramaz vs.

Bütün bunlardan sonra Türkiye'nin yarınında artık "Kemalizme" veya başkaca herhangi bir resmi ideolojiye yer yoktur. Kemalizmin yeniden kendini üretmesi söz konusu değildir. Çünkü böyle bir altyapıya ve argümanlara sahip değildir. Aradan 70 yıl geçti. Artık, militarist ve sivil bürokrasi, "devleti biz kurduk, korumak ve kollamak görevi de bizimdir" diyemez. Çünkü insanlar böyle bir devleti istemiyor. En önemlisi de bu düşüncelerini açıkça dile getiriyorlar.

Bu bağlamda Kemalizmin kendini yeniden üretmesi söz konusu değildir. 2000'li yılların dünyasında ve büyük dünya aile-

sinin bir birimi olan Türkiye’de artık Kemalizme ve Kemalizm benzeri rejimlere, sistemlere yer yoktur. Eğer rejim, bu yeni şartlara, zamana ve mekâna uygun yeni bir sistem geliştirse, bu Kemalizmin yeniden kendisini üretmesi olmayacaktır. Artık o başka bir sistemdir. Ve hatta bu tür arayışlar da mevcuttur.

S - Değişim taleplerini ve 2. Cumhuriyet tanımlamasının argümanlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

C- Yukarıda artık Kemalizmin devrini tamamladığını ve kendisini yeniden üretmesinin söz konusu olmadığını söylerken, insanların farklı bir sistem arayışı içinde olduğunu söylemiştik. İşte bu noktada, sisteme ilişkin yeni ve evrensel bir kavramla karşı karşıya kalıyoruz; “DEĞİŞİM.”

Özellikle 8. Cumhurbaşkanı Özal’ın ölümüyle, geriye doğru göndermeler yapılarak konuşulan, ama elitler ve okumuşlar katmanında daha önceden tartışılmaya başlanan bir kavram “değişim.”

Biz bu kavrama iki yönden yaklaşmanın uygun olacağına inanıyoruz.

Birincisi: Kelimenin bizzat lügat anlamı açısından. Eğer değişim, doğada ve insan hayatında şu anın dünden, yarının bugünden farklı olacağını, olması lâzımlığını anlatmak için kullanılıyorsa; inanıyoruz ki herkesin değişimden yana olması gerekir. Çünkü doğada hiçbir şey sabit ve muhkem değildir. Az önce akan suyla bu su, az önce esen rüzgârla bu rüzgâr, az önce nefes aldığımız havayla bıraktığımız hava aynı şey değildir. Evrenin yapısı sürekli değişim ve hareket üzerinedir. Bu anlayış bize inancımızın sıkı sıkıya tenbihlediği bir şeydir... Allah’ın “ol” emri (ki her şey o emir mucibindedir) hem “külli”dir, hem de “sürekli”dir. Yani her an yeniden yaratılır ve birbirinden farklıdır. Yine Peygamberimizin biz müslümanlarca çok önem verdiği bir sözü de şöyledir: Bir günü bir gününe eşit olan zarardadır.”

Biz kendi inanç kaynaklarımızdan daha birçok örnek gösterebiliriz. Ancak uzatmamak için bu kadarla yetinerek şunları da söylemek istiyorum: Değişim, her zaman tekâmül değildir. Arzulanan tekâmülle örtüşen bir değişimdir. Ama pratik her zaman böyle olmaz, olmamıştır da.

İkinci nokta: “Değişim” kavramının bugünkü kullanılışı daha farklı boyutlar içermektedir. Her şeyden önce felsefi bir yönü vardır. Öyleyse bu felsefi düşüncenin kavranması gerekir. Bu konudaki düşüncelerimizi birkaç madde halinde özetlemeye çalışırsak:

- 1- Kavram bizim üretimimiz olmayıp dışımızdan bir oluşumun bize dayatmasıdır.
- 2- Batı her ne kadar dün “demokrasi insanlığın ulaşabileceği en faziletli sistemdir” demişse de bugün, demokrasi de dâhil bütün sistemlerde bir tıkanma vardır. Batı kendini yenileyebilmek, dünya hâkimiyetini devam ettirebilmek için yeni kavramlar üretmektedir. En son üretimleri ise budur.
- 3- Bu özellikleri ile ve radikal değişimcilerin söyleyiş biçimleri ile “değişim” yeni bir din söylemidir. Çünkü insanları kalın çizgilerle en üst belirleyici olarak “değişimden yana olmak” ve “değişime karşı çıkmak-statükoculuk” biçiminde ikiye ayırmaktadır. Oysa biz Müslümanlar için din “İslamdır.” En üst belirleyici İslamın ilkeleridir. Her şey ona göre belirlenir.
- 4- Bu mülâhazalarla baktığımızda son yıllarda çokça gündeme gelen “İkinci Cumhuriyet”, “Yeni-Osmanlılık”, “tarihle barışmak” gibi söylemlere farklı bakışımız ve değerlendirmelerimiz vardır. Bu değerlendirme toptancı bir bakış değildir. Ne toptan ret ne de körü körüne angaje olmak bizim tavrımız olamaz.

S- 2. Cumhuriyetin temel argümanlarından birisi devletin ekonomideki payının azaltılması ve serbest piyasa ekonomisi. Bu arada iktisadi liberalizasyonun siyasi li-beralizasyonu da beraberinde getireceği düşünülüyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?..

C- Özellikle Mehmet Altan’ın başını çektiği 2. Cumhuriyet “Batılılaşma süreci” içerisinde bir harekettir. Batılılaşma dün

Kemalist olmayı veya sosyalist olmayı gerektirirken; bugün, 2. Cumhuriyetçi olmayı gerektirmektedir. Kaldı ki 70 yıllık tarihimizi “cumhuriyet” olarak kabul eder ve rakamlarsak bu sayının ikiden de çok olması gerekir. Her şeyden önce Birinci Meclis, her yönüyle farklı bir dönemdir. İkinci Meclis’le çok partili döneme kadar olan süre ikinci aşamadır. DP iktidarı, 60 ihtilaline kadar ayrı bir özellik arz eder ve üçüncü olarak nitelenme hakkı vardır. 1960-83 arasını “Dördüncü Cumhuriyet” olarak numaralarsak, bu döneme de “Beşinci Cumhuriyet” diyebiliriz.

Ancak yine de gerek 2.Cumhuriyetçilerin gerek Yeni-Osmanlıcıların, toplumun düşünce ufuklarının genişlemesi, haklarının farkına varması ve bir kimlik arayışı içine girerek geçmişsiz, geleksiz kimlik kazanmanın imkânsızlığını görmesi açısından büyük faydaları olmuştur. Bu sağlıklı bir gelişme olup bunu içeren değişimden yana olmak bir zorunluluktur. Yeniden Türkiye’deki değişim isteklerine dönelim. Yeni Dünya Düzeni diye bir kavram sıkça telaffuz edilmeye başlandı. Yeni Dünya Düzeni’nden söz edilebilir mi? Böyle bir düzen bizim karşımıza nasıl çıkacaktır? Ne yazık ki Türkiye’deki değişim talepleri “Yeni Dünya Düzeni” talepleri ile paralellik içindedir. Bu bir nakisadır. Çünkü Yeni Dünya Düzeni uğruna ölünecek bir hülya değildir. Dünya egemen sisteminin bulaştığı bir patronaj biçimidir. Dün iki başlılık içinde sürdürülen bu sistem son değişimlerle birlikte tek başlılığa dönüştürülmektedir.

Yeni Dünya Düzeni’nde ana espri hiçbir ülkenin tek başına ayakta kalmasına yetecek güçte ve kendi kendine yeter özellikte olmaması; aynı zamanda da, komşu olan ülkeler için, her ülkenin birbirleri ile sorunlarının olmasıdır. Bu sayede her ülke, geleceği için, “büyük abiye” muhtaç olmakta ve ona bağımlı kalmakta. Bizim açımızdan önemli bir başka konuda “büyük abi” ailesini oluşturan devletlerin tamamının Hıristiyan olmalarıdır ve ısrarla Müslüman ülkelerde istikrarsızlık ve iktidarsızlık peşinde koşmalarıdır.

S- İktisadi liberalizasyonun siyasi liberalizasyonu da beraberinde getireceğini düşünüyor musunuz?

C- Ben getireceğine inanmıyorum. Eğer siyasi liberalizasyon olursa ekonomide de liberalizasyon olacaktır. Öncelikle siyasetin serbest bırakılması gerekmektedir.

S- Ama netice olarak siz ekonomik yapıda serbest piyasa ilişkilerinden yanasınız, onu savunuyorsunuz...

C- Serbest piyasayı savunuyorum.

S- Bu bağlamda da kapitalizmi savunmuş olmuyor mu?

C- Hayır. Kapitalizmde bugün serbest piyasa ekonomisi kesinlikle yok. Güdümlü serbest piyasa onlar.

S- Benim açmaya çalıştığım bu ülkedeki işle yiş değil. Doktriner olarak soruyorum. Siz kapitalist üretim ilişkilerinden yana mısınız?

C- Kapitalist üretim ilişkilerinden yana değilim. Ancak, İslami anlayışta da, kesinlikle sınır koymak mümkün değildir. Yani ne fiyatlara sınır koyabilirsiniz, ne üretime. Çünkü orada ahlak esastır. Nedir o? “Emronulduğu gibi dosdoğru ol.” Üretimde çürüğü sağlam diye takdim edemezsin, en iyisini yapmaya mecbursun. Kapitalizmin böyle bir kuralı yok ki. Dolayısıyla kapitalist üretimdeki serbest piyasa diye ortaya konulan olay eksiktir.

S- Şimdi düşünelim; bizde üretilen Tofaş'ların Almanya'da satılma şansı var mı? O çürük çarık malın Almanların pazarlarında satılma şansı yok. Alman pazarlarında savaşı otoların hepsi birbirinden kaliteli. Bu da İslamın “Dosdoğru ol” ilkesine denk düşüyor. Yani piyasa o ilkeyi yaşama geçiriyor.

C- Kapitalizm bunu İslamdan almıştır.

S - Değişim tartışmaları yapılırken birbiriyle ilişkili iki değişik açılım daha ortaya çıktı. Bir tanesi Türkiye'nin emperyal bir vizyona sahip olabileceği iddiasını taşıyordu/buna bağlı olarak Neo-Osmanlılık tartışması yapıldı. Bu konularda ne diyacaksınız?..

C- Türkiye'nin emperyal bir vizyon taşıyacak bir gücü vardır. Hatta eğer Türkiye 2000'li yılların dünya ailesinde saygın bir üye olarak yer almak istiyorsa (ki istemelidir) emperyal bir vizyon üstlenmeye mahkûmdur. Bu mahkûmiyetin gerekçeleri tarihindedir, coğrafyasındadır, etnik yapısındadır.

Yetişmiş eleman gücü, genç nüfusu Türkiye'yi bu yönde zorlamaktadır. Hatta böyle bir vizyonu üstlenmiş Türkiye, bu vizyonun kapsamına girecek diğer ülkeler ve insanlar içinde tek kurtuluş kapısıdır. Bu nedenle biz hem dünya vatandaşı olarak, hem Müslüman olarak, hem Ortadoğulu olarak hem de tüm ezilmişler olarak Türkiye'yi çok önemsiyoruz ve zaten Türkiyeliler olarak da buna mecburuz.

S- Başkanlık sistemi için neler söyleceksiniz?

C- Türkiye şimdilik buna hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize bir tavsiyesi. Bunun oluşması için siyasette serbest piyasanın oluşması lazım.

S - Peki son olarak konu dağılacak ama demokrasi ve İslam hukuku noktasında birşeyler sormak istiyorum. İnsanların benimzedikleri hukuk anlayışını terk etme gibi bir şansları var mı?

C- Sormak istediğiniz şeyi anlıyorum. Sorunuza öncelikle tarafsız biri olarak hatta teknik bir anlayışla yaklaşmak istiyorum. Sorunuzun ikinci kısmında insanların benimsedikleri hukuk anlayışını terk etme gibi bir şansları var mı diyorsunuz? Bu soruya olumsuz cevap vermek (garipsediğimi söyleyerek belirtmeliyim ki sizin sorunuzun içinde kendi cevabınızın bu yönde olduğuna dair şeyler seziyorum) her şeyden önce insanı bir varlık olarak tanıma-

dığımızı ya da günümüz Türkiyelilerini hafife aldığımızı gösterir. İnsanların benimsedikleri bir şeyi terk etme şansı niçin olmasın. O zaman yukarıda sözünü ettiğimiz değişimin hiçbir anlamı kalmaz. Eğer bugünün Türkiye'sinde yaşayan sözüm ona laikliği benimsemiş insanların, bu anlayışını terkedip, İslami bir anlayışa ve hukuka geçmeleri mümkün müdür diye sormak istiyorsanız, öncelikle şunu hatırlatmak isterim: Bu insanların atalarının 100 yıl önce, 200 yıl önce hangi hukuk sisteminde yaşıyorlardı? Bugünkü hukuk sistemini kabullenmeleri ve adapte olmaları nelelerin pahasına, hangi yöntemlerle gerçekleştirildi? Bundan 30 sene önce halkın İslama ilgisi ne kadardı, bugün hangi seviyede? Biz inanıyoruz ki Türkiye'de insanların hemen hemen tamamı gerek varlık olarak fitratları gereği, gerekse üzerinde yaşadıkları coğrafya ve tarihi misyon gereği zaten Müslümandırlar. Ancak bu özelliklerini ortaya koymaları engellenmiştir. Cebri yollarla bastırılmıştır. Eğer insanların beyinlerindeki ipotekleri kaldırırsak onlar kendiliğinden İslamı seçecektir. Çünkü özlerinde inanç vardır. Bu arada, biz inancımızı ve dinimizi başka sistemlerle mukayese etmekten hoşlanmasak da, sorunuzu cevapsız bırakmamak için demokrasi ve İslam noktasında da özetle düşüncelerimi söyleyeyim: Biz Türkiyelilere ve insanlığa diyoruz ki, bu konuda gerek teorik gerekse pratik referanslarımız sayılamayacak kadar çoktur. Uzun sayılacak bir süredir Müslümanlar bir fetret devri yaşamışlardır. Bu nedenle Müslümanlar inançlarını, düşüncülerini çağın diline uygun bir söylemle ve çağdaş bir insanın algılayabileceği bir biçimde ortaya koyamamışlardır. Buna belki de iç fetretten daha çok dış dayatmalar, tuzaklar, hileler etkili olmuştur. Burada sırf Müslümanlara reva görülenleri hatırlatmak yeterlidir: İstiklal Mahkemeleri vasıtası ile kurulan darağaçlarda kimlerin ve hangi suçlamayla idam edildiğini nasıl izah edecekler? Tevhid-i Tedrisat Kanunu nelerin önünü tıkamak, nelerin önünü açmak içindi. Harf inkılabı vasıtası ile bir ülkenin tamamının bir anda sıfır okuryazar seviyesine indirgenmesi kimlere yaramıştır? Bir fazilet

rejimi olarak takdim edilen demokrasinin ana özelliği çoğunluğu elde etmektir. Yani %51, %49'a tahakküm eder. Oysa bize göre %99'un, %1 üzerinde dahi tahakküm kurma hakkı yoktur. Bir ferdin dahi bir ülke menfaati için hakları elinden alınamaz. Bizim geçmişimiz bunun referansları ile doludur.

Aç Tavuk Siyaseti Tehlikelidir!³³

Sadece aç tavuğun değil tok tavuğun da kendini darı (arpa) ambarında görme rüyası tehlikelidir. Rüyanın ardından “Ekmek elden su gölden çimelim avrat çimelim!” durumu gelir. Bu deyişte, “çimmek” fiilinin “cima etmek” fiiline gönderme yaptığını işaret ettikten sonra, yazımıza kaynaklık edecek iki alıntıyı bilgi ve ilginize sunacağım:

Birinci alıntı Mehmet Zeki İşcan'ın “*SELEFİLİK, İslami Köktencililiğin Tarihi Temelleri*” (Kitap Yayınevi) adlı kitabından;

İkinci alıntı Ahmet Davutoğlu'nun “*Stratejik Derinlik*” adlı kitabından.

Sonra kendi işimize bakacağız.

[Sonuç

İslam düşünce tarihinde dinin anlaşılma biçimi ile ilgili olarak ortaya çıkan farklı tutumlardan, tavırlardan biri, inancı, tarihin bir önceki döneminde (selef dönemi) sahip olduğu kültürel yapıyla özdeşleştirmektir. Bu tavır, mutlak doğruyu temsil ettiğini iddia etmekte, değişme ve gelişmeye karşı direnci ve “sertleşme”yi öngörmektedir. Bir problemin çözümünü sadece geçmişe referansta araması nedeniyle bu zihniyetin, “gerilemeci din söylemi” şeklinde anılması da mümkündür.

Gerilemeci din söylemi, bilhassa akli tefekkürün, reyin, görüş bildirmenin, kelamın, felsefenin dinde gelişmeye başlamasıyla, bu suretle aklın, dini anlama ve anlamlandırma yolu ile, olayla-

33 Site, 13 Ekim 2014

rın nazari tahlil ve terkiibini yapma hakkını ilan etmesi akabinde kendini göstermiş, toplumda meydana gelen “yeni gelişmelere” paralel olarak “geçmişe” dayalı hüküm verme ve rivayete dayalı din anlayışı tarzı ile de neredeyse tüm Sünni İslam düşüncesini etkisi altına almıştır.

Bu dinsel tutumun esasını şu şekilde özetlemek mümkündür: Hakikat adına ne varsa hepsi, geçmişte oluşmuştur. “Şimdi”de ve “gelecek”te hakikat aranamaz. Bu yüzden bir meselenin halli için “nas” olmalıdır. Tek delil, nastır. Yani ya vahiy olacak ya da sahabeden gelen bir haber olacaktır. Yahut geçmiş uluların bir kararı bulunacaktır. Elde “âhad” da olsa bir haber varsa, ona teslim olunur ve bu konuda tartışmaya girilmez. Bunun dışına çıkan, “bid’at ehli”dir.

Gerilemeci din söylemi her değişim ve gelişim aşamasında ortaya çıkabilecek bir “tavır” sadedinde olduğu ve tam anlamıyla bir mezhep hüviyeti taşımadığı için, onun hangi zaman diliminde ortaya çıktığını belirlemede bir zorluk bulunmaktadır. Bu yüzden söz konusu söylemin, en azından “sürecin genişliği” dikkate alınarak incelenmesi zorunluluğu bulunmaktadır.

İslam âleminin genişlemesine, toplum yapısında meydana gelen değişim ve gelişmelere denk düşmesi şartıyla bu zihniyetin ilk İslam asrından beri var olduğunu söylemek mümkündür. Kanaatimize göre gerilemeci din söyleminin ilk temsilcileri, hadis literatüründe “muksirûn” olarak geçen, yani kendilerinden binden fazla hadis rivayetinin yapıldığı “genç sahabelerdir.” (Selefilik, s.243)

“Selef mezhebi” selefin tavrını temsil etmemektedir. Bilakis o, siyasette, toplumda, düşüncede ortaya çıkan birtakım gelişmelere tepki gösteren ve “eski nizam”ı arayan selefle nispet ettikleri bir agümandır. Sahabe ve tabiin içinde “eski nizam”ın savunucuları bulunmaktadır. Fakat bunlar, Hz.Peygamber’in ve ilk İslam toplumunun din anlayışını temsil etme iddiasında olmalarına rağmen, İslam öncesi yaşam biçiminin İslamla meşrulaştırılması durumunun öncüleri olarak mütalaa edilmeye daha layıktırlar.

“Selef mezhebi,” ilkel düzeyde de olsa, geçmişin geleneksellemeye çalışılması faaliyetidir. Yani burada “gelenekçilik” değil, gelenekleştirici bir işlev söz konusudur. Burada belli bir aidiyet için “öz oluşturma”, “öz bilinci” bir sistem olarak sunma faaliyeti bulunmaktadır.

Gazali'den sonra “selef mezhebi” olarak anılan ehlü'l-hadis in söylemi, lokal bir kültürel özcülüğün düşünceyi kuşatmasını, dinsel yaşam alanının kolonileştirilmesini temsil etmektedir. Dinde yerel nitelikli olanın ön plana çıkarılması, belli tarihselliklerle “kapatılmış” bir İslamm, evrensel olduğu iddiasına tekabül etmektedir.

Ehlü'l-eser ve ashabu'l-hadiste din, aidiyet ihtiyacı esas alınarak belirlenmiş, böylece bir dışlama aracı, bir tehdit aleti haline getirilmiştir. Korunma içgüdüsüyle “silahlar çoğaltılmış,” güce çevirmek için dinin ruhu alabildiğine budanmıştır. Ehlü'l-hadis zihniyeti ile din, belli bir kültürel diyetin korkularının kullandığı bir fren haline getirilmiştir.

Değişimden korkan bir insan topluluğu, eskinin değerlerine simgelerine sığınacak ve tepkiyi esas alan bir din projesi geliştirecektir. Ehlü'l-eser, durağan kabilevi bir toplum yapısının, en küçük değişime bile isyan eden bir İslam anlayışında kendini temellendirmesi, korkak, bağınaz, sert bir dinde yansıma bulmasıdır.

“Selef mezhebi,” “geçen zamanın sünnetlerine dayanan,” bildik tanıdık dünyanın “bozulmasını” önlemek için esere tabi olmayı istikamet üzere oluş kabul eden, her türlü değişime cephe alan, “bid'af'i, “muhtes” olanı, “rey”i inkâr eden, böylece değiştirme, yorum, yargılama, değerlendirme, düzeltme çeşidinden tüm insani eylemleri yok farz eden gerilemeci bir niyeti temsil etmektedir. Burada hedef, adeta “tarihi sona erdirerek” cemaatin normatif özelliğini koruyup daimiliğini ve denetimini sağlamaktır.

Bilahare kazandığı bünye itibarıyla, ayrı düşünce katlarının *anamlı bir biçimde* üst üste tabakalanışından vücut bulmuş ehl-i sünne ve'l-cemâa, Mutezili ve “Cehmi” yöntemi benimsemek su-

retiyle bu “son”u tartışmış ve onu aşmaya çalışmıştır. Örneğin, Kuran Arapçasının ezeli olmadığı, “lafzın” mahluk olduğu görüşünü kabul etmek suretiyle, Kuran’ın akla uygun tevil ve tefsirinin Sünni düşüncedeki yolunu açmış, yeni bilgilere böylece ulaşmaya çalışmıştır. Bu, bir zaman, şayan-ı dikkat gelişmeye neden olmuştur. Fakat gelişmeyi sağlayan dengenin üzerine kurulduğu temel, daha fazla büyümeye ve gelişmeye imkân vermemiştir. Çünkü devamlılık unsurunu sağlayan kontrol edici el, rasyonel bir şekilde değerlendirilememiştir. Ehl-i sünnet burada, ehlü’l-hadisi temelde aşamamış, onun rasyonalitesine sadık kalmıştır. O da selefi, dini bir otorite olarak almaya devam etmiş, haberi genel bir tavır olarak akliliğe tercih etmiştir. Böylece daha gelişmeye başladığı sıralarda kendini kilitlemiştir. Geçmişini bilince dönüştürmeden bir tür “din” olarak yaşamanın, sadece basit tıkanmalar yaşandığında akli çözümlere bel bağlamanın, düşüncenin kendine özgü tabiatı gereği, sonunda çökeceği açıktır. (Selefilik, s.250-251)]

“İslam ülkeleri neden geri kaldı diye?” soruyorlar. Suçu emperyalizme memperyalizme yüklüyorlar. İslam ülkelerinin geri kalışlarının başlıca nedeni selefi Sünni İslam anlayışıdır. Bu anlayış bütün değişim güçlerini iğdiş edip hadımlaştırmıştır. Bunun nedenleri okuduğunuz metinde açık seçik yazılı bulunuyor. Bu nedenle Peygamber’in devrimci olduğu iddiaları, ölü bir zamanın yorumundan ileri gitmez. Devrimci Peygamber’in dini 21.yüzyılda devrimci değilse, o dinin din adamları yüzyılların en yobaz kitlesini oluşturuyorsa, Din’in ve Peygamberi’nin devrimci olması ne işe yarar? Ayrıca, MS 8. yüzyılın dine ihtiyacı ile 21. yüzyılın dine ihtiyacı aynı düzey ve bağlam içinde olabilir mi?

İşte, İslam ve öteki dinlere inanan toplumlar arasındaki derin uçurum bu sorunun cevabında bulunmaktadır. O cevap da “Olamaz!”dır.

Dinin artık bireysel alana indirgendiği bir dönemde Türkiye’de birçok sorunun dine göre tartışılması son derece anlamsız ve aynı zamanda şaşırtıcıdır. Dinci taraf, İslama ve Kuran’a, ayetlere

dayanarak kimi boş inançları, kimi dogmaları açığa çıkardığınız zaman gerçeği kabul etmiyor ki neyi tartışacaksınız?

Türban safsatası konusunda Hürriyet gazetesinde 12 yıl içinde 20 kadar yazı yayımladım ve bu yazılarımdan birinde, dönemin Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu'nun "Başörtüsü İslamın önşartı değildir" (Milliyet, 01.03.06) dediğini de yazmışım. 29 Ocak 2008'de ise şunları yazmışım:

"Nûr Suresi'nin 30. ayeti erkeklere: 'Başkalarının genital organlarına ve makatlarına bakmayın, kendi genital organlarınızı ve makatlarınızı kimseye göstermeyin!' diyor.

Nûr Suresi'nin 31. ayeti kadınlara: 'Başkalarının genital organlarına ve makatlarına bakmayın, kendi genital organlarınızı ve makatlarınızı kimseye göstermeyin... ve bir örtüyle (hımar ile) memelerinizi (jayb, juyub) gizleyin!' diyor.

İşte, 22 ve 23 Ocak tarihli yazılarımda da üstüne basa basa yazdığım gibi, Nûr Suresi'nin 30 ve 31. ayetlerinin Cumhurbaşkanı Gül ile Başbakan Erdoğan'ın, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, İslamcıların ve imam hatipçilerin anlayacağı şekilde açık ve seçik anlamı bu."

Kuran'da "Kadınlar başını örtsün!" diye bir emir yok, tam tersine ferçlerini (cinsel organlarını) göstermesinler emri var. Bir de başörtüleri ile yakalarını (göğüslerini, memelerini) örtsünler diyor. Kuran'da geçen adıyla "Hımar" denen "Başörtüsü" de ne? O dönemde, o bölgede, kadın, erkek, yaşlı, genç, putperest, Yahudi, Hıristiyan, Müslüman herkesin güneş ve toz-toprak ve kumlardan korunmak için başına taktığı, İslam öncesinden kalma başörtüsü...

Hız. Muhammed doğmadan vardı, peygamber olmadan vardı, olduktan sonra da vardı...

Ama adamların, bu gerçekler umurlarında bile değil, "dediğim dedik, çaldığım düdüğü", türban Allah emridir diye diye 9 yaşındaki sabilerin başlarını örttüler. Buna adıyla sanıyla zorbalık denir. Amaçları, 29 Ekim 1923'ten öncesine dönmek 1924 ve

1925 yıllarında yapılan Cumhuriyet devrimlerini yok saymak, ortadan kaldırmak. Buna adıyla sanıyla selefilik denir.

Bütün İslam âleminin aklını ve geleceğini prangalayan din anlayışı.

AKP ile IŞİD, ikisi de selefî, ikisi de geçmişten medet umuyor. AKP, cumhuriyeti yok edip Osmanlı ve Selçukî döneme geri dönmek hayalleri kurduğu için, IŞİD yeni bir Devr-i Saadet yaratmak istediği ve bu uğurda, Kuran'a dayanarak cihat ederken canavarlaştığı için.

Bunların aralarında en mürekkep yalamış görünen Ahmet Davudoğlu'na (Ben 'Davudoğlu' diye yazıp duruyorum, meğer 'Davutoğlu' imiş) gelince: 1959 yılında Konya'nın Taşkent ilçesinde doğan Ahmet Davutoğlu, İstanbul Erkek Lisesi'ni bitirdikten sonra, 1983-84 eğitim öğretim yılında Boğaziçi Üniversitesi'nin Ekonomi ve Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler bölümlerini çift anadal programıyla (ÇAP) bitirmiş ve aynı üniversitenin "Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler" bölümünde doktora yapmış.

Merak bu ya doktora konusunu ve hocasını merak ediyorum? Araştırırken, merakımı gideren cevabı Soner Yalçın'ın 29 Ağustos 2014 tarihli yazısında buldum: Boğaziçi Üniversitesi'nde tez hocası Prof. Dr. Şerif Mardin imiş. Doğru tahmin etmişim, böyle alengirli işleri Şerif Mardin ve Boğaziçi Üniversitesi yapar. "Alternatif Paradigmalar" adlı doktora çalışması için üç ay Mısır'daki Amerikan Üniversitesi'nin kütüphanesinde çalışmış! Ders vermesi için hem ABD'den hem de Malezya'dan davet almış... Malezya International Islamic University'yi tercih etmiş. İsrail ile ilişkilerin en iyi olduğu 28 Şubat döneminde "Silahlı Kuvvetler Akademisi" ve "Harp Akademileri"nde öğretim üyesi olarak ders vermiş!

Bunların hepsi iyi, ama doktorasını daha yeni vermiş bir adamın iki üniversiteden teklif alması için Kadir Gecesi doğması gerekmez mi? Benim notumu vermek için Boğaziçi ve Şerif Mardin adları yeterli.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

TÜRBAN KARŞI DEVRİMİ

Türban Darbesi³⁴

Otuz yıldır yazdığım yazıların neredeyse tamamında haklı çıktım. Ben haklı çıktıkça Türkiye battı. İmam hatipler konusunda, Tevhid-i Tedrisat konusunda, İslamcılar ve İslamcılıklar konusunda, cumhuriyet devrimleri ve karşı devrim konusunda, demokrasisiz demokrasi ve cumhuriyetsiz demokrasi hakkında ve nihayet günümüzün konusu türban hakkında...

Dediklerim, yazdıklarım, baktığım falda gördüklerim gerçekleştirdi diye göbek atıp sıkır sıkır oynayacak değilim.

Yaptıkları ve yapacaklarını tahmin ettiğim şeyler yüzünden AKP'ye ve tarikatın şeyhi R.T. Erdoğan'a kızmıyorum. Kafalarındaki programı uyguluyorlar. Âdet olduğu üzere muhalefete de kızmıyorum. Benim öfkem AKP'ye oy vermeyen yüzde bilmem kaçlık kitleye karşı. Bu kitle hâlâ Hürriyet, Milliyet, Sabah, Akşam ve benzeri modern havalı gazeteleri okumayı sürdürüyor; Haber-Türk, CNN-Türk, NTV ve SKY gibi afyonlu haber kanallarını izlemeyi sürdürüyor. Kendini ve haklarını savunmak için parmağını oynatmıyor. Sanki ölü toprağı serpilmiş üzerine.

İnsanlık onuruna sahip, çağının çağdaş laik bilincine sahip hiç kimse, okulların imam hatipleşmesi, 18 yaş altında türban dayatması karşısında yerinde tepkisiz duramaz.

Türbanın dinsel hiçbir kaynağı yoktur. Türbanın Kuran tarafından zorunlu kılındığı yalandır. Bunu yıllar önce kanıtladım. İsterse Kuran'da yazıyor olsun, laik bir cumhuriyette cumhuriye-

34 Site, 25 Eylül 2014

tin yasaları geçerlidir. İlk ve ortaöğretimde türban istilasına yol açmak anayasaya ve devrim yasalarına aykırıdır.

Bilgisayarda bir tarama yaptım ve geçmişte Hürriyet gazetesinde yayınlanmış bazı yazılar buldum. Ve bu yazıya ekledim. Okunmasında fayda var.

Eski yazılarımdan birinden yaptığım alıntıyı okuyun, bin kez okuyun!

“Değerli okurlar, 26 Aralık 2007; 22, 23, 29 Ocak 2008; 2, 8, 9, 23, 30 Şubat 2008 ve 5 Mart 2008 tarihli yazılarımda yabancı dillerden de örnekler vererek, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın örnek olarak aldığı, Nur Suresi’nin 31. ayetinin Türkçeye yanlış çevirilmiş olduğunu kanıtladım. Ayette herhangi bir şekilde “başınızı türban gibi bir örtü ile sıkı sıkı örtün” denilmemekte, ama İslam öncesinden kalan geleneksel örtünün memelerin üzerine indirilmesi buyurulmaktadır. **“Wal yadhribna bi khoumourihinna âla jouyoubihinna.”** Bunun Türkçe anlamı şöyle: **“(Söyle inanan kadınlara:) örtülerini göğüsleri üzerine indirsinler.”** Fransızcası da şöyle: **“Dis aux croyantes: de rabattre leurs voiles sur leurs poitrines.”** (Le Coran II, Traduction de D.Masson, Gallimard, Folio classique, S.434). Söz konusu ayetin İngilizce, Almanca, İtalyanca çevirilerine bakın. Yukarda yazdığım gibidir!

Sonuç olarak: Diyanet İşleri Başkanlığı, yanlış bir çeviri ve yoruma dayanan geçersiz fetvasını en kısa zamanda kaldırmak zorundadır. Çünkü yıllardır görev kusuru işlemektedir!”

Türban konusunda doğru ve gerçekleri yazdığım için ölümle tehdit edildim. “Beni neden öldürmek istiyorsunuz, nasıl olsa ölmeyecek miyim?” diye şaka yollu yazılar yazdım. Onlarca kez ceza ve tazminat davalarına muhatap oldum. Aşağıda bunun örneklerinden birini göreceksiniz. Onu da okuyun:

Türbanlı Demokrasi³⁵

TANAR araştırma şirketinin yaptığı araştırma anketini yanıtlayan 2.256 kişinin yüzde 79’u “Cumhurbaşkanı’nın eşinin

35 Hürriyet, 18 Haziran 2006

türban taşımasını laikliğe aykırı bulmuyor”muş... Bence de aykırı değil. Arkasında eğer Milli Görüşçü siyasal partiler olmasaydı, üniversite öğrencisi hanımların türban takması da Cumhuriyet’i bunca tedirgin etmezdi.

Aslına bakarsanız, Bayan Erdoğan türban taşımasaydı da Başbakan Erdoğan’ın Cumhurbaşkanı olması aynı yoğunlukta tepkiye hedef olurdu. Sorun Bayan Erdoğan’ın türbanı değil, Başbakan Erdoğan’ın, AKP’nin ve Milli Görüşçü parti tabanının zihniyeti. Bayan Erdoğan’ın türbanı kendi saçlarını gizlediği gibi sorunun özünü de gizlemekte.

Başbakan Erdoğan, Makedonya’dan dönerken uçakta Cumhurbaşkanı konusunda verdiği demeç bazı iş çevrelerini, hukukçuları ve politikacıları rahatlatmış. Başbakan şöyle konuşmuş:

“Cumhurbaşkanının ülkemizde barışa, sevgiye, birliğe, beraberliğe, dostluğa zemin hazırlayacak, bu zemini iyi koordine edecek, tabii ki lider özelliği olan bir insan olması lazım. Bunun gayreti içinde bizler, vakti geldiğinde AK Parti grubu olarak bu ismin kim olacağına oturup karar veririz ve Meclis’teki demokratik haklarımızı da en ideal şekilde kullanırız.”

Başbakan’ın bu cümlesini duyup da içleri rahatlayanlar, kusura bakmasınlar, ya AKP militanı kimliği taşıyorlar ya da siyasetten anlamıyorlar.

Başbakan’ın sözlerinin yarısının içi boş. Yarısının içeriği var: “...AK Parti grubu olarak bu ismin kim olacağına oturup karar veririz ve Meclis’teki demokratik haklarımızı da en ideal şekilde kullanırız.”

Başbakan demokratik haklardan söz ediyor ama demokratik görev ve sorumlukları ağzına almıyor.

Başbakan inandığı, savunduğu demokrasi, demokratik etiğe uygun olmayan bir seçim sistemi sayesinde kazandığı milletvekili sayısıyla sınırlı.

Bir iktidarın seçimde kazandığı oy oranı ve çıkardığı milletvekili sayısı o iktidarın meşru olması için yeterli değildir.

Başbakan'ın ve partisinin Anayasa'nın üstünlüğü ve bağlayıcılığı ilkelerine saygılı olmadığı konusunda somut örneklerle dayanan bir kaygı söz konusu. Anayasa'nın ilk dört maddesini önlerinde engel olarak gördükleri için hukuk devleti çerçevesinde meşruiyetlerini yitiriyorlar.

Anayasa ile sorunları olan birinin cumhurbaşkanı değil milletvekili bile olmaması gerekir. Anayasayı değiştirmek istemek başka onu yok saymak başka.

Başbakan kimliğiyle Anayasa yargısına karşı olduğunu ve yargı bağımsızlığını çiğnemeye hevesli olduğunu onlarca kez kanıtlayan birinin Cumhurbaşkanı olmasını sakıncalı bulanların düşüncelerini dikkate almak gerekir. Aslında, Anayasa ve Cumhuriyet ilkeleriyle sorunu olan bir kimsenin Cumhurbaşkanı olması sakıncalıdır ve böyle bir girişimi demokrasi kaldıramaz.

Hukukçular, anayasacılar ve politikacılar Bayan Erdoğan'ın türbanını unutup bunu tartışsınlar!

Laik, Antilaik, Türban-Mürban³⁶

Kesinlikle bıkmak, kızmak yok! Âlimler saçmaladıkça ben iz sürmeyi sürdüreceğim! Yeni Mürtecilerin saçmalıklarıyla baş edebilmek için haftada 5 yazı değil 50 yazı bile az gelir

Ülkemizin 24 ayar solcularından Ahmet İnsel, 27 Mayıs 2007 tarihli Radikal 2'de CHP-DSP uzlaşmasını yerden yere vurduktan sonra hüküm veriyor:

“CHP, AKP'ye karşı yürüttüğü ve tüm çatışmayı laik-antilaik kamplaşmasına hapseden ve AKP'yi milliyetçi kulvarda yarışmaya zorlayan tavrı, Türkiye'de özgün bir demokrat, özgürlükçü, eşitlikçi sol sesin ortaya çıkmasını büyük ölçüde engelledi.”

Galatasaray Üniversitesi profesörü Ahmet İnsel, öteki Yeni Mürteciler gibi gerçeklere fesat karıştırıyor.

Bir kez daha anlatayım: Türkiye'de laik-antilaik kamplaşmasının Anayasa, Devrim Yasaları ve laiklikle ilgili vatandaşlık hukuku

36 Hürriyet, 23 Haziran 2007

zorluyor. Ahmet İnsel “Neden?” diye sormadan yanıtlayalım: Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Anayasa ve yasalar gereği laik bir varlıktır. Bunun zorunlu sonucu olarak her siyasal parti Anayasa ve yasaların çizdiği sınırlar içinde kalmak zorundadır. Bu demokrasi kuralı dünyanın bütün demokratik ülkelerinde geçerlidir.

AKP, öteki Milli Görüş partileri gibi Cumhuriyet’in laiklik kuralını yok farzediyor, yeniden yorumlamak ve bu kurala İslamcı bir içerik kazandırmak istiyor.

AKP’nin tartışma konusu yaptığı, kapısını zorladığı, Cumhuriyet’in 4 temel niteliğinden biri. Ahmet İnsel bilmiyor mu? Bilmiyor ya da umursamıyor, önemli değil. Sonuçta AKP’nin suç ortağı oluyor. Ve, ve, AKP’nin ekonomik ve politik yıkıntıları saklamak için antilaik politika yürüttüğünü anlamıyor. Türkiye’de demokratik, özgürlükçü, eşitlikçi sol sesin ortaya çıkmasına, laik cumhuriyeti savunarak, CHP engel olmuş...

Felaketler türlü türlü, bunlardan biri de galiba Ahmet İnsel’in öğrencisi olmak.

Nilüfer Göle’nin “Türban” maddesindeki kuntluğu devam ediyor. Nilüfer Göle “Çağdaş olmak nedir?” (Sabah, 28 Mayıs 2007) diye sorup kendisi yanıtıyor: “Eğitilmiş olmak, modern olmak, çoğulculuğa açık olmak, demokrasiye, insan haklarına ve bireysel haklara saygılı olmaktır. Burada ise çağdaşlık tanımını başörtüsüzlüğe indirgeniyor... Müslüman kesimler de bugün çağdaş değerlere sahip oldukları için, eğer çağdaşlık tarifinden bakarsak onların da bu değerlere sahip çıkmasını, Türkiye’de modernliğin bir başarısı olarak görebiliriz.”

Nilüfer Göle, kendisiyle söyleşi yapan Belkıs Kılıçkaya hanımla birlikte bir Paris kahvehanesinde oturmuş ahkâm kesiyor. Sanki Türkiye’nin AKP’si tam anlamıyla eksiksiz bir moderniteyi temsil ediyor, Cumhuriyetçiler bunu görmeyip İslamcının, Milli Görüşçünün başındaki türbana takmışlar. Bunun adı da sosyolojik yorum. Nilüfer Göle, Cumhuriyetçileri kör ve sağır sanıyor ve budala yerine koyuyor. Sanki Cumhuriyetçiler sosyolojik yo-

rum yapmıyormuş gibi. Dilerim bu yılın Ramazan ayında Nilüfer Göle Türkiye'ye gelir, Paris'te giydiği yazlık kıyafetlerle Anadolu kentlerinde dolaşmak ve karnını doyurmak için açık bir lokanta aramak zorunda kalır. Ve uykusu kaçacağı için, Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile öteki Devrim Yasalarının gerekçelerini, günümüzdeki uygulama ve sonuçlarını düşünür.

Türban Sadece Türban Değildir!³⁷

Türban fesadı konusunda yazdığım yazılar kimilerini çıldırıyor. Gazetelerindeki köşelerinde, televizyon ekranlarında beni hedef gösterip hakkımda “Vur emri” veriyorlar. Benim bu konuda yetkim olmadığını ileri sürüyorlar: Arapça bilmiyormuşum, ilahiyat eğitimi almamışım. Bu durumda benim “Fransız dili ve edebiyatı” dışında hiçbir konuda yazı yazmamam gerekiyor. Oysa yazıyorum ve çok iyi yazdığımı biliyorlar. Kuran-ı Kerim’i Türkçe, Fransızca ve İngilizcelerden okuyorum. Yabancı dil bilenlere, Kuran’ı bildikleri yabancı dilde okumalarını salık veririm. Çünkü bu çevirilerde hiçbir aşırı yorum yok. Oysa Türkçe çevirilerin çoğu sapmalarla, saptırmalarla dolu. Din konusunda dünya çapında bilgin Arap danışmanlarım var. Demek ki: Bu konuda yazarların yüzde 99’undan daha yetkiliyim.

Değerli okurlar, türbanla saçları örtme zorunluluğu konusunda Kuran metninde hiçbir dayanak yok. Bu durumu iyi kavramak için, Prof. Dr. Suat Yıldırım’ın “*Kur’an-ı Hakim ve Açıklamalı Meali*” adlı çevirisinin 359. sayfasında yer alan Nur Suresi’nin 31. ayetinin tamamını birlikte okuyalım: “Mümin kadınlara da bakışlarını kısımlarını ve edep yerlerini açmaktan ve günahattan korunmalarını söyle! Yine söyle ki mecburen görünen kısımları müstesna olmak üzere, ziynetlerini teşhir etmesinler. Başörtülerini yakalarının üzerini kapatacak şekilde örtsünler. Ziyet takılan yerlerini kocaları, babaları, kocalarının babaları, oğulları, üvey oğulları, erkek kardeşleri, erkek kardeşlerinin oğulları, kız kardeş-

37 Hürriyet, 30 Ekim 2010

lerinin oğulları, mümin kadınlar, ellerinin altında bulunanlar (köleler), erkeklikten kesilip kadınlara ihtiyaç duymayan hizmetçileri veya kadınların mahrem yerlerini anlamayan çocukları dışında kimseye göstermesinler.”

24/31. ayette yer alan başörtüsü (hımar) Arap Yarımadası kavimlerinin binlerce yıldır çöl güneşine ve rüzgârların savurduğu kumlara karşı korunmak için başlarına taktıkları geleneksel örtü. Kuran, bu örtülerin uçlarının göğüsleri örtecek şekilde salınmasını söylüyor. Türkiye’de 21.yüzyılda güneşten sakınmak için başka çareler var ve zaten çöl kumlarından korunmanın da gereği yok. Çok uzun zamanlardan bu yana kadınların göğüslerini örten, saklayan giysiler ve başka şeyler var. Bütün Müslüman kadınlar pek güvenli olmayan örtünün dışında başka giysiler ve parçalarıyla göğüslerini örtüyorlar.

Peki, Nur (24) Suresi, 31. ayet, kadınların mahrem yerlerinden habersiz çocuklar ve erkeklikten kesilmiş hizmetçiler de aralarında olmak üzere, kadınların kendilerini sakınmak zorunda olmadıkları da yazıyor. “Kadınların mahrem yerleri” nereleri acaba? Demek ki günümüz kadınları 1400 yıl öncesinin kadınlarına göre çok daha korunaklı, çok daha iffetli!

Gerçek bu! Türbanın herhangi bir kutsallıkla hiçbir ilişkisi yok. Bunu yazarak kadınlara hakaret etmek mümkün değil. Söz konusu ayetin Türkçe çevirisi yukarıda yer alıyor. Aklı olan, gerçeği kolayca anlar. Ancak türban, İslamcı militanların gözünde sadece türban değil, Cumhuriyet’e karşı bir başkaldırı simgesi. Demokrasiyle, insan haklarıyla, herhangi bir bireysel özgürlükle hiçbir ilişkisi yok! Yazdıklarımın tamamı belgeli, kanıtlı. Kuran’a saygısızlık söz konusu bile değil. Tam tersi! Yazılarıma saygı duyulması gerekir!

BEŞİNCİ BÖLÜM

UYGARLIK, İLKELLİK VE DİN³⁸

Uygar olanın dini de uygardır. İlkel olanın dini de ilkeldir. Din insanı uygar hale getirmez. Uygarlık dini uygar hale getirir.

Uygar insan, devlet yönetiminde, toplumsal hayatta, uluslararası ilişkilerde, ekonomi alanında dine gereksinim duymadığı, duymaz hale geldiği için uygardır.

İlkel insan bunun tersi bir durumdur.

Din, uygar toplumlarda bireysel bir durum ve konumdur.

Bu yazdıklarım dine karşı bir manifesto değildir. Ama isteyen öyle de algılayabilir.

Devlet ve toplum, tarihsel süreç içinde, kendisiyle ortakyaşarlık (sembiyotik) ilişkisi sürdüren dinle varlık ilişkisinden kurtulmuşsa ve din bireylerin bireysel ilişkisi haline gelmişse devlet ve toplum çağının çağdaşı olmuştur. Bu türden toplumlarda laikliğin anayasada yer almasına gerek yoktur.

Eğer böyle bir süreç sonunda sözünü ettiğimiz ortam oluşmamışsa laiklik anayasaya girer, girmek zorundadır. Yasaların dini referanslardan kurtulmasının başka çaresi yoktur. Dinin devlet ve toplum yaşamında referans kalmasını ve olmasının isteyen kimse kesinlikle uygar olamaz.

Bu girişi şu nedenle yazdım:

1. Bu yazdığım ilkeleri her cumhuriyetçinin bilmesi ve uygulaması gerekir.
2. Bu ilkeler devlet ve toplum hayatının mihenk taşıdır.
3. MHP'yi, HDP'yi hesaba katmıyorum. Onların bu türden bir

38 Site, 4 Ekim 2014

uygarlık sorunu yok. Ama CHP milletvekillerinin, sözcülerinin, genel başkan yardımcılarının da bu ilkelere habersiz olduklarını gördüm.

Örneğin, yaşanan imam hatip işgalini eleştirirken, türban yasının 9'a inmesini eleştirirken, tartışmaya AKP sahasında girdiklerine tanık oldum.

Bu konuyu tartışmanın hiçbir yararı yoktur. Yasal yollara, TBMM'de denetim yollarına başvurmaktan başka çare yoktur. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti bir din devleti olmadığı için, AKP'nin yaptığı işlerin dine uygun olmasının hiçbir önemi yoktur.

Eleştiride tek ölçü, başta Tevhid-i Tedrisat Kanunu olmak üzere Devrim Yasaları'dır! Bu tek ölçüyü ağzınıza almazsanız, sözlerinizin, yazılarınızın hiçbir önemi yoktur.

Bu yasalar dine aykırı mıdır? Evet, din adamlarının ve bezirganlarının dinine aykırıdır. Zaten aykırı olmaları gerekir!

Bu ülkede uygar devlet ve uygar toplum kavramından ve hayatından habersiz cumhurbaşkanı ile başbakan var.

Bir cumhurbaşkanı ki "Fizik, kimya zorunlu, din dersi niye tartışılıyor?" diyor ve karşısındakileri mat ettiğini düşünüyor.

Matematik, fizik, kimya ve benzeri müsbet ilimler evrensel olduğu için zorunludur. Matematik, fizik, kimya ve benzeri müsbet ilimler evrensel planda tek ve bir oldukları için tartışılmıyor. Dünyanın her yerinde iki kez iki dört eder; üç işlem problemleri aynı şekilde çözülür.

Bunları öğrenmeden "adam" olmak mümkün değildir. Bu nedenle herkes kendi düzeyine ve mesleğine göre bunları öğrenmek ve bilmek zorundadır.

2014 yılında, Yahudilik, Hristiyanlık ve Müslümanlık gibi tek tanrılı dinler var. Budizm ve Şintoizm var. Başka inançlar var. Bunlardan birini seçip insanlara zorla öğretemezsiniz. Bu inançlardan birine inanıp ötekilere inanmayan insan, ya da bunların hiçbirine inanmayan insan, hiçbir şey yitirmez. Ama matematik,

fizik, kimya ve öteki müspet ilimlere inanmadığını söyleyemez. İnanmıyorsa dünyayı ve evreni yitirir.

Türkiye Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanı olan kimse, ne yazık ki bunlardan habersiz.

Aynı cumhurbaşkanı “Zorunlu din kültürü ve ahlak bilgisi dersini tartışmaya açarsanız tabii uyuşturucu gelir, şiddet gelir, ırkçılık gelir onun yerini doldurur” diyor.

Bu sözlerinin tamamının gerçek dışı olduğunu kanıtlayan istatistikler var. Buna karşılık, haram yemeyi, yolsuzluk yapmayı alışkanlık yapıp geçim yolu haline getirerek 10 yıl içinde milyarlar olan imam hatip mezunlarının sayısı sayılmayacak kadar çok. TBMM’de yapılan konuşmalar, Meclis dışında verilen demeçler ve yapılan konuşmalar tanıktır, imam hatip mezunları ile bu alanda hiç kimse yarışamaz.

Bu ülkenin başbakanı da aynı dille konuşuyor: “Türkiye’de IŞİD ve benzeri yapıların gelişmemesinin önemli sebeplerinden biri imam hatip liseleridir. IŞİD’in ilacı din eğitimidir” diyor.

Aslında gerçek ve doğruları saptırıyor.

IŞİD’in ilacı din eğitimi değildir, din eğitimi tam tersine IŞİD’in folları ve limonluğudur. IŞİD’e katılanların biyografileri, kimin doğru söylediğini kanıtlar.

IŞİD şimdilik Türkiye’de yeterli tabanı bulamıyorsa bunun tek nedeni Cumhuriyet düzeninin direncidir.

Uygur dünya dinin sultasından kurtulduğu Rönesans ve Dinde Reform dönemecinden bu yana durmadan geliyor.

İslam dünyası ise, dinin sultasına kesinlikle girdiği 14.yüzyıldan bu yana yerinde sayıyor.

Türkiye Cumhuriyeti’nin din sultasının engellendiği 1923-1946 dönemini incellerseniz, gerçekleri görür ve anlarsınız.

Uygur insanın dine gereksinimi bireyseldir!

Kendin Ettin Kendin Buldun, Aferim!³⁹

Ülke yönetilmez bir durumda, ülkenin en yönetilmez bir bölümü yangın yeri gibi, sanki iç savaş manzaraları, sanki intifada sahneleri; iki günde 30'dan fazla ölü, yanan okullar, devlet daireleri, belediye binaları, evler, işyerleri; yağmalanan bankalar, dükânlar; birbirlerini boğazlayan devlet ve düzen karşıtı çeteler... Sadece, ayrılıkçıların “Kuzey Kürdistan” diye andıkları Türkiye topraklarında değil, İstanbul'da, İzmir'de, Adana'da da durum farklı değil. Aynı saçma ve trajik görüntünün Kürtlerin yaşadığı Batı ve Güney Türkiye'ye yayılması da pek olası...

Ne oldu da böyle oldu?

Ava gidip av olan avcının hikâyesi!

Ülkenin güney sınırı yolgeçen hanına dönmüş, ülkede iki milyona yakın (sıfatsız) Suriyeli Arap, Ezidi ve Kürt... Dilencilik, hırsızlık, fuhuş, ikinci-üçüncü eşler, muta nikâhları, asgari ücretin altında çalıştırılan “konuklar-misafirler” ve bu konuk-misafirler ile yerli nüfus arasında giderek artan gerilim... Gelip sınıra dayanmış İslamcı, cihatçı haydutluk...

“Ayrarı yok içmeye tahtırevanla gider memiştaneye” tarzında hayali bir ekonomi... Hükümetin sıcak para, özelleştirme yağması ve imar rantına dayanan büyüme politikası hepten çökmüş... Nüfusun %20'si kara yoksul, %60'ı gideri gelirini boğmuş kart borçlususu... Küçük bir kriz fiskeşiyle darmaduman olacak aileler... “Ekmek elden su gölden çimelim avrat çimelim!” hayallerinin dibi tutmuş ki ne tutmuş!

Bir çorap gibi tersine çevrilen Cumhuriyet... Yıkılan eğitim-öğretim düzeni, hoyratça bozulmuş bir adalet sistemi, yok olan adalete güven... İktidar yoldaşlarında “Devletin malı deniz yemeyen domuz”un gözü kara açgözlülüğü; yağma, talan ve ganimet düzeni... Hiçbir arlanma ve utanma kalmamış... Halkın dinsel ve kutsal inançları sonuna kadar fahişeleştirilmiş...

39 Site, 10 Ekim 2014

Sodom ve Gomore... Bizans'ın son günleri... İşgal altında İstanbul... Ehliyetsiz kapkaççı veletleri...

2003 yılında, PKK dayatmalarıyla birlikte, IMF'ye rağmen, Avrupa Birliği'nin kaprislerine karşın saygın ve onurlu bir Türkiye vardı. Çünkü tel cambazının elinde geleneksel Cumhuriyet terazisi vardı. Cumhuriyet 1950'den itibaren yaralanmıştı, ama bu yara şimdiki gibi sakatlayıcı, öldürücü yara değildi. Usta bir doktorun bakımıyla bir iki gün içinde ayağa kalkabilirdi. Ülke şu anda kanserli, ebola virüslü ve komada...

Ülkeyi bu hale AKP getirdi. Laik Cumhuriyet'i bir eldiven gibi tersine çevirdikleri zaman Osmanlı cennetini, mevcut başbakan Ahmet Davutoğlu'nun "darı ambarı"nda kaleme aldığı *Stratejik Derinlik* kitabında adlandırdığı gibi *Pax Ottomanica'yı* bulacaklarını sanıyorlardı.

Tarihte geldiğiniz yoldan tornistan geri dönemezsiniz, Cumhuriyet'i yıkıp Osmanlı düzenini; Mustafa Kemal'i yok edip Vahidettin'i, II. Abdülhamit'i bulamazsınız. Geçmiş asla restore edemezsiniz; Laik Lise'nin kökünü kazıyıp yerine Nizamiye Medresesi kuramazsınız... Bunları yaparken nesnenin DNA'sını bozarsınız, kök hücrelerini öldürürsünüz. Vahidettin'in yerine bir Drakula, bir Deli İbrahim üretirsiniz!

Devlet ve toplum kışın yağın, baharın eriyen kara benzemez. Evi dinamitlerseniz geriye bir moloz yığını kalır, dinamitleme yöntemiyle ev kuramazsınız.

Ama bunlar "yapabileceklerini" sandılar ve yüzlerine gözlerine bulaştırdılar!

Kim kimin kanına girdi? R.T. Erdoğan mı Ahmet Davutoğlu'nu baştan çıkardı, yoksa Davutoğlu mu Erdoğan'ın gözünü boyadı? Bu ikili devletin frenini bozarken Abdullah Gül ve partinin ileri gelenleri seslerini çıkartamadılar. Şimdi artık devletin dümeni, direksiyonu da yok.

Hayalci desem hayalci de değildir, ütöpik desem ütöpik de değiller. Olamazlar zaten çaplarını aşar. Çünkü her hayalde, her

ütopyada küçük de olsa bir gerçeklik payı da vardır. Bunlarınsa olsa sanrı, paranoya...

Delüzyon, sanrı veya hezeyan, belli bir toplum ve çağ içinde gerçeğe uymayan düşüncüyü tanımlamak için kullanılan bir terimdir. Psikiyatride ise daha net bir biçimde bir inancın patolojik olduğunu vurgulayan bir terimdir.

Delüzyonlar genel olarak nörolojik veya zihinsel hastalık durumunda ortaya çıksalar da belirli bir hastalıkla ilişkilendirilememişlerdir. Gerek fiziksel gerek zihinsel birçok patolojik durumda ortaya çıkabildikleri bilinmektedir. Bununla birlikte, psikotik bozukluklarda, özellikle de şizofrenide, teşhis açısından çok önemlidir.

Bu İslamcıların malumatlı kesiminin, Hasan el Benna'nın kurduğu, Seyyid Kutub'un geliştirdiği Müslüman Kardeşler ideolojisinden etkilendiklerini, Pakistanlı Ebû'l-A'la Mevdûdî'yi ezberlediklerini biliyoruz. Bunlar Marx'ı, Lenin'i okuyup memleketlerinde devrim yapmaya kalkışan Acilcilerden farksızdır. Hasan el Benna ile Seyyid Kutub'un Mısır'ı ve Mevdûdî'nin Pakistan'ı sömürge idi; Osmanlı'nın son yüzyılında yaşadığı (yarım yamalak da olsa) Aydınlanma geleneğinden yoksundular; karşılarında elli yıllık bir laik Cumhuriyet gelenek ve yapısı bulunmuyordu. Ama bu gerçeği fark etmeyecek kadar şaşkındılar.

İmam-hatip kültürünün üzerine ciddi bir çağdaş kültür koyamamış, Mevdûdî ve Seyyid Kutub ile başı dönmüş, Necip Fazıl'ın Başyüce'si ile efsunlanıp baştan çıkmış bir R.T. Erdoğan belki mazur görülebilir, ama Boğaziçi'nde okumuş bir insan (Ahmet Davutoğlu) *Pax Ottomanica* gibi bir paranoyaya nasıl esir olabilir? Kim ki *Pax Romana*'nın, kim ki (*benim şimdi uydurduğum*) *Pax İskenderico*'nun peşinden gitmiştir, sonu mutlaka hüsrana olmuştur.

Yahu gardaşım, ideoloji senin yarattığın bir nane değil, belli ölçüde uygulanabilmiş Müslüman Kardeşlik yoluna sen taç çizgisinden girmişsin, yola hiçbir entelektüel ve pratik katkıda bulunmamışsın ama sadece Türklerin, Kürtlerin, Lazların, Boşnakların,

Gürcülerin, Abazaların, Çerkeslerin, Çeçenlerin, Romanların, Komanların, Bomanların, Momanların, Nomanların “Başyücesi” olmakla yetinmeyip Arabo-Müselman âlemin de “Reis ül-Ekber”i olmak istiyorsun. Bu ne açgözlülük? Sanki millet (yani ABD ve hempaları) sen Arap âlemine Reis ül-Ekber ol diye bu tezgâhı kurdu.

Uzatmayalım, Mısır’dan Fas’a bu hesap tutmadı, Irak’ta zaten tutmamıştı. Müslüman Kardeşler hiçbir yerde dikiş tutturamadılar, ABD & hempaları ve Kasımpaşa sultanı zat-ı devletleri iyot gibi açıkta kaldılar.

İnsan biraz ders alır: Mısır’dan Fas’a Müslüman Kardeşler’in pabucu dama atılmış, sen bunları Suriye’de iktidara getirmek için Esad’ı devirmeyi kafana takacaksın! Vay babam vay, sen Suriye tarihini biliyor musun? Elbette bilmiyorsun, ama Ahmet Bey’in gazına geliyorsun, peki onun gazı nereden geliyor? Onunki “autogaze”, kendi bedeni üretiyor...

Esad’ı postalama parodisine Rusya’dan anında ters tepki geldi: Rus NTV televizyonunun haberine göre, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan ile Başbakan Ahmet Davutoğlu’nun Suriye’ye kara harekâtına Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad’ın devrilmesi şartıyla katılınabileceği açıklamalarına Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov karşılık vermiş. Lavrov, “Terörle mücadeleyi paravan olarak kullanarak Suriye’de rejimi değiştirme niyetleri Rusya açısından kabul edilemez. Bu yöndeki açıklamaları esefle karşılıyoruz” demiş.

Rusya’nın terör örgütü IŞİD’le mücadele konusunda politikasını defalarca dile getirdiğini hatırlatan Sergey Lavrov, “IŞİD ya da diğer terör örgütlerine yönelik atılacak adımların uluslararası hukuka dayanması gerekiyor. Terör örgütlerinin bulunduğu ülkelerin meşru yönetimleri ile uyum içinde olmak öncelikli. Terörle mücadele sloganı kullanarak mevcut rejimi değiştirmek kabul edilemez. Ümit ediyorum kimse bunu konuşmuyordur” uyarısında bulunmuş.

Uluslararası terörle mücadele konusunda ortak bir cephe oluşturulması için Rusya'nın yıllardır çağrı yaptığını kaydeden Lavrov şöyle konuşmuş:

“Bu çizgide adımların atılması gerekiyor. Burada çifte standart olmamalı. Batılı ortaklarımız dünya toplumunu bir rejimi değiştirmek için kurban etmenin yanlışlığını kavradı. Bu pozitif bir işaret” ifadelerini kullanmış (Aydınlık, 10.10.2014).

Haydi, bakalım, Esad'ı deviriver gari!

Bu konuda her yazdığı doğru çıkmış bir Cumhuriyetçi olarak ve ülkenin çıkarlarını düşünerek ikisine de bir tavsiyede bulunacağım. Ham hayalcilik artık yeter. Esad'ın yerinde kalması hem Türkiye'nin hem de dünyanın yararına, bunu artık herkes görüyor ama zihinleri körleşmiş ikili göremiyor. Diyelim ki Esad'ı gönderdiniz, Suriye'nin durumu Irak'tan bin beter olur. Esad'ın gidişinin yaratacağı tufan Türkiye'yi boğamaz ama topunuzu telef eder.

Şu Kürt sorunu denen PKK gailesine gelince: Adamlara ne istediklerini sorun, ne verebileceğinizi kendilerine bildirin ve durumun vaziyetini T.C. vatandaşlarına saptırmadan aktarın.

Devlet sizin çiftliğiniz, millet de marabanız değildir, üstelik çiftlik yönetmeyi de bilmiyorsunuz. Ülkenin içinde bulunduğu kaos sizin marifetinizdir. Bu yaşanan üç gün Türkiye tarihinde önemli bir dönemeçtir, uçurumdur. Hiçbir şey artık eskisi gibi ol(a)mayacak. Malum ikiliye gelince: Üzerinde yürüdükleri sacın altında cehennem ateşi yanmaya başladı.

Ortak Akıl ve Devlet Aklı⁴⁰

Arada bir, sabahın erken saatlerinde eski kitaplarıma şöyle bir göz atarım. İman tazelemek için, yoldan çıkmamak için. Bu sabah da, bu yazının üçüncü kez başına oturmadan önce, *Şiirde Devrim* adlı kitabıma göz atarken, 1999 yılının mart ayında Papirüs dergisinde yayınlanmış bir söyleşide söylediğim bir cümle dikkatimi çekti: “Çağının çağdaşı olan, yazma eyleminin bireysel ve örgüt-

40 Site, 15 Ekim 2014

sel sorumluluğunu kavramış bir yazarın yapacağı ilk iş, ‘sürü’den ayrılmak ve ‘yalnız kurt’a dönüşmektir”(İş Bankası Kültür Yayınları, s.218). Utanmadan itiraf etmeliyim ki kendimi tarif etmişim. Önümdekini ısırmak, arkamdakini tepebilmek özgürlüğüne sahip olabilmek için yalnız kurt olmayı ve öyle kalmayı seçtim. Ancak bunun bedeli çok ağırdır, hamal olmak gerekir.

Edebiyat ortamında olduğu gibi gazete yazıcılığının siyasal ortamında da, siyasetçiler ve yazıcılarla %99,9 oranında ilişki kurmakta güçlük çektim. Güçlük çektim, çünkü ortak dil kullanmıyorduk, onların kullandıkları sözcük ve deyimlerin ne anlama geldiğini anlamak için tercüme etmem gerekiyordu. Tercüme ettiğim zaman karşıma, içi boş tenekeler gibi ses çıkartan kof belagat (retorik) örnekleri çıkıyordu. Çıkıyor!

İçten olun ve itiraf edin: “Ortak Akıl” ve “Devlet Aklı” değişlerini duyduğunuz zaman hiç tüyleriniz diken diken oldu mu? Olmamıştır, çünkü bu ülkenin okuryazarlarının %99,9999999’u bu değişleri duyunca, anladığını sanıyor ve kendinden geçiyor. Bu nedenle de siyasetçilerin ve gazete yazıcılarının (Ahmet Cemal dışında) tamamı bu değişleri kullanarak entellekdübek havalalarına giriyor.

Hele şu 16 Eylül 2001 tarihli Hürriyet Pazar’da yayınlanan yazımı okuyun da, daha sonra işimize bakalız:

AK Parti’nin Kolektif Aklı⁴¹

Franz Kafka’nın *Değişim* adlı romanının kahramanı Gregor Samsa, bir sabah uyandığında kendini hamamböceği olarak bulur.

Bizim teokratik devlet mecnunu, şeriat düşkünü, ümmet meftunu, Arapperest Siyasal İslamcılarımız da tıpkı Gregor Samsa gibi, bir sabah uyanınca kendilerini “muhafazakâr demokrat” olarak bulmuşlar.

41 Hürriyet Pazar, 16 Eylül 2001; *Pazar Yazıları*, Gendaş Yayınları, 2002, s.238

“Bulmuşlar” diyorum, çünkü bu değişimin herhangi bir tanığı yok. Kendi sözleri. Kendi sözleri olunca da, sabıkaları olduğu için, inanmak biraz zor. Kimse kendilerinden değişmelerini istemedi. Çok önemli bir nedeni olmalı ki, ağır suç işledikleri için yıllarca hapiste kalmış sabıkalıları gibi “Biz değiştik!” diyorlar.

R.T. Erdoğan & Arkadaşlarının değişip değişmemelerin aslında beni ilgilendirmemesi gerekir. Ne var ki, Cumhuriyet ve başta laiklik olmak üzere cumhuriyet ilkelerini içlerine sindirmeleri hem kendilerinin hem de ülkenin yararına. Bu nedenle, değişim bu bağlamda ise, buna kayıtsız kalmam olanaksız.

Bu konuda düşünmeyi sürdürelim: AK Partisi’nin başkanı R.T. Erdoğan, roman kahramanı Gregor Samsa gibi bir mutasyona uğrayıp değişti diyelim. Abdullah Gül, Abdülatif Şener, Bülent Arınç ve öteki zevat nasıl olup da hep birlikte koro ve kitale halinde değiştiler? Aynı anda yumurtadan çıkarak kanatlanıp uçan kelebekler gibi.

Bunun da cevabı hazır. Akılları gibi (akılları kolektifmiş) değişimleri de kolektif bunların. Her şeyleri kolektif: Gözleri, kulakları, ağızları, elleri, ayakları... Her şeyleri kolektif! İlk kez Parti’nin kuruluş basın toplantısında “Kolektif Akıl”dan söz etmişti R.T. Erdoğan. 26 Ağustos 2001 tarihli Akit gazetesinde yayımlanan röportajında da bu kavramı kullanıyor. Gazetenin muhabirleri Serdar Arseven ile Kenan Kıran ortaklaşa soruyorlar:

“Ak Parti, seçime kadar herhangi bir koalisyonun içinde yer alabilir mi? Böyle bir teklif gelse...”

R.T. Erdoğan yanıtlıyor:

“Bu benim tek başına karar verebileceğim bir konu değil... Önce de söyledim. Biz bir kolektif aklın temsil edildiği bir parti olacağız... Bu konu gündeme gelirse, oturup, kendi aramızda konuşuruz... Bu konuda konuşmak için çok erken.”

R.T. Erdoğan’ın “Daha önce söyledim” dediği cümle de şu:

“Bir diğer özelliğimiz, tekeli liderlik anlayışına son vermektir... Kolektif aklın temsil edildiği bir liderlik anlayışını benimsiyoruz.”

“Kolektif Akıl!” kavramı gündemin hayhuyu arasında dikkatlerden kaçtı. Oysa basın, öteki politikacıların, siyasetbilimcilerin, toplumbilimcilerin duydukları zaman tüylerini diken diken etmesi gereken bir kavram bu. R.T. Erdoğan bu kavramı anlamını bilerek mi kullandı, bilimsel konuşma merakını tatmin için mi, yoksa “ilmî malûmat-ı zaruriyye” sahibi olduğunu dosta düşmana kanıtlamak için mi?

“Kolektif Akıl” kavramını kullanma gerekçesi ne olursa olsun, yandık ki nasıl yandık. Kolektif Akıl’ı temsil eden liderlik ebedidir. Kendisini seçen kolektif akıl temsil ederken, kolektif akla dönüşüp bizzat kolektif akıl olacağı için bir daha yerinden kımıldamaz. Kolektif akılla tekelci liderlik anlayışına son vermek bir yana, kolektif akılla tekelci liderliğin daniskası kurulur.

Peki, ama “Kolektif Akıl” da neyin nesi? “Kolektif Akıl” nasıl bir akıl?

Kolektif’in anlamı “Ortak, ortaklaşa; toplu, topluca.”

Yani kolektif akıl, “Ortak Akıl” anlamına geliyor.

“Ortak Akıl” diye bir kavram yok felsefe ve sosyolojide, buna karşılık “Ortak Bilinç” var. Emile Durkheim gibi idealist sosyologlar, bireyüstü ve ayrı bir varlığa sahip olduğu varsayılan üstün bir bilinç olduğunu savunurlar. Bilinç hayatının en yüksek biçimi olan bilinçlerin bilinci.

Kolektif akıl da, demek ki, en yüce akıl, akılların akı anlamına geliyor. Mülkiyetin, bilincin, çıkarın, psikolojinin, taşkınlığın “Ortak” olabileceğini aklım kesiyor da aklın ortaklığı pek zor. İlkın akıl akılsa ortaklaşa olmaz. Akıl bireyselleştikçe akıllaşır. Akıllı bir insanın ortak aklın iradesini kabul edebilmesi için aklını yitirmesi gerekir. Kendi aklından vazgeçip bir ortak aklın yönetimine girmek ne demek? “Aklını yitirmek, mümin olmak, iman etmek” demek. İradesi özgür olmayan, akı özgür olmayan, bir ortak aklın direktifleriyle karar veren insan topluluğunun demokrasiyi bulması, yaşatması mümkün mü?

Ortak (Kolektif) Akıl’ın vardığı noktayı en iyi Erbakan Hoca belirliyor ve “Lidere itaat farzdır” diyor.

ayet kabul ederler. Bu şöyle olur! Olduğu zaman da bu düşünce, bu akıl düzenine, düzeneğine faşizm denir. Sürü aklıdır, koyun aklıdır.

AKP’li “ortak akıl” diyorsa, Başyüce R.T. Erdoğan’ın aklını işaret ediyordur. Belki biliyorsunuzdur: “Başyüce”, Necip Fazıl’ın yarattığı faşist başbuğ ütopyasının en çarpıcı tipidir. Günümüzde artık ütopya olmaktan çıkmış ve R.T. Erdoğan ile cismiyyet kazanmıştır.

AKP’nin “Ortak Akıl”a sarılmasını anlamak mümkün! Peki, hangi akılla CHP’liler, solcucular, televizyon taktimtörleri ve taktimtrisleri, kıymetli ve değerli öğretim üyecileri “Ortak Akıl” ipliyle dipsiz kuyuya iniyorlar, kendilerini intihar ediyorlar?

Bu konuyu, DHA (01.09.2104) kaynaklı, Başbakan Davutoğlu’nun ilk grup toplantısında yaptığı konuşmadan bir alıntı yaparak kapatalım:

*“Davutoğlu, milletvekillerine seslenerek, AK Parti kadroları içine fitne sokmayacaklarını belirtti. ‘Sizce sapma olursa gelip konuşmanız gereken benim’ diyen Davutoğlu, şunları kaydetti: Duyulan güven sadece bir makamda güç sahibi olmak için ikram edilmiş bir makam değildir. Aynı zamanda büyük bir sorumluluktur. Sizden tek bir talebim var bu sorumluluğu birlikte, omuz omuza taşıyalım. Hiçbir fani, tek başına bu sorumluluğun yükünü omuzlarında hissedemez. Ancak ve ancak **kolektif bir akıl**, vicdan, ortak irade bu sorumluluğu taşır. Ben sadece **kolektif aklın**, vicdanın temsilcisi ve sözcüsü olacağım. Bunu yaptığım ölçüde de hepinizin yanımda durmanızı istiyorum. Eğer burada ola ki sizce bir sapma, herhangi bir yanlış gördüğünüz unsur olursa gelip konuşmanız gereken bendenim. Bu topluluk içine hiçbir şekilde kulis, lobi, fitne fraksiyon sokmayacağız.”*

Konuşmanın tamamı palavra! Kolektif aklı (!) R.T. Erdoğan’a vekâleten kendisi temsil ediyor. Kolektif (ortak) akıl, R.T. Erdoğan’ın başının içinde ve bu aklın ağzından çıkan düşünce bu ülke-

yi tek başına yönetiyor. Aklın ortak olanını pek beğeniyorlar ama sıra yönetmeye gelince kutsal ortaklık şırp diye sona eriyor. Sizi gidi uyanıklar sizi!

Efendim, internette yaptığım araştırma sırasında, Gazeteci-Yazar Hüseyin Gülerce'nin Türkiye'yi etkisi altına alan olayları, dünya gündeminden başlıkları ve son dönemde yaşanan en çarpıcı gelişmeleri her pazar saat 10.00'da Beyaz Tv'nin Ortak Akıl programında yorumladığını öğrendim ve fevkalade memnun oldum. Bravo doğrusu!

Ayrıca, haberiniz var mı acaba, bilmiyorum, Çanakkale'nin Onsekiz Mart Üniversitesi'nde Ortak Akıl Derneği kurulmuş. Bu mutlu haberi de bilginize sunuyorum.

Şimdi geldi sıra “DEVLET AKLI”na: Allamecilerden biri Fransızca “La raison d’Etat”'yı görmüş ve şıpın işi tercüme etmiş. “La raison” akıl değil mi, akıl; “l’Etat” da devlet değil mi, devlet; o halde al sana “devlet akli.”

Adamım, “Akıl” insana özgü bir yetidir (meleke, yetenek, güç, özellik, hassa ve Fransızca faculté). İnsan zekâsı, iyi ile kötüyü, doğru ile yanlış birbirinden ayırır. Bu yeti bilimsel, etik ve teknik alanlarda kullanılır.

Devlet bir “kendilik”, “zatiyet” ve Fransızca “entité”dir, yani “Bireyliği olan bir varlık gibi düşünülen şey”dir. “Devlet” gibi, “vatan” gibi. Ama devlet bir “kendilik” olduğu için devletin akli olmaz, insanın akli olur. Devletin akli varsa, Galata Kulesi'nin, Ağrı Dağı'nın da akli vardır. Böyle bir şey ancak bir yapıntı (fiction, kurgu, kurmaca) olan sanat yapıtlarında olur, gerçeklikte olmaz.

İşi uzatmayalım, “La raison d’Etat” kaynaklı bir devlet akli yoktur ama dilimizde bu Fransızca deyişin gül gibi, bal gibi karşılığı vardır: “Devletin yararı gereği”, eski deyişle “Hikmet-i Hükümet” anlamına gelir.

Amma ve lakin “Hikmet-i hükümet” (“devletin yararı gereği”) hiç de tekin bir anlayış değildir. “Hikmet-i hükümet” ya da “devletin yararı gereği” deyiver ve orada dur!

Devlet, hikmet-i hükümet (devlet yararı gereği olarak), yüce bir kriter namına, hukuku ihlal edebilir, ona tecavüz edebilir demektir.

“Hikmet-i Hükümet” (La raison d’Etat) deyimini Rönesans’tan itibaren kullanılmaya başlandı ve başta Machievelli olmak üzere birçok yazar bu deyimini kitaplarında işledi.

Mithat Sancar’ın “*Devlet Aklı*” *Kıskacında Hukuk Devleti* adlı kitabının arka kapağında şöyle bir tanıtım yazısı var: “Hukuk devletin tarihsel çerçevesi ve anlamı nedir? Bizzat devlet olma sıfatının meşruluğu garanti ettiğini varsayan “Devlet Aklı” (veya hikmet-i devlet), hukuk devletin gerçekleşmesinin önünde nasıl bir engeldir? Yasallık, devlet uygulamalarını meşru kılmaya yeter mi?”

Anlaşılan, kitabı okumadığım için bilemiyorum, Mithat Sancar, “Susurluk Skandalı”nı hükümetin “Hikmet-i Hükümeti” olarak görmektedir. Ancak, tanıtım metninde yer alan, “Devlet Aklı’nın sultası altındaki hukuk devleti ve insan hakları pratiği, kendini nihayetinde yargı sürecinde açığa vuruyor” cümlesi, muhterem yazarın “Devlet Aklı” ile “Hikmet-i Hükümeti” eşanlamlı sandığını (saydığını) göstermektedir ki bu ilişki kesinlikle yanlıştır.

Yaptığım internet araştırmasında iki doğru kullanım saptadım. Birinci örnek, Düccane Cündioğlu’nun “Hikmet-i Hükümet” başlıklı yazısından alındı.

“Hikmet’ten anladıkları, olsa olsa Fransızların ‘La raison d’état’ tabirinden anladıkları ölçüsündedir. Osmanlı, bu tabiri ‘hikmet-i hükümet’ diye kendi dünyasına aktarmıştı. Yenisini henüz uyduramadılar. Burada ‘raison’, hikmet’ten çok, meşrulaştırma, kılıfına uydurma, devlet (güç) olmanın gereğini yapmak demek. Bu düzeydeki hikmet’ten ise umumiyetle adalet değil, zulüm sadır olur. Hem kendine hem başkalarına!

Oysa adalet dairesinin ilk cümlesi şöyle başlar: Adl mucib-i salâh-ı cihandır! Yani adalet dünya barışının zorunlu sebebidir.” (Düccane Cündioğlu, Yeni Şafak, 19.04.2009)

Dücane Cündioğlu “Hikmet-i Hükümet”i, dolayısıyla “La raison d’Etat” doğru kullanıyor.

İkinci örnek Ömer Laçiner’in “AKP, ‘hikmet-i hükümet’ ve Siyaset” başlıklı yazısından alındı:

“Sadece Türkiye’de değil, bütün “demokrasi”lerde siyasal iktidarı kullanan kadrolar, bazen hattâ çoğu kez somut bir gücü, kurumu da işaret etmeyen bir devlet veya ‘raison d’état’ -hikmet-i hükümet- kavramı ya da faktörünü öne sürerek bunu inanç veya vaatlerinin tam tersini yapmalarının kılıfı olarak kullanırlar. Yani söz konusu olan, Türkiye’ye özgü bir ‘realite’nin ötesinde, genel olarak demokrasiler için elzem, zorunlu addedilen bir ‘dolayım ögesi’dir.

.....

Şüphesiz bu ‘hikmet-i hükümet’e ya da ‘derin devlet’e atfedilen hükümet karar ve uygulamalarının tümü de geçerli ideoloji veya değerlere, hükümetlerin seçmenlerine sunduğu programa aykırı değildir. Bunların ortak özelliği, açıklanmaktan, tartışma konusu ve dolayısıyla “halkın onayı” koşulundan muaf olmalarıdır.” (Birikim, Sayı:183)

Ömer Laçiner de hikmet-i hükümet (La raison d’Etat) ile derin devleti özdeşleştirerek biraz ileri gidiyor. Hikmet-i hükümet, işlerini gördürmek için, belki, derin devleti kullanabilir ama bizzat eşanlamlı değildir.

SONUÇ OLARAK, siyaset, medya ve hatta akademik ortamda, yanlış kullanılan “ortak akıl, devlet aklı” gibi deyişlerin kültürel ortamda, düşünce katmanlarında hiçbir karşılığı yoktur. Olsa olsa yeni başbakanın örnek olduğu gibi, laf salatasından ibarettir.

*“Hiçbir fani, tek başına bu sorumluluğun yükünü omuzlarında hissedemez. Ancak ve ancak **kolektif bir akıl**, vicdan, ortak irade bu sorumluluğu taşır. Ben sadece **kolektif aklın**, vicdanın temsilcisi ve sözcüsü olacağım. Bunu yaptığım ölçüde de hepinizin yanımda durmanızı istiyorum.”*

Kolektif (ortak) akıl, bir kitlenin, bir sınıfın, bir siyasal partinin ya da milletin ortak akılı olamaz. Böyle bir akıl yoktur. Olsa olsa, diktatörün, bir kitleye, bir sınıfa, bir siyasal partiye ve milletin bir bölümüne şu ya da bu şekilde ama genellikle zorba yöntemlerle kabul ettirdiği kendi akılı vardır. Ahmet Davutoğlu, bir başbakan olsa da, herhangi bir ortak aklın somutlanmış, cismiyyet kazanmış hali değildir. AKP'ye ait ortak aklın sahibi ve faili Başyüce R.T. Erdoğan'dır. Ortak Akıl, kullanıldığı haliyle, insan ve toplum karşısı muzır bir akıldır. Akılsızlıktır!

Gerçekten demokratik rejimlerde “hikmet-i hükümet”in ayağı bukağılıdır. Ancak “ortak akıl”la yönetilen ülkelerde, hikmet-i hükümet ile ortak akıl aynı adreste otururlar ve “Derin Devlet”i dünyaya getirirler.

Bu nedenle küncü (susam) kadar akılı olan insanların bile “Ortak Akıl” ve “Devlet Akılı” gibi cafcacı ama son derece tehlikeli deyimleri kesinlikle kullanmamaları gerekir.

Benden söylemesi!

Yazımın başında, “Çağının çağdaşı olan, yazma eyleminin bireysel ve örgütsel sorumluluğunu kavramış bir yazarın yapacağı ilk iş, ‘sürü’den ayrılmak ve ‘yalnız kurt’a dönüşmektir” diye kendimden bir alıntı yapmışım. Doğrudur, yazınsal düşünce ve yaratının ortaklığı olmaz. Çünkü bilim ve sanatta ortaklık olmaz. Bilimde belki birliktelik ve imece olur ama ortaklık olmaz. Özgür, bağımsız, bukağısız ve yularsız bir yazar Ortak Akla da, Hikmet-i Hükümete de, Devlet Aklına da karşıdır.

ALTINCI BÖLÜM

KERİZMATİKLER VE BAŞYÜCE

Karizmayı Kerizmatikler Yaratır⁴²

İnsan için bu dünya üzerinde var olmak korkutucu, dayanılmaz bir şeydir. Ama ilkel ve cahil insanın durumu çok daha beter. İnsan adı verilen varlığın ister insana evrimininden itibaren olsun, ister Tanrı tarafından dünyaya gönderildiğinden itibaren olsun, rüya gördüğünü düşünüyorum. İlkel insanın ölmüş babasını, öldürdüğü hayvanı rüyasında görmesi, rüyasında bir yaban hayvanı tarafından kovalanması ya da cinsel düşler görmesi onu korkudan çıldırtabilirdi. Nitekim çıldırtmıştır da... Bu nedenle, içinde canlı olarak yaşadığı bu dünyadan kendini korumak istemiş, ağaca çıkmış, mağaraya sığınmış; ateşi bulmuş ve ondan yararlanmış, aletler ve silahlar yapmış... Günün birinde uzaya çıkmış, Ay'a ayak basmış, Mars'a araç göndermiş, ama rüya baskınına karşı eli kolu bağlı kalmıştır. Şimdi neyse, ama ağaçta yaşarken, bir mağaraya sığınmışken, onun korkusunu düşünün! Korkuyu yenmek için mağara duvarına hayvan resimleri yaptı, onları büyülemek için... Dansı ve şarkıyı, dolayısıyla, henüz ne olduğunu bilemediği “tören”i keşfetti. Bu arada tanrıları ve inançları (dini) buldu ve onlara alıştı. Bu bilimsel görüş ama Âdem ile Havva'nın yeryüzüne eksiksiz bir canlı olarak gönderildiğine inananlar da var. Bu iki görüşün birbirini boğazlaması gerekmez.

Bir görüş, insanın Tanrı'nın bir tasarımı olduğuna, Tanrı'nın insanı tasarlayıp yarattığına inanıyor. İkinci görüş, insanın doğanın bir ürünü olduğuna inanıyor. Birinci görüş testinin dolu ola-

42 Site, 9 Şubat 2015

rak geldiğini, ikinci görüş işe testinin boş olarak geldiğini sonradan olduğunu ileri sürer. Bu durumu, bence, en iyi Varoluşçuluk (existentialisme) açıklar ve “Varlık (varoluş) özden önce gelir” der. (Jean-Paul Sartre: “l’existence précède l’essence”). Luc Ferry ise, dinin akla ve eleştirel düşünceye karşı olduğunu söyler. Bu öyle bir “sorunsal durum”dur ki, seçmenin yıllardır neden CHP’yi iktidara getirmediğine, AKP ve öteki sağcı dinci partilerin peşinden gittiği sorunsalına çıkar. İnsanlığın en temel sorunudur. Ancak Batı bu sorunu bir ölçüde çözmüş, çözdüğü için de gelişmiştir. Doğu (İslam), çözemediği için 1000 yıldır bir çıkmazın içinde bocalamakta ve yerinde saymaktadır.

Rüya konusunda yazdıklarımın hiçbir kaynağı yok. Benim yorumum. Vikipedi’de bu konuda epeyce bilgi var. Dinler konusunda, Tanrı ve tanrılar konusunda da yüzlerce kitap var. Ben artık bu konularda referanslara pek az başvuruyorum. Çünkü ne dinleri ne de tanrıları kendime dert ediyorum. Ama Avrupa ve Amerikalarda, Avustralya’da, Yeni Zelenda’da insanların artık dert dosyasından çıkmış olan bu iki olgu, AKP saltanatında ülkenin gündeminde tahta oturmuş durumda. AKP ve İslamcı tayfası Cumhuriyet’in TBMM’nin yaptığı yasalar ile değil İslamın kutsal yasaları tarafından yönetilmesini istiyor. Bu nedenle, bu konuyla ilgilenmemiz gerekiyor...

Kerizmatik kişi Karizmatik’in öksesine yakalanıp, varsayımsal efsununa kapılıp onun tutsağı olur ve iradesini ona teslim eder. Ve demokrasi, böylece, sizlere ömür olur!

Karizma ve karizmatik demokrasi ile bağdaşmaz!

Kerizmatik kimse karizmayla efsunladığı için, demokratik atmosferde zehirlenir, geçirgenliğini yitirir!

Karizma, bilimsel ve eleştirel akla aykırıdır!

Karizma hurafe ve üfürükle beslenir!

Demokratik ülkelerde karizmatik lider çıkmaz!

İnternet’te benimle ilgili şöyle bir metin var:

“hplovecraft

#1601187 · 22.06.2007 10.30

(Özdemir İnce) gazetesindeki (Hürriyet) köşesinde kullandığı fotoğrafı ile, diğer yazarlardan bir adım önde, murat bardakçının bile derinden bir “oha” dediğini tahmin ettiğim, karizmatik bir yazardır, şairdir.”

Ne demek istiyor “hplovecraft”? Saçmalıyor! Kerizmatikler Başıyüce’nin karizmasına inanabilirler. Ama “Karizmatik” olma bana yapılacak en büyük hakarettir. Murat Bardakçı adlı kişi neden “oha” çeksin?

ABD’de yaşayan bir genç arkadaşım New York Times gazetesinde (3 Şubat 2015) yayınlanan “Building Better Secularists” (Daha İyi Seküleristler Yaratmak) adlı bir makale gönderdi. Ürkek ve birçok tanım bakımından katılmadığım bir yazı. Ama bana bir yorum eşiği sağladığı ve kendimi ifade etmemi kolaylaştırdığı için okumanızı rica edeceğim. Katılmadığım yerlere ekleme yapıp kendi düşüncemi yazacağım:

David Brooks, New York Times

Son birkaç yılda, ateist, agnostik veya dini eğilimleri olmayan insanların sayısında keskin bir artış olmuştur. Tüm yetişkinlerin beşte biri ve gençlerin üçte biri bu kategoriye giriyor.

İnanç eksikliği olarak sekülerizm daha belirgin ve kendine güvenen hale geldikçe, onun sözcüleri daha ısrarla seküleristliğin bir inanç eksikliği olarak görülmemesi, olumlu bir ahlaki inanç olarak görülmesi konusunda ısrar etmekte. Pitzer Kolejinde bir sosyolog olan Phil Zuckerman, “*Seküler Bir Hayat Yaşamak*” adlı kitabında aynı şeyi söylüyor.

Zuckerman seküler ahlakın bireysel nedenle, bireysel tercih ve bireysel sorumluluk etrafında inşa edildiğini savunuyor. Onlara gökyüzünden bakan bir göz yoktur, neyin doğru neyin yanlış olduğunu gökyüzündeki birinin söylemesini beklemezler, seküler insanlar kendi akıllarıyla doğru yolu bulurlar.

Ona göre, seküler insanlar grup halinde düşünmek yerine, özerkliğe değer verirler. Öteki dünya yerine bu dünyaya odaklanırlar. Neden böyle yaptıklarını açıklamakta yetersiz kalabilirler **(Özdemir İnce: Neden yetersiz kalsınlar? Doğru değil.)** ama başkalarını düşünmek, onlarla empati kurmak altın kuralına bağlı kalmak için ellerinden geleni yaparlar. “Seküler ahlakın başkalarına zarar vermeme ve ihtiyacı olanlara yardım etme ilkesi dışında pek fazla dayanağı yoktur,” diye yazar Zuckerman. **(Ö.İnce: Bu kadarı bile yeter!)**

Ona göre seküler insanlar metafizik önyargıları bir kenara atmış, şimdi huzurlu ve ödüllendirici hayatlarını sürdüren, önde gelen güler yüzlü, sade insanlardır. Ama ben şu sonuca varmadan edemiyorum: Seküler yazarlar inançlarını savunmaya öylesine istekliler ki o inanca göre yaşamak için gerekli mücadeleyi hafife alıyorlar. Sekülerizmi doğru dürüst yaşamak isteyen birinin neler yapmak zorunda olduğunu düşünün:

Seküler bireyler kendi ahlaki felsefelerini inşa etmek zorunda. Dindar insanlarsa yüzyıllar boyunca evrimleşmiş inançları devralırlar. Özerk seküler insanlar kendi bireysel kutsal inançlarını oluşturmak zorundadır.

Ö.İnce: Seküler insanın kendi kutsal inancı olamaz, çünkü sekülerlik bir din değildir. Seküler insanın bir dini olabilir ama sekülerlik bir din değildir.

-Seküler bireyler kendi cemaatlerini kurmak zorunda.

Ö.İnce: Seküler insan sürü oluşturmaz.

Dinler, bireysel seçim ötesinde insanları birbirbirine bağlayan ritüeller, kutsal uygulamalar ile birlikte gelir. Seküler insanlarsa kendi cemaatlerini kendileri seçmek ve onları anlamlı hale getirmek zorunda.

Ö.İnce: Seküler insan böyle bir budalalık yaparsa, “sekülerizm” din olur. Oysa her din ve inançtan seküler insan vardır.

-Seküler bireyler kendi Sabbathlarını (Kutsal Gün) oluşturmak zorunda. Dindar insanlara dünyevi kaygılarını bırakmaları

emredilmiştir. Seküler insanlarsa manevi konulara dalmak için frene basacakları zamanı kendilerinin saptaması gerekir.

Ö. İnce: Cuma Müslümanların, cumartesi Musevilerin, pazar ise Hıristiyanların kutsal günü. Salı da sekülerlerin kutsal günü mü olsun yani? Budalalık!

-Seküler insanlar kendi ahlaki güdülerini kendileri biçimlemek zorunda. İyi bir insan olmayı istemek yetmez. İnsanın iyi davranması için güçlü bir güdülemeye gereksinimi vardır. Dindar insanları Tanrı sevgisi ve Tanrı'yı memnun etme isteği güdülemektedir. Seküler insanların kendilerini fedakârlık ve hizmet etmeye zorlayacak, kendilerinin saptayacağı güçlü güdülere ihtiyaçları var.

Ö.İnce: Adalet, özgürlük, eşitlik, kardeşlik ve insanlığın temel hak ve özgürlükleri yeter de artar!

Mesele seküler insanların dindar olması değil. İnsan Tanrı'ya inanır ya da inanmaz. Mesele dindar insanların seküler insanlardan daha iyi olduğu da değildir. Bunun sosyal bilim kanıtlarına ve genel gözlemlere aykırı olmasıdır. Mesele kitle halinde sekülerleşme çağının milyonlarca insanın sırtına görülmemiş derede ağır ahlaki yükler yüklemesidir. Bu yükü kaldıramayacak insanlar kötülemez ama savrulur. Anlam kaybı yaşarlar, kendi hayatlarında ne olduğunu bilemedikleri bir sıkıcılık bulmaya başlarlar.

Ö.İnce: Saçma! Seküler insan “seküler” olduğu için yeterli ve güçlüdür. Her türlü yükü kaldırabilir!

Bir başka yük: Geçmişte seküler inanç, insanı özerk, akılcı, erdeme giden yolu akılla bulabilecek bir yaratık olarak gören 18. yüzyılın aydınlanma ideolojisinin insan algısına dayanıyordu. Son yarım yüzyılda bilişsel bilim bize böyle bir yaratığın olmadığını gösterdi. Biz gerçekten akılcı hayvanlar değiliz; karar alırken duygularımız önemli bir rol oynar, düşüncelerimizin büyük çoğunluğu bilinçsiz düşüncelerdir ve aklımız önyargılarla delik deşik olmuştur. Biz gerçekten özerk değiliz; eylemlerimiz bizim farkında bile olmadığımız yöntemlerle başkaları tarafından şekillendirilir.

Ö.İnce: Sekülerizm nasıl ortaya çıktı ise, aynen devam eder.

Bana öyle geliyor ki sekülerlik olumlu bir inanç olacaksa,

(Ö.İnce: İnanç değil, inanç olmayacak bir dünya görüşüdür) akılcı doğamızın yalnızca rasyonel yönlerine hitap edemez. İnananlara din ne yapıyorsa inanmayanlara da sekülerliğin onu yapması gerekir **(Ö.İnce: Gerekmez!)** yüksek duygular uyardırmalı, ahlaki davranma tutkusunu güçlendirmeli. Hıristiyanlık sadece empati gibi hafif bir duyguya dayanmaz; hayatın tam ortasına tutkulu ve özverili sevgiyi yerleştirir. Yahudilik, sadece cemaate değer vermez; kutsal bağlarla, yürek tellerini titreten bir seçilmişlik duygusuyla birbirine bağlı bir akit topluluğuna değer verir. Dinler inananların sadece başkalarına saygı duymalarını istemez; her bir birey tanrısal ışığı yansıttığı için en yüksek düzeyde saygınlığa sahiptir.

İnsanlarda ahlaksal güdülemeyi yaratacak ve insanları harekete yöneltecek tek sekülerizm büyümlü bir sekülerizmdir, duygusal ilişkileri en başa alan, özerkliği ikinci planda tutan sekülerizmdir.

Ö.İnce: David Brooks kardeşimiz galiba din ve inanç sahibi bir vatandaş. Seküler insan akılcıdır elbette ama duygusuz değildir kesinlikle. Seküler insan için özerklik önde gelmek zorundadır.

Bence önümüzdeki yıllarda sekülerlik yüzünü değiştirmek ve daha sıcak ve yakıcı bir hale gelecek, sadece iyilikseverlikle yetinmeyecek, hepimizde var olan manevi itkilere, temiz insan olma, aşkınlık ve kutsanma itkilere cevap verecek.

Ö.İnce: Hiç kendini zorlama David bey, sekülerizm dinselleşmeyecek!

Sekülerlik, laiklik öyle kolay bir şey değildir. Ama dünyanın huzuru, barışlı geleceği sekülerizmin ya da laikliğin, daha doğrusu laik birez, laik düzen, laik toplum ve laik devletin yaygınlaşmasına ve güçlenmesine bağlıdır.

Dünya nüfusu 7 milyarı geçti 8'e dayandı. Müslümanların sayısı 1,6 milyar yani dünya nüfusunun %23'ü Müslüman. Demek

oluyor ki dünya nüfusunun %77'si Müslüman değil. Müslümanlar, dünyada barış içinde yaşayıp mutlu olmak istiyorlarsa ilkin bu gerçeği bilmeleri ve kabul etmeleri gerekiyor. Müslümanlara göre, son din kendi dinleri, son peygamber kendi peygamberleri, son kutsal kitap kendi kutsal kitapları. Olabilir, ama dünya nüfusunun dörtte üçünden fazlası kendileri gibi düşünmüyor. Müslüman eğer huzur içinde yaşamak istiyorsa bu katı gerçeğe alışmak ve içine sindirmek durumda.

Zombi Yalanlar (Zombi Lies)⁴³

“O yalan bu yalan, fili yuttu bir yılan, bu da mı yalan!”

Yalan’ın tanımlanması için internetteki Wikipedi sitesinin tanımını yeter de artar bile. Fazla edebiyata, ince felsefeye gerek yok!

“Yalan, herhangi bir kişi, topluluk veya kuruma, yanıltmak amacı güdülerek yapılan rol veya doğru olmayan herhangi bir ifadedir. Daha yalın bir anlamda, yalan yanlış olduğu (doğru olmadığı) bilinmesine rağmen, üçüncü partinin (kişi, topluluk veya kurumun) doğru olarak algılamasını amaçlayan bir hareket veya ifadedir. Yalanın toplumda her zaman yakalanmamasının nedeni karşılıklı güven olarak ifade edilebilir. Genelde çoğu ahlâk geleneğince, yalan *kötü* olarak kabul edilse de, *yalan ahlâkının* etik içerisinde çok farklı boyutları vardır ve farklı durumlar içerisinde tartışılır. Zaman zaman bu tartışmalar sonucu, yalan her daim, *kötü* olarak sınıflandırılmayabilir: örneğin, bir kişinin hayatını kurtarmak için yalan söylemek gibi. Bununla birlikte genel olarak yalan tarih boyunca büyük bir ahlâksızlık, kötü bir hareket olarak görülmüştür. Yasal olarak yalanın tarifi ve getirileri de etikteki gibi farklıdır ve durumlara, yasalara ve yasal sistemlere göre büyük farklılık gösterir. Dinler tarihinde de yalanın çok önemli bir yeri vardır. Birçok din yalanı yasaklar örneğin, İbrahimi dinler yalanı günah sayarlar. Adli makamlar ve güç sahipleri yalanı sistemli şekilde yakalamak üzere çeşitli mekanizmalar geliştirmiştir. Bunlara

43 Site, 23 Şubat 2015

örnek olarak kayıt sistemleri ve yalan makineleri sayılabilir. Yine de her zaman yalanı yakalamada başarılı olunduğunu söylemek güçtür. Örneğin stres durumlar yalan makinesinde yalan söylemiş gibi kalp atış hızı değişikliklerine yol açabilirler. Bazı kişiler karşısındakinin yalan söyleyip söylemediğini anladığına inanırlar. Ancak istatistiklere göre ortalama bir insanın karşısındakini %50 oranında yakalayabilmektedir. %90 doğruluğa yaklaşanlara ise ancak 1/10.000 oranlarında rastlanır. Yalan sadece insanlara özgü olmayıp hayvanlar dünyasında da yaşamda kalmak için kendini olduğundan farklı göstermek, başka birine veya ortama benzeme örnekleri yaygındır. Yalan söyleyen yakalanmadığı sürece yalanı uzun süre sürdürebilir. Ancak bu kendisi için bir ekstra bir yük teşkil eder. (Wikipedi)

YALAN SAĞ'IN VE DİNCİLERİN ŞANINDANDIR, EN BÜYÜK SİLAHIDIR: TAKİYE! TAKİYEYE CEVAZ VERDİKTEN SONRA SEN İSTEDİĞİN KADAR YALANIN GÜNAH OLDUĞUNU SÖYLE!

Kuran'daki yalanla ilgili ayetlerin çoğu ne yazık ki gündelik hayatla değil, kendisiyle, Tanrı'yla, Hz.Peygamber'le ve öteki peygamberlerle ilgilidir: Örneğin:

Bakara Suresi'nin 10. ayetinde, “Kalplerinde münafıklıktan kaynaklanan bir hastalık vardır. Allah da onların hastalıklarını artırmıştır. Söyledikleri yalana karşılık da onlara elem dolu bir azap vardır.”

Bakara Suresi'nin 39. ayetinde, “İnkâr edenler ve âyetlerimizi yalanlayanlara gelince, işte bunlar cehennemliktir. Onlar orada ebedî kalacaklardır.” (Ama “çıkart için, bir başka insana zarar vermek için yalan söyleyenin yeri cehennemdir!” demiyor).

Bakara Suresi'nin 87. ayetinde, “Andolsun, Musa'ya Kitabı (Tevrat'ı) verdik. Ondaki sonra ardarda peygamberler gönderdik. Meryemoğlu İsa'ya mucizeler verdik. Onu Ruhü'l-Kudüs (Ceb-rail) ile destekledik. Size herhangi bir peygamber, hoşunuza gitmeyen bir şey getirdikçe, kibirlenip (onların) bir kısmını yalanla-

yıp bir kısmını da öldürmediniz mi?” (Ama kibirlenip her gün tek ayak üzerinde onlarca yalan söyleyen hakkında tek bir ayet yok!)

Âl-i İmrân Suresi’nin 11. ayeti: “(Bunların durumu) Firavun ailesinin ve onlardan öncekilerin durumu gibidir: Âyetlerimizi yalanladılar. Allah da onları günahlarıyla yakaladı. Allah azabı çok şiddetli olandır.”

Âl-i İmrân Suresi’nin 94. ayetinde, “Artık bundan sonra Allah’a karşı kim yalan uydurursa, işte onlar zalimlerin ta kendileridir.”

Görüyorsunuz, Kuran’da önem verilen yalan insanın insana söylediği yalan değil, “Allah’a karşı yalan. Ben (başkaları da mutlaka vardır ama) insanlararası ilişkilerle ilgili olarak sadece şu ayeti buldum:

Âl-i İmrân Suresi’nin 75. ayetinde, “Kitap ehlinden öylesi vardır ki, ona yüklerle emanet etsen, onu sana (eksiksiz) iade eder. Fakat onlardan öylesi de vardır ki, ona bir dinar emanet etsen, tepesine dikilip durmadıkça onu sana iade etmez. Bu da onların, **‘Ümmilere karşı (yaptıklarımızdan) bize vebal yoktur’** demelerinden dolayıdır. Onlar, bile bile Allah’a karşı yalan söylerler.”

Allah’a karşı söylenen yalanlar bizzat Allah’ı ilgilendirir. Kuran’da insanların insanlara karşı (karşısında) söylediği yalanlarla ilgili herhangi bir ayet var mı? Örneğin borç alıp zamanında ödememek, ya da inkâr etmekle ilgili; çıkar sağlamakla ilgili yalanlar. Bu yalanların ne kutsal kitapta ne de yasalarda herhangi bir yaptırımını ya da cezası yok. Örneğin bir başbakanın ekonomik durumla ilgili söylediği yalanlar? Cezası yok! Ama “Cezasını sandıkta halk verir!” deniliyor. Ama ve peki, yalanı güçlendirmek için bir kuyruklu yalan söylerse ne olacak?

Zombi, voodoo’nun Afro-Caribbean ve Creole ruhani inanç sistemlerinde ölümsüz bir insandır. Bu folklorik zombiler doğaüstü güçler ve şamanistik hekimliği vasıtasıyla, yaşayanlar arasında korku yaratmak amacı ile ölü insan bedenlerinin yeniden canlandırılmasıdır. Zombilerin daha korkunç versiyonları yamyamlık

ögesi kullanılarak korku sinemasında sıkça sergilenmektedir. Ayrıca bu tür varlıklar hortlaklar ile aynı kapasitededir.” (Wikipedi).

Bu durumda “zombi”yi “ölümsüz ve öldürülemeyen” olarak tanımlarsak, “zombi yalan” öldürülemeyen yalan anlamına geliyor. Siz öldürdükçe karşınıza dirilmiş olarak çıkıyor. “Zombi Yalanlar” (Zombies Lies), ABD’de özellikle cumhuriyetçilere karşı (için) kullanılan bir sıfat-tanım.

ABD internet kaynaklarından kendi zombi yalanlarıyla ilgili bir bölümü aktaracağım: “Bazı lanetli yalanlar vardır, bunlar sağcıların yalanlarıdır. Sağcıların zombi yalanları ne demektir? Bu yalanları kaç kez çürütürseniz çürütün, kaç kez yalan olduklarını kanıtlarsanız kanıtlayın, sağcılar yine söylemeye devam ederler. Etkileşim içinde olabileceğimiz alt tabaka muhafazakârların çoğu muhafazakâr medya kaynaklarından bilgi edinir, sağ kanada özgü özel bir bilgi balonunun içinde yaşarlar. Cumhuriyetçi politikacılar da o balonun içindedir. O kapalı çevrenin duvarları arasında, muhafazakâr ideolojiyle ya da olayların muhafazakârlara özgü yorumlarıyla uyuşmayan olgular çarpıtılır, başaşağı edilir ya da hiç dikkate alınmaz. Yalanlar yaşamaya devam eder.”

Türkiye’de durum hiç de farklı değil. Osmanlı evrensel modernite ile karşılaştığından, İslamcı ve milliyetçi ideoloji bu modernite ile çelişmeye başladığı günlerden bu yana bu iki kesim ABD cumhuriyetçileri ve sağcıları gibi, kendini savunmak için, zombi yalanlara sığınmış ve sarılmıştır. Şu anda, bu zombi yalanlar, AKP ile birlikte ve AKP sayesinde doruklara çıkmıştır.

Türkiye’de ve Türkçede bazı zombi yalanlar:

1. “Atatürk Kürtlere özerklik vaat etti”: Tevatüre göre güya Mustafa Kemal 16-17 Ocak 1923 günleri yaptığı İzmit Kasrı basın toplantısında böyle bir vaatte bulunmuş ama önce kendisi daha sonra Cumhuriyet rejimi verdiği sözü tutmamış. Bu iddianın doğru olup olmadığını araştırdım ve 7 Kasım 2008 günü Hürriyet gazetesinde şöyle bir yazı yayınladım:

[1921 ANAYASASI'NIN 11. MADDESİ

1921 Anayasası'nın ciddi olarak incelendiği kanısında değilim. Ancak Prof. Dr. Ergun Özbudun'un hakkını yememek gerekir: Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Araştırma Merkezi tarafından 1992'de yayınlanan "1921 Anayasası" adlı kitabı konuya derli toplu bir giriş niteliğini taşımaktadır.

Dr. Doğu Perinçek'in "*Kurtuluş Savaşı'nda Kürt Politikası*" (Kaynak Yayınları) mutlaka okunması ve incelenmesi gereken bir kitap. Özellikle de 265. sayfada başlayan, üst başlığı "Şûralarla Özerk İdare" ve alt başlığı "1921 Anayasası'nın Halkçı İdare Sistemi" olan bölümü.

1921 Anayasası'nı iyice anlamayanlar sözde "Kürt Özerkliği"-ni öne çıkartırlar. Oysa 23 maddelik 1921 Anayasası'nın 10 maddesi (11-21) şûralar eliyle özerk yönetim sistemini getirmektedir.

Gazi Paşa, 3 Ocak 1922 günü yaptığı konuşmada, kabul edilen şûralarla yönetme sisteminin "halk idaresi" olduğunu ve Rusya'da "Sovyet idaresi" diye anıldığını belirtmiştir (s.267):

"Milletimizin bugünkü idaresi, hakikî mahiyeti ile bir halk idaresidir. Ve bu idare tarzı, esasî danışma olan şûra idaresinden başka bir şey değildir. Ruslar buna Sovyet idaresi derler."

"Gazi Paşa, 30 Ağustos zaferinden dört ay sonra, 1922 yılı aralık ayında, Türkiye devletinin 'bir meclis, bir şûra hükümeti ile idare olunduğunu' ve 'sonsuz kadar böyle idare olunacağı'nı da belirtmiştir." (s.267)

Dr. Doğu Perinçek'in bu satırlarının kaynağı Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü tarafından yayınlanan "*Atatürk'ün Söylev ve Demeçleri, II*"nin 28. sayfasıdır.

Attila İlhan da Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan bir yazısında, İsmet İnönü'nün, Büyük Millet Meclisi ile hükümetinin ilham kaynağının "**Paris Komünü**" olduğunu söylediğini ileri sürer.

Bunların dışında Mehmet Perinçek'in "*Atatürk'ün Sovyetler'le Görüşmeleri*" (Kaynak Yayınları) adlı kitabının 36-38. sayfalarında Mustafa Kemal'in "Devlet Sosyalizmi" anlayışından söz eder.

Bütün bunlar 1921 Anayasası'nın 11. maddesinin özel olarak Kürtlere özerklik verilmesini amaçlamadığını göstermektedir. Ahmet Emin (Yalman) bey, Kürt politikasının ne olacağını sorduğu zaman Gazi Paşa 1921 Anayasası'nın şûralarla ilgili 11.maddesine gönderme yapmıştır: **“Her vilayet (il) “şûralar” (Sovyetler) marifeti ile yönetilecektir.”**

Şimdi gelelim can alıcı soruya: 1921 Anayasası'nın 11-21 maddeleri 1924 Anayasası'nda neden yer almamıştır? Resmi tarihi kabul etmeyen gayriresmi tarihçilerin ileri sürdüğü gibi amaç Kürtlere kazık atmak mıdır? Yoksa Büyük Millet Meclisi, 1921 Anayasası'nın 11-21 maddelerinin dile getirdiği “Şûralar yönetimi”ne engel olmak için mi bu değişikliği yapmıştır?

Bana göre ikinci olasılık geçerlidir. Değişiklik “Devlet Sosyalizmi”ne giden anayasal yolu kapatmak için yapılmıştır. Resmi ve gayriresmi tarihçileri bu hususu incelemeye davet ederim. Aynı davet belgeselci sorumluluğundan habersiz Can Dündar için de geçerlidir.]

Şimdi, 2015 yılının Şubat ayında, 1924 Anayasası ile yapılan değişikliğin sadece Devlet Sosyalizmi”ne giden yolu kapatmak için yapılmadığını, bu değişikliğe daha çok dinsel ve etnik Kürt(-çü) ayaklanmalarında yol açtığını da düşünüyorum. Özellikle de Şeyh Said isyanı bu değişiklikte son derece önemli bir rol oynamıştır.

Ben bu 7 Kasım 2008 tarihli yazıyı yazıncaya kadar hiç kimse 1921 Anayasası'nın 11. maddesine bakmamıştı. Daha sonra onlarca kez yazdım. Kürtlere özerklik verilemez mi? Elbette verilir, ama 1921 Anayasası'nın 11. maddesine göre verilemez, çünkü yürürlükte değil. Zaten bu madde de bu iddiayı öngörmüyor ve içermiyor. Kürtçüler ve Kürtler, Türkiye Cumhuriyeti'nin üniter devletinden ayrılmak isteyebilirler, onun içinde özerklik isteyebilirler, federasyon kurmak da isteyebilirler, ama bu isteklerini asla Atatürk'ün verdiği (!) söze dayandıramazlar. Çünkü siyaset zombi yalanlarla yürütülemez.

Referans olması olanaksız bir maddeyi sürekli anmak, durmadan ileri sürmek bu durumda bir zombi yalan oluyor.

2. İğneli beşik ya da fıçı: Eski Roma'dan bu yana Yahudilerin Yahudi olmayan çocukları iğneli beşik ya da fıçıya yatırıp akan kanlarını törenlerde kullandıklarına dair bir yalan. Bu yalan Türkiye'de de etkili olmuştur. İkinci Dünya Savaşı sırasında, Yahudilerin bu nedenle yok edildiği söylentisi dolaşırdı. Ülkemizde bu yalanı bazı yazarlar bile kullanmıştır. Kimler olduklarını internette bulabilirsiniz.

3. CHP tek parti döneminde camileri kapattı, çoğunu ahır yaptı: Kanıtlanmamış aksi kanıtlanmış bir yalan. Bu yalanı, sağ ve İslamcılar 1930'lardan bu yana kullanmıştır. R.T. Erdoğan ve hempaları bu yalanı durmadan söylemektedirler. Belki yarın bile söyleyecekler.

4. Laiklik dinsizliktir: Bunu iddiayı ileri sürenler, söylediklerinin yalan olduğunu bilirler ama bile bile kullanırlar. Başları sıkışınca yarın da kullanacaklar.

5. Mum söndü yapmak: Kızılbaşların toplandıkları mekânda yanan mumları söndürüp önüne gelenle yattıkları yalanı.

Yıl 1997: Dönemin Adalet Bakanı Şevket Kazan, "Aydınlık Türkiye İçin Bir Dakika Karanlık" eylemleri için "Mum söndü oynuyorlar" demişti.

6. "17-25 Aralık girişimi Paralel Yapı'nın darbe girişimidir" tam anlamıyla hem de kuyrukusundan bir zombi yalandır.

7. Erdoğan ve Sümeyye'ye suikast tehditleri ve girişimleri: Suikast yapacak kişi tehdit etmez, yapar. Ama bu zombi yalan yıllarca sürecektir. Ben de yıllarca ölüm tehdidi aldım. Ne Hürriyet gazetesinden ne de Polis'ten koruma talebinde bulundum. Sadece, "Beni neden öldürmek istiyorsunuz, zaten nasıl olsa ölmeyecek miyim, ölümsüz değilim, ölümsüz olduğumu söyleyenlere inanmayın!" diye yazdım, dalga geçerek.

AKP'NİN CHP HAKKINDA ZOMBİ YALANLARI

(AKP YALANLARI diye bir internet sitesinden aldım...)

KARA PROPAGANDA 1: İkinci Dünya Savaşı'nda Japonya'da ve Almanya'da taş taş üstünde kalmamasına rağmen bu ülkeler savaş sonrası gelişti; Türkiye CHP yüzünden gelişmedi.

Bu yalanı çürütmek için sadece yakın tarihi biraz bilmek yeterlidir.

Dünya tarihinin gelmiş geçmiş en kanlı savaşından ülkeyi kurtararak, yüz binlerce insanın ölmesini, sakat kalmasını, belki de ülke bağımsızlığının kaybedilmesini önleyen CHP'dir.

CHP'nin ülke için kuruluş dönemi sayılan tek parti dönemini de sayarsanız bugüne kadar iktidarda yaklaşık 34 yıllık bir geçmişi vardır. Bunun 27 yılı tek parti dönemi, geriye kalan 7 yılı ise koalisyonlu ya da dışarıdan destekli dönemlerdir.

Sağ Partiler'in AKP öncesine kadar iktidar dönemleri yaklaşık 49 yıldır. AKP ile birlikte bu dönem 61 yıla çıkmaktadır.

Görüldüğü gibi ülke yönetimine genellikle hâkim olan iktidar CHP değil, AKP'nin türevlerinden geldiği DP, AP, DYP, ANAP gibi partilerdir.

Bu olguyu AKP'lilerin sık sık atıfta bulunduğu II. Dünya Savaşı sonrasında Almanya'nın ve Japonya'nın tekrar kurulup genişlediği dönemlere özel olarak indirgeyip incelersek daha kritik bir tablo ortaya çıkmaktadır.

II. Dünya Savaşı 1945'te bitmiştir. 1950'ye kadar CHP tek parti iktidarı mevcuttur. 1950'den yani bu 2 ülkenin yeniden inşa edildiği günden AKP öncesine kadar CHP ülkeyi koalisyonlarda dâhil 12 yıl, Sağ partiler 49 yıl yönetmiştir.

Bu kıyaslama ve mantık ile yaklaşırsak, Japonya ve Almanya'nın yeniden kurulduğu, Türkiye'nin gelişemediği dönemlerle ilgili yargılayıcı soruyu AKP'lilerin değil, CHP'lilerin sorması en büyük haklarıdır.

Almanya'nın ve Japonya'nın kendini yeniden inşa ettiği yıllarda iktidarda Demokrat Parti, AP, ANAP, DYP olarak hep siz vardınız.

Ülkeyi niye geliştirip kalkındıramadınız?

Çünkü olayları Erdoğan gibi politik fırsatçılıkla, popülizmle ve kara propagandacılıkla (zombi yalanlarla) değil, ekonomi ve tarih biliminin bulgularıyla ele alıyoruz.

CHP'nin sorumluluğu toplumsal verileri gündelik popülizme ve slogancılığa kurban etmeden bilimsel doğrulukla insanlara anlatmaktır.

Japonya, Sanayi Devrimi'nin 1800'lerin ortasında Meji Dönemi ile yakalamıştır. Doğu'da Sanayi Devrimi'ni ilk yakalayan ülkedir.

1800'lerdeki Meji Dönemi ile sanayide büyük bir atılım yapan Japonya o yıllarda kendi gemilerini, denizaltılarını, savaş uçaklarını üretmeye başlamış, üretemediklerini satın alabilecek güce erişmiştir.

Bugün Japon araba ve elektronik devi olarak bildiğimiz birçok marka o yıllarda savaş araç gereçleri ve silahları üreten markalardır. Japonya II. Dünya Savaşı'nda yenilip orduları lağvedilince bu şirketler araba ve elektronik üreten şirketlere dönüştürülmüşlerdir.

Japonya, II. Dünya Savaşı öncesinde Kore, Çin, Myanmar, Filipinler ve daha birçok Pasifik ülkesini işgal ederek bölgesel büyük bir kolonyel güç kurmuştur.

Almanya da II. Dünya Savaşı büyük bir sanayi devrimi evresinden geçmiş, dev bir silah sanayii kurmuştur. Alman tankları o dönemin en üstün tanklarıdır.

II. Dünya Savaşı gibi büyük bölgesel ve kıtasal savaşları bu iki ülke o dönem dünyadaki en son model uçaklarla, gemilerle, denizaltılarıyla, füzelerle, bombalarla yapmıştır.

Hem Almanya hem Japonya dünya devleri olarak bu savaşı gerçekleştirmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılmasındaki en büyük etken Sanayi Devrimi'ni ıskalamasıdır. Sanayi Devrimi'nin anavatanı İngiltere, buharlı gemilerle Amerika kıtasından Avustralya'ya kadar büyük bir imparatorluk kurmuştur. Daha sonra Sanayi Dev-

rimi'ni yakalayan Almanya ve Japonya ile dünya üzerinde pazar savaşları başlamıştır.

Kendi aralarında savaşan bu ülkeler o dönem sanayinin, üretimin ve son model teknolojinin mimarlarıdır.

II. Dünya Savaşı bittiği zaman yıkıma uğrayan Japonya ve Almanya'ya ABD büyük krediler vererek ekonomilerini yeniden inşa etmiştir.

Sanayi üretimini ve tekniğini bilen bu iki ülke için kendini yeniden inşa etmek zor olmamıştır.

Başka bir deyişle, savaş bitiminde bir Alman ya da Japon fabrikasına dönmüş, savaş ihtimali kalktığı için terhis olan Türk askeri tekrar tarlasına, bahçesine, köyüne dönmüştür.

Aradaki iktisadi ve sosyolojik fark çok büyüktür.

O dönemin sosyolojik ve iktisadi arka planını bilen birisi için "Japonya, Almanya kalkındı, Türkiye niye kalkınamadı" sorusu gülünç bir sorudur.

Böyle bir soru herhangi bir nedenle kabul edilebilse bile, cevabı vermesi gereken Sağ partilerin siyasi mirasını taşıdığını gururla söyleyen AKP'lilerdir.

KARA PROPAGANDA 2: CHP 90 yıldır ne yaptı?

Bu soruyu durmadan yineleyen AKP'li dostlara şu soruyu sormak istiyoruz:

"AKP öncesi siz neredeydiniz? Başka bir ülkede mi yaşıyordunuz?"

AKP'nin bugün "Siyasi mirasçısıyım." dediği DP'yi, onun mirasçısı AP'yi – DYP'yi ve ANAP'ı sizler seçip uzun yıllar iktidara getirmediğiniz mi?

"90 yıldır CHP ne yaptı?" dediğiniz dönemin büyük çoğunluğu sizlerin durmadan tabelasını değiştirdiğiniz Sağ Parti iktidarları döneminde geçmiştir.

CHP, kurulduğundan beri büyük bir çınar gibi durmaktadır.

Sağ partiler hileli iflas eden patronların yeni tabelalarla kurduğu şirketlere benzemektedir. Geçmiş olarak sadece tabelayı as-

tıkları güne sahip çıkmakta, daha önceden destekledikleri ya da bizzat içinde yer aldıkları Sağ partilerin enkazlarını “90 yıldır ne yaptı?” diyerek CHP’ye mal etmektedirler. Çok ilginç...

DP’nin, ANAP’ın siyasi miraslarına sahip çıkıp sorumluluklarını kabul etmemek ve başarısız politikalarını CHP’ye mal etmek!

Özal’ın yaptığı barajı sahipleniyorsanız, ülkeye büyük zarar veren “Hayali ihracatları” ile de yüzünüzün kızarması gerekmez mi?

Her 10-15 yılda bir parti kurup, “Kutsallık” ya da “Mağduriyet” hikâyeleriyle iktidara gelip, altına imza attığınız büyük yolsuzluklarla ve vurgunlarla yüzleşmekten tabela değiştirmeye kurtulamazsınız.

AKP öncesi dönemlerde de Menderes, Demirel, Özal, Çiller, M.Yılmaz olarak iktidara gelenler sizlerin desteklediği partiler değil miydi?

Bir soru(n) daha...

Demirel’in, o dönemki muhafazakâr gazetelerinizde takkeyle, tespihle resmini çizip 30 yıl “Baba” diye omuzlarda taşıdınız. Bugün “babanız” a küfür ediyorsunuz. Ancak bu sizin o dönemlerden sorumlu olmanızı ortadan kaldırıyor mu?

KARA PROPAGANDA 3: İş Bankası CHP’nindir. CHP çok zengin bir partidir.

İş Bankası kesinlikle CHP’nin değildir.

Bunun da hiçbir gerçekliği olmayan büyük bir yalan olduğu belgeleriyle ortadadır. CHP’nin bir bankası yoktur, ancak AKP’nin bütün kamu bankalarını çiftlik gibi yönetip, büyük kredi usulsüzlükleri yaptığı artık saklanamayacak bir gerçekliktir.

CHP ile İş Bankası arasında olmayan gelir ilişkisi üzerinde şehir efsaneleri yaratmak yerine AKPlı dostlar’a Başbakan’ın Ekonomi Danışmanı Yiğit Bulut’un AKP’yi ateşli bir şekilde

savunduğu bir dönemde yazdığı Türk bankacılığının ne hale getirildiğinin itiraf eden yazıları okumayı öneriyoruz

Bankadan hiçbir geliri olmayan CHP ile uğraşmak, yerine Faiz lobisi ile mücadele ediyorum yalanı ile halkı kandırıp mevcut bankaları hiçbir hükümetin geçmişte cesaret edemediği bir şekilde Faiz Lobisi'ne peşkeş çeken ve elinde kalanını da kurduğu soygun hanedanlığı ile hortumlayan AKP'nin yarattığı acı gerçeklerle yüzleşmelisiniz.

KARA PROPAGANDA 4: CHP cami yıktı.

Bu sadece AKP döneminde değil, ondan önceki sağ iktidarlar ve çevreler tarafından onlarca yıldır istismar edilen, kentlerden köylere kuşaklar boyu yayılan bir efsanedir.

CHP zamanındaki cami yıkma hikâyelerinden, Menderes'in yıktığı ya da sattığı camilerden, Padişah Vahdettin'in Fransızlar'a sattığı cami iddiasına kadar araştırmacı yazar Sinan Meydan bu konuda çok kapsamlı çalışmalar yapmıştır.

Sözü direkt bu önemli iddiaların yer aldığı yazılara (ve kitaplara) bırakıyoruz.

“Cami yıktı ” propagandası ile yıllarca muhafazakâr kesimi narkozlayan AKP, iktidarında hem AVM için cami yıkmış hem de bunun çok normal olduğunu, gerekirse yol için cami yıkabileceğini açıkça belirtmiştir.

KARA PROPAGANDA 5: İnönü paraların üstünden Atatürk'ün resmini çıkarttı, kendi resmini bastırdı.

İnönü'nün paraların üstüne resmini basması, 16 Mart 1926 tarihinde çıkan “Elli, yüz, beş yüz ve bin liralık banknot basılır ve on yüzüne reis-i cumhur hazretlerinin resmi bulunur” hükmünün yer aldığı 3322 sayılı kararnameye dayanır. Bu yasa gereğince, 1927 yılında basılan paralara Atatürk resimleri konuldu.

Atatürk öldükten sonra Cumhurbaşkanlığına seçilen İsmet İnönü'nün resimleri bu kararname ile paraların üstüne basıldı.

KARA PROPAGANDA 6: Atatürk zamanında demokrasi yoktu.

2000’li yıllarda insanoğlunun ulaştığı “Evrensel Demokrasi ve Değerler” merceğinden 1930’lar dünyasına bakıp, bugünün yargılarıyla o günü değerlendirerek böyle bir sonuca varmak olsa olsa bir çeşit cehalettir.

Daha da vahimi, 600 yıl hüküm süren Osmanlı’nın hanedanlık yönetimine büyük bir kutsiyet vererek özlem duyan bir grubun böyle bir yargıda bulunması cehalette dibe vurmaktır.

Modern Demokrasi dünya tarihinde çok yeni bir olgudur. Gerçek kurum ve kurumlaşmasını son 200-250 yıllık bir zaman diliminde yaşamaktadır.

Modern demokrasinin ortaya çıkıp kurumlaşması Sanayi Devrimi’ne paralel bir olgudur. Sanayi Devrimi ile sınıfların ortaya çıkması, sınıflar arasındaki mücadeleler, feodal kimliklerin kentlere göçle çözülüp yerine bireysel kimliklerin ve aidiyetlerin önem kazanması gibi faktörler bugünkü modern demokrasinin işletim sisteminin en büyük dinamikleri olmuşlardır.

Batı ülkelerinde sanayileşmenin gelişmesi ile ortaya çıkan farklı sınıflar ve kentlerde oluşan sosyal tabakalar çıkar alanlarının farklılaşması ile büyük mücadelelere başvurmuşlardır. Bu mücadeleler sonucu emek ve sosyal haklar, kadının seçme seçilme hakları, toplumsal örgütlenme, parlamentoda temsil gibi sanayileşme ve kentleşme dönüşümlerine bağlı olarak Batı toplumlarında ortaya çıkmıştır.

Atatürk zamanı daha çok yeni bir devletin yeni baştan inşa edildiği bir dönemdir. Atatürk’ün birincil kaygısı devleti yeniden kurmak idi. Bununla birlikte Atatürk, demokrasinin ileride üzerine yeşereceği temelleri de büyük özveriyle atmıştır.

O dönemde, gelişmiş Batı ülkeleri de dâhil bütün dünyada 10-15 ülkede Parlamento var idi. Dünyanın birçok ülkesi krallıkla yönetiliyordu. Bizdeki Parlamente’yi tek parti olarak eleştirebilirsiniz. Ancak kuruluş dönemi için tek partili parlamen-

to yadırganamayacak bir kazanımdır o dönemde. Nitekim çok partili döneme CHP'nin öncülüğünde bu parlamento üzerinden geçilmiştir.

Atatürk'ün birçok Batı ülkesinden evvel kadınlara verdiği temel haklar gerçekten bütün dünyanın takdir ettiği bir olgudur.

Batı ülkeleri tarihlerine baktığınız zaman Sanayi Devrimi döneminde yoğun sınıf savaşları meydana gelmiştir.

O dönem işçiler günde 16 saat haftada 7 gün hiçbir sigorta ve emeklilik garantisi olmadan çalıştırılıyorlardı. Sanayi Devrimi ilk ortaya çıktığında Batı'daki işçilerin ortalama yaşam süresi 40'lı yaşlara kadar düşmüştü.

Batı'da kanlı ve büyük mücadelelerle kazanılan işçilere günde ortalama 8 saat çalışma iznini, sendikayı, sigortayı, emekliliği hiçbir büyük sınıf savaşına sahne olmadan ülkemizdeki emekçi kesim Cumhuriyet döneminde almıştır.

Bu bile demokrasi adına büyük kazançtır.

Modern Demokrasi modern zamanların yani Sanayi ve Kent toplumlarının ürünüdür.

Osmanlı zamanında Demokrasi yoktur. Onun öncesinde de yoktur. Eski dönemlerde hemen hemen bütün ülkeler kralıklarla, hanedanlıklarla yönetilmekteydi. Çünkü o dönemlerin gerçekleri ve zamanlarının ruhu buydu.

Bu yüzden "Atatürk zamanında Demokrasi yoktu" diyenlere onların sığılıına düşerek "Osmanlı zamanında da Demokrasi yoktu" diye cevap vermiyoruz.

Sanayileşmenin, kentleşmenin üzerine yükselen Modern Demokrasinin inşası için devlet kurucusu olduğu dönemde ülkeyi hem ekonomik olarak sanayileştirmeye uğraşan hem de Modern demokrasinin üzerinde yükseldiği parlamentoyu kuran kadınlar da dâhil olmak üzere birçok sosyal gruba haklarını veren Atatürk'e teşekkür ediyoruz.

Demokrasi zamana, ekonomiye ve koşullara göre sürekli kendini yenilemekte ve geliştirmektedir.

Amerika demokrasi temelleri üzerine kurulmuş bir ülkedir.

Thomas Jefferson, meşhur "Bütün insanlar eşit yaratıldı." sözünü söylediğinde 300 köleye sahipti.

Yakın zamanlara kadar siyahlara uygulanan ırk ayrımı döneminde ABD "demokrat" bir ülke olarak kategorilendirilmekteydi.

Buradan varmak istenen sonuç Demokrasi gelişen bir paradigmadır. Gelişim evrelerini kendi dönemlerinin ruhuyla ve koşullarıyla değerlendirmek gerekir.

Atatürk hem Sanayileşmenin, hem modernleşmenin hem de Demokrasinin temellerini kurmuştur.

Hiçbir ülkeye Demokrasi kurulduğu gün gelmemiştir.

KARA PROPAGANDA 7: İnönü zamanında ekmek karne ile dağıtıldı, kuyruklar vardı. CHP halkı yokluğa mahkûm etti.

Cumhuriyet dönemi ülke ekonomisi yokluklar üzerine kurulmuştu. Sanayi Devrimi'ni ıskalayan, toprakları ve halkları dağılan, nüfusunun verimli iş gücü olabilecek kesiminin çoğunu savaşlarda ve göçlerde kaybeden ülkemiz, kuruluş döneminde içerde binbir güçlük yaşarken aynı zamanda dünya konjonktürü de büyük bir kaos yaşıyordu.

İnönü döneminde, I. Dünya Savaşı'nın vurduğu ekonomik darbelerin üstüne ayrıca dünyayı kasıp kavuran 1929 Bunalımı ve onun üstüne de II. Dünya Savaşı gibi Avrupa'dan Pasifik'e kadar devam eden tarihin en kanlı savaşı gerçekleşmiştir.

O dönem yeni kurulan, Osmanlı'dan ciddi bir ekonomik alt yapı mirası olmayan Türkiye Cumhuriyeti, II. Dünya Savaşı'nın korkunç kampaşması içerisinde bağımsız kalmaya çalışarak her ihtimale karşı yine de savaşa hazırlanmıştır.

İnönü, hem ülkede üretimi kısıt, hem savaş ve kriz yüzünden ithalatı çok zor olan buğday ve ekmek tüketiminde kotalar koyarak halkı karneye bağlamıştır. Bütün amaç bu kıtlık ve belirsizlik içerisinde hem kaynakları israf etmemek hem de savaş ihtimalinde orduyu besleyecek stok oluşturmaktır.

II. Dünya Savaşı'nın o en buhranlı günlerinde halkı ekmek ve yiyecek karnesine bağlayan tek ülke Türkiye değil; aynı zamanda dünyanın en büyük ekonomik ve siyasi gücü olan İngiltere, öteki Avrupa ülkeleri ve ABD'de aynı politikaları harfiyen uygulamıştır. Hem krizden, hem savaştan dolayı büyük güçlükler ve yokluklar yaşayan Avrupa'da insanlar uzun süre karneyle yiyecek, elbise, petrol almıştır.

Sadece yiyecek değil, elbise ve ayakabı gibi öteki temel ihtiyaçlarda karneye bağlanmıştır.

II. Dünya Savaşı'nın ve 1929 Global Ekonomik Krizinin hükmü sürdüğü o yıllarda sadece dünyanın en güçlü devleti İngiltere'de değil, hemen hemen bütün Avrupa'da yiyecek, içecek, petrol, ayakkabı gibi bütün temel ihtiyaçlar karne ile dağıtılıyordu.

O dönem bütün dünya hem ekonomik krizle derinden sarsılıyor; hem de Avrupa'dan Afrika'ya, Uzakdoğu'ya kadar yayılan II. Dünya Savaşı ile büyük yıkımlar yaşıyordu. Türkiye için o dönem en büyük öncelik güvenlik, yani böyle bir süreçten ayakta kalarak çıkmaya çalışmaktı.

İsmet İnönü de, Türkiye'nin katılacağı bir savaş ihtimaline karşı elinden gelen önlemleri alarak zaten kaynakları kıt olan ve ciddi bir üretim ekonomisi olmayan, yeni devleti felaketlere karşı korumaya çalışıyordu.

O dönem savaşa girmemek Türkiye için büyük bir şans ve lütuf oldu. Büyük savaşlardan büyük yıkımlarla ve acılarla çıkan halkın ve ülkenin yeni bir savaştan galip çıkacak gücü azdı. Ülke hastalıklarla, önceki savaştan kalma yaralarla uğraşıyordu.

Çok tuhaftır, İngiltere'den, Fransa'ya, Almanya'ya, ABD'ye o dönem dünyanın bütün büyük devletleri yiyeceği, giyeceği, petrolü karne ile dağıtmak zorunda kaldığı için ülkelerinde hiçbir zaman yargılanmadılar, eleştirilmediler. O dönemki koşullardan ülkelerini başarı ile çıkartan Avrupalı liderler hiçbir zaman karneyle, yoklukla eleştirilmemiş; ülkelerini o zor şartlardan çıkarttıkları için hep saygı duyulmuşlardır.

Biz de ülkeyi savaşa sokmamayı başaran o dönem ki CHP yönetimi, bugünkü AKP iktidarı tarafından alkışlanmak yerine; hoyratça “CHP halkı ekmek karnesine bağladı, yokluğa mahkûm etti” diyerek eleştirilmekte, kitleler bu söylemlerle hipnozlanmaktadır.

Menderes’in yardımcılığını ve İçişleri Bakanlığı’nı yapan Fevzi Lütfi Karaosmanoğlu bir konuşmasında İsmet İnönü’yü II. Dünya Savaşı’na girmedeği için “İsmet İnönü milletimizin erkekliğini öldürdü” diyerek eleştirmiştir. II. Dünya Savaşı’nda bütün dünyanın büyük kıtlıklarla ve yıkımlarla yaşadığı o acı dönemde ülkemizi savaşa sokmadan çıkartan o dönemki yönetime şükranlarını sunmak yerine, dünya gerçeklerini halktan saklayıp sadece “karne dağıttı, yokluk vardı” diye anlatmak gerçeğe tecavüz etmektir.

Nitekim İnönü’nün kendisine “Sen bizi ekmeksiz, şekersiz bıraktın” diyen bir çocuğa verdiği “Ben sizi ekmeksiz bıraktım ama babasız bırakmadım” cevabı dönemi en güzel özetleyen ifadedir. Buna benzer bir ikinci kara propagandayı da konu benzerliği varken ele alalım.

KARA PROPAGANDA 8: 1970’lerde CHP döneminde yine petrol, yakıt, şeker ve yağ kuyrukları vardı.

Bu da hoyratça sadece CHP’ye mal edilen kuyruklu yalanlardan birisidir. Erdoğan’ın meydanlarda yıllardır yuhalandığı 1970’lerdeki CHP hükümetlerinin tarihi çok kısadır. MSP ile (o dönem Erdoğan da MSP’li idi) 20 Ocak 1974’te kurduğu ortak hükümet 17 Kasım 1974’te 10 ay sürerek bitmiştir. 2. Ecevit Hükümeti (dışarıdan milletvekili desteği ile) 5 Ocak 1978’den 12 Kasım 1979’a kadar sürmüştür.

Bahsettiği petrol, benzin, yağ, şeker gibi maddelerin yokluğu sadece CHP iktidarlarında değil, aynı zamanda Demirel’in 70’lerde kurduğu Milli Cephe hükümetleri zamanında da yaşanmıştır.

Öyle ki, Demirel'in o zamanlarda söylediği "Benzin vardı da biz mi içtik" gibi sözleri ta bugüne kadar halk arasında devam edip gelmiştir.

1970'lerdeki kıtlığın iki ana nedeni vardır.

1. neden tarihte "Yom Kippur" savaşı olarak bilinen Ekim 1973'de başlayan Arap-İsrail savaşı petrol fiyatlarını 1 yıldan kısa bir sürede 4 kattan daha fazla arttırır. Bu savaş sırasında petrol üreten ve ihraç eden Arap ülkeleri İsrail'e destek veren ülkelere petrol satmayacağını ve petrol ihracatını kısacağını açıklar. Bu gelişmelere bağlı olarak Global Borsalarda çöküşler başlar.

1973'te başlayan bu savaşın üzerine Ecevit Hükümeti 1974'te Kıbrıs'a askeri harekât düzenler ve bu harekât sebebiyle büyük devletler ülkemize ekonomik ambargo koyar. Hem Arap-İsrail savaşları ile bir anda petrol fiyatlarının fırlaması, gelişmiş ülkelerdeki borsalarda başlayan krizler ve Kıbrıs Harekâtı nedeniyle konulan ambargo ülke ekonomisinde çok büyük hasarlara yol açmıştır.

İşin Türkiye'de bilinmeyen yanı, bu süreci sadece Türkiye değil, hem Avrupa hem de Amerika petrol ve temel madde kıtlıklarıyla yaşamıştır.

Petrol üretim için en stratejik ürünlerin başında gelmektedir. Sadece arabada yakıt olarak değil, birçok ürünün hammaddeyken işlenilmesinde de doğrudan ya da dolaylı olarak kullanılır.

ABD ve İngiltere sıradan bir ülke değildir. Dünyanın her yerinden petrol alıp, işleyip yine dünyaya satan ülkelerdir. Görüldüğü gibi 1970'lerdeki petrol krizi onları bile mahvetmiştir. AKP, 1970'lerde bütün dünyanın yaşadığı bu kara tabloyu CHP'ye karşı hoyratça kullanmaktadır.

İnönü yıllarda, büyük bir basiretle ülkeyi dünyanın en kanlı savaşından ve ekonomik krizinden ayakta kalarak çıkartan CHP, 1974 yılında da, bir yıl önce başlayan savaşa, onun akabinde başlayan krize ve Batı'nın ambargolarına aldırmayarak 1974 Kıbrıs Harekâtı'nı düzenleyerek adada soydaşlarımızın can güvenliğini sağlamıştır.

O dönem Ecevit'ini eleştiren Erdoğan ise, kendi iktidarı döneminde Kıbrıs'ı Annan Planı dâhilinde geri vermek için uğraşmış, Rumlar'ın Annan Planı'nı reddetmesiyle Kıbrıs, elden çıkmaktan kurtulmuştur. Enerji konusunda herkesin bilmesi gereken husus şudur. Türkiye yapısal olarak ithal enerjiye bağımlı bir ülkedir.

AKP'nin iktidara geldiği 2002'de, enerjide dışa bağımlılık yüzde 69 civarındaydı, 2010'da bu oran yüzde 73'ü gördü. Türkiye doğalgazda yüzde 98, petrolde ise yüzde 92 oranlarında dışa bağımlı. Bu tablodan çok net anlaşılacak durum şudur. 1970'lerdeki gibi bölgemizde yaşanacak bir savaş ya da kaos, %80'in üzerinde yabancı kaynaklara bağımlı ülkemizi anında 1970'lerdeki petrol, şeker, un, yağ kuyruklarına geri götürecektir. 1970'lerdeki global krizi CHP'ye yükleyip durmadan eleştiren AKP'nin benzer bir durumun tekrar yaşanabileceği koşullar için ciddi hiçbir alternatifi yoktur.

Somut bir örnek: Bundan birkaç ay önce İran, teknik sorunlar yüzünden Türkiye'ye gaz göndermeyi durdurdu. Anında o hat üzerinden gaz alan yerlerimiz gazsız kalmadı mı?

Çok açık bir örnek: Karnelere ve enerji kıtlıklarına karşı olan AKP'nin daha 2013 Ekim ayında Ankara'da doğalgazı karneyle dağıttığı ortaya çıkmadı mı?

Doğalgazı karneye bağlamak gibi uygulamalar ortada büyük bir savaş, kıtlık ya da buhran yokken nasıl oluyor da yıllarca karşı propagandasını yapan ve bu konuda çok hassas olan AKP iktidarı döneminde olabiliyor?

KARA PROPAGANDA 9: CHP ve İSKİ yolsuzluğu.

AKP'lilerin yıllardır takıntı bir şekilde durmadan vurguladığı İSKİ olayında, aslında AKP'ye verilen çok büyük bir ahlak dersi vardır.

Her şeyden önce İSKİ Olayı CHP değil, SHP döneminde ortaya çıkmıştır. Ancak siyasi bir miras olarak faturası hep CHP'ye

kesilmiştir. Bunu normal görelim. O dönem CHP'liler, SHP'de siyaset yapıyordu.

Ama burada normal olmayan bir durum var. AKP, yeni kurulan bir parti olarak geçmişte hiçbir partinin enkazını sahiplenmiyor. O partilerin yolsuzluklarıyla kendini ilintilendirmiyor. Ama çok ilginçtir siyasi mirasına gelince kendisini bir ANAP, DP gibi görüp Özal'ın ve Menderes'in siyasi mirasını misyonu yaptığını söylüyor.

Sağ partiler hileli iflas edip tabela değiştiren şirketler gibi. Geçmişin mirasını alıyorlar ama sorumluluğunu kabul etmiyorlar. Her 10 yılda bir yeniden kuruldukları için parti geçmişleri yok gibi görünüp, ta 1930'ların CHP'sini acımasızca eleştirebiliyorlar.

Gelelim İSKİ dönemine... AKP'lilerin büyük çoğunluğu o dönem ANAP'ta siyaset yapıyordu ve Özal'a destek verdiler. Bunu gururla söylerler hep. ANAP'ın İSKİ'yi defalarca katlayacak "Hayali İhracat" vurgunlarına ve Özallar'ın Prenslerinin, Papatyanlarının yolsuzluklarına niye sahip çıkmıyorlar?

Özal'ın yaptığı köprüyle övünüp, hayali ihracat dosyası ile yüzü kızarmamak nasıl bir ahlak?

İSKİ büyük bir yolsuzluktur. Asla inkâr edilemez.

İSKİ olayı ortaya çıkınca ilk hareket eden Sözen'dir. İçişleri Bakanlığı'nı telefonla arayıp en iyi müffettişlerini görevlendirerek olayı detaylarına kadar soruşturmasını istemiştir.

SHP bu olayın ortaya çıkması üzerine AKP'lilerin Deniz Feneri'nden beri her yolsuzlukta ortaya attığı "Şu güç komplo kurdu, bu güç operasyon yapıyor.." gibi senaryolara sarılmamıştır.

Daha sonra İSKİ davası sorumluları AKP'lilerin o dönem "CHP'lilerin elinde" olduğunu söyledikleri mahkemelere çıkarılarak yargılanmış suçlular hapis cezaları almış, paralar hazineye iade edilmiştir.

Dönemin İSKİ müdürü Ergun Göknel bugün zor koşullarda eski bir eşinden kalan emekli maaşı ile yaşamaktadır.

Soruyoruz...

AKP'nin ta İstanbul Belediyesi'ndeki büyük yolsuzluklarından, Deniz Feneri'nden ve son zamanlarda insanların midesini bulandıran milyarlarca dolarlık organize vurgunlarından kim yargılandı?

Evet, SHP döneminde İSKİ olayı oldu.

Sorumluları mahkemelerde yargılandı cezalandırıldı. Kimse lobi operasyonu gibi senaryo yazmadı. Sözen örnek bir davranışla olayın incelenmesi için İçişleri Bakanı'ndan en iyi müfettişleri talep etti.

CHP'lilerin gösterdiği bu samimi ve medeni davranışı niçin gece gündüz CHP'ye İSKİ yüzünden saldırıp, İSKİ'nin yanında milyon kat daha büyük kendi yolsuzluklarına gelince yüzlerce senaryo yazan AKP'liler gösteremiyor? CHP'nin İSKİ davasındaki tutumu AKP'ye büyük bir olgunluk ve ahlak dersidir.

Aynı davranışı haklarında korkunç kasetler çıkan AKP'lilerden de bekliyoruz.

Komplo ya da oyun gibi bir korkunuz varsa mahkemeleri dağıtmak yerine, TV'lerde canlı yayınlayın. Herkesin iddiası ve delili ortaya dökülsün. O mahkemelerdeki her türlü iddiayı ve delili gören halkın vicdanında oluşacak karar gerçek karardır.

NOTA BENE: AKP, 17 ve 25 Aralık'ta ortaya çıkan, bakanların, oğulların ve kızların karıştığı vurgunları hukuku iğdiş ederek kapatmadı mı?

AKP, Suriye içinde bulunan Türk toprağında yer alan Süleyman Şah Türbesini'ni, Türbe'yi bekleyen Türk askerlerini kaçıracak, İŞİD'e teslim etmedi mi? Bu işlem vatana ihanet değil mi?

KARA PROPAGANDA 10: Kılıçdaroğlu SSK'yı batırdı, Rahşan affi ile kurtuldu.

Bu da AKP'liler tarafından dilden düşmeyen kara bir propagandadır.

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekir. SSK, bakkal dükkânı ya da holding değildir. Kâr değil, hizmet anlayışına dayanır. Bir-

çok ülkede SSK'lar zarar eder ve finansmanı kamu bütçesinden sağlanır.

AKP zihniyetinin mantığıyla olayı ele alalım ve kâr etmesi gerektiğini düşünelim. SSK'nın genel politikalarını müdürü değil, iktidar belirler. Eğer ortada zarar ya da bir başarısızlık varsa iktidar partilerinin politikalarını uygulayan bürokrat yöneticiler değil, iktidar partisi bizzat sorumludur.

Kılıçdaroğlu 1992-99 SSK Müdürlüğü döneminde çoğunlukla AKP'lilerin o dönem oy kullandığı ANAP, DYP gibi partilerle çalışmıştır.

Eğer bir zarar hesabı sorulacaksa AKP'lilerin o dönemlerde aktif destekledikleri bu partilerinden sorulmalıdır. SSK'nın o dönemdeki zararlarında en etkin faktör Özal tarafından çıkartılan erken emeklilik ve 1990'lı yıllarda merkez sağ partilerin popülist politikalarıdır.

Gelelim AKP yönetimindeki SGK'ya.

“2014 yılında sosyal güvenlik kuruluşlarının toplam gelirleri 174,4 milyar lira, toplam giderleri 196 milyar lira ve gelir-gider açığının ise 21,6 milyar lira olacak. GSYH'ye oran olarak da gelirleri yüzde 10,15, giderleri yüzde 11,40 ve açığı yüzde 1,26 olarak gerçekleşecek.

Yani SGK'nın 2014 yılı bütçesindeki zararı 21,4 milyar TL oldu. Bu da Başbakan Erdoğan'ın SGK performansı.

Başka söze gerek var mı?”

AKP'nin SSK propagandasının bir başka zehirli yüzü “Rahşan Affi ile Kurtuldu” yalanı; o dönem SSK'yı dolandırmak suçundan açılan bir soruşturma dosyasında Kılıçdaroğlu da vardı. Ancak yargılanan ya da sanık olarak değil, kendisinden bilgi alınan “ifade sahibi” olarak yer alıyordu. Dosya daha sonra Rahşan Affi ile kapandı.

Yolsuzluğun ya da Rahşan Affi'nin Kılıçdaroğlu ile bir ilgisi yoktur.

NOTA BENE: “Muhalefet görevini yapmıyor, muhalefet çalışmıyor; halk-seçmen AKP'den bıktı, ondan kurtulmak istiyor

ama oy verecek alternatif bulamıyor” demek budalalıktır. Halk gerçekten böyle düşünüyorsa süzme budaladır; halkın böyle düşündüğünü sanmak bir kez daha budalalıktır; AKP’nin ekmeğine yağ sürmektir. Çünkü muhalefet çalışıyor ve AKP’nin alternatifi AKP dışındaki bütün partilerdir. Hangisi mi? Halkın küncü (susam) kadar beyni varsa, o kadar vicdanı varsa, kullansın; aradığını ya da belasını bulur!”

Özdemir İnce böyle düşünmektedir. İster zombi yalanları kocakarı ilacı gibi yutarsınız, ister bok çukuruna atarsınız. Seçim sizin! Bilgi ve ilginize sunulur!..

YEDİNCİ BÖLÜM

AKP İKTİDARI ASLA BIRAKMAYACAK

Başıyüce ve AKP'nin İktidar Cihadı⁴⁴

AKP ve CHP merkez partileriymiş ve geçmiş 100 ya da 200 yıla dayanan iki siyasal geleneği temsil edesiymiş: Bunu AKP temsilcileri ile AKP yanışması televizyon kargaları söylemekte. Aralarında, gecekondü üniversitalarının profesörcüleri çoğunlukta...

1. Şu anda Türkiye'de herhangi bir cumhuriyetçi merkez ve merkez sağ parti yoktur. CHP bir cumhuriyetçi merkez sol partidir. AKP, cumhuriyet ve demokrasi karşıtı aşırı sağ ve islamcı partidir.

2. Akılları sıra CHP'yi İttihat ve Terakki geleneğine bağlıyorlar. Cumhuriyeti ve CHP'yi kuranlar arasında eski İttihatçılar vardır ama bunlar da Mustafa Kemal Paşa'nın izinde Dördüncü Tarz-ı Siyaset olan çağdaşlaşmacı, laik ve devrimci damarı yaratmışlardır.

AKP'nin şeceresi şöyledir: 31 Martçı Osmanlı Ahrar Fırkası, Hürriyet ve İtilaf Fırkası. Bu gelenek mürteçidir, işgalcilerle işbirlikçidir, milli mücadele karşıtıdır, dönemin bütün milli mücadele karşıtı şeriatçı isyanlarının devamıdır, cumhuriyet, demokrasi ve laiklik karşıtıdır; Demokrat Parti ile hiçbir akrabalığı yoktur. Gayrimeşru bir takiiye partisidir.

3. Akılları sıra CHP ile İttihat ve Terakki arasında ilişki kurarak AKP ve seleflerinin İttihat ve Terakki karşıtı damarda yer aldıklarını iddia etmekte.

44 Site, 14 Ağustos 2015

Güzel, kimdir bu muhalifler ve hangi örgütlerde yer almışlardır?

Osmanlı Ahrar Fırkası ile Hürriyet ve İtilaf Fırkası!
Bu iki fırkanın önemli özellikleri nelerdir?

“Ahrarcılar, İttihat ve Terakki’ye karşı Ermeni komiteleriyle işbirliği etmişlerdir. Özellikle Ahrar’cılarla Ermeni Taşnaksüt-yun komitesi arasında “ittifak derecesinde” bir anlaşmadan söz edilmiştir. Ermeni komiteleri atlı kuvvetleri Ahrar’a yardımcı göndermişlerdir. Dinamitli bombalar hazırlamışlardır.”⁴⁵

Bu işler 31 Mart’ta oluyor!

“Hürriyet ve İtilaf’ı oluşturan neden açıktır: Tek başlarına İttihat ve Terakki’ye karşı koyamayan kişilerin ve partileri vurucu bir güç halinde birleşmeleri, ancak asıl amaç yıkmak olmakla birlikte bu fikrin çevresinde bazı ortak noktaların da belirlediği görülebilir:

Osmanlıcılık (İttihat ve Terakki’nin Türkçülüğüne karşı),
Âdemi Merkezîyetçilik ve Özel Teşebbüs, Meşruîyetçilik (İttihat ve Terakki gibi) ve Liberal Ekonomi.”

İşte size AKP’nin geldiği ana damarın yüksek idealleri(!)...
Şimdi iki eski yazımı okuyalım. Gerisini getiririz.

Bir Kez Daha: AKP İktidarı Asla Bırakmayacak⁴⁶

Genç okurlarımdan Serkan İ., bir ileti göndererek, 27 Mart 2009 (Hürriyet) tarihinde yayımlananan **“AKP İktidarı Asla Bırakmayacak”** başlıklı yazımı “Bir Kez Daha” dizisine almamın isabetli olacağını haber etti. Kendisine teşekkür ederim.

Serkan’ın dediğini yapıp yazıyı okuyalım:

[Dilerim yanılıyordumdur. İnşallah tarih önünde mahcup olu-

45 Hüseyin Cahit Yalçın, “On Yılın Tarihi.” Tanık Zafer Tunaya, “Türkiye’de Siyasal Partiler, Cilt 1. Hürriyet Vakfı Yayınları, 1984 içinde, s.147

46 Aydınlik Gazetesi, 24 Mart 2014

rum! Ama o zamana kadar bu kanımda ısrarlı olacağım. AKP partiler yasasına göre kurulduğuna göre, kuruluş biçiminde ve programında yasalara ve Cumhuriyet ilkelerine aykırı herhangi bir şey yok demektir.

Biçimsel (usul) olarak doğru bu! Ama ya içerik (esas)?

Bir siyasal parti bir eve benzer: Yangın, sel ve zelzele gibi bir doğal afet olmadıkça yerinde durur. Yapı malzemesi de evin ömrünü belirler. Yapı malzemesi yenilenmezse, yapı desteklenmezse doğal ömrünü tamamlar ve yıkılır.

Ancak ev ruhsatsız yapılmış ise kamu yıkımına karar verir. Yapı amaçları dışında kullanılıyorsa, mesken tanımlı konut işyeri olarak kullanılıyorsa bu dönüşüm belediye tarafından yasaklanır.

Bu emsal, AKP (Adalet ve Kalkınma Partisi) Anayasal statü-konun kurallarına göre kurulmuştur. Ancak bu binanın sahipleri, Milli Görüş partilerinin mirasçıları olarak şaibeli maliklerdir. Nitekim bu şaibe bir süre sonra file dönüşmüş ve AKP, Anayasa Mahkemesi tarafından “laiklik karşıtı eylemlerin odağı olmak”-tan mahkûm edilmiştir. Ancak, her ne hikmetten ise AKP’ye kesilen kapatma cezası, para cezasına çevrilmiştir. Bir Anayasal suç işlemiş olan bu parti şu anda ülkenin iktidar dizginlerini elinde bulundurmaktadır.

Anayasa Mahkemesi’nin kararını tercüme edelim: “Laiklik”, cumhuriyet ve demokrasi rejimlerinin olmazsa olmaz oluşturanıdır, “oksiyen”dir. Bu karara göre AKP, cumhuriyet, demokrasi ve laiklik karşıtıdır. Ama ne var ki Türkiye otobüsünün ehliyetsiz şoförü olarak şoför mahallinde direksiyon sallamakta ve ülkeyi imam-valilere, imam-kaymakamlara teslim etmeyi normal saymaktadır. İmam-Başbakan döneminde bütün il ve ilçeleri “imamlar” yönetecek, hâkim ve savcılarıyla adalet ve polis teşkilatı da imamlastırılacaktır.

AKP gibi maskeli takiye partileri demokratik seçimlerle iktidara gelirler. Ancak demokratik seçimlerle iktidarı kaybedecek olurlarsa bir daha iktidara gelemeyeceklerini de bilirler. Seçmen

halkın “Bunlar gitsin de kim gelirse gelsin!” evresine gelmesi AKP türünden partilerin iktidardan gitmemeye karar verdikleri menzildir.

İktidardan gittikleri an Başbakan’ın ve milletvekillerinin dokunulmazlıkları kalkacak ve kendilerini Yüce Divan ve bağımsız yargının önünde bulacaklardır. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun iktidarda kalmak zorundadırlar.

İktidarda kalmanın bir de ideolojik yanı vardır ki, bu da işleme koyduğu **sivil darbe**’nin tamamlanması için, her ne pahasına olursa olsun, iktidarda kalmayı zorunlu kılar.

AKP henüz Cumhuriyet’in kurucu ilkelerini değiştirme olanağını elde edememiştir. Cumhuriyet’in laik yapılarını tamamen değiştirememiş; Devrim Yasaları’nı yürürlükten kaldıramamış; Tevhid-i Tedrisat Kanunu’nu ilga edecek duruma gelmemiştir.

Türkiye’yi sarıp sarmalayan iç ve dış güçler AKP’nin bu misyonunu tamamlamasını istemektedirler. AKP bu nedenle, misyonunu yerine getirmek için demokrasiyi ve cumhuriyeti, yapılarıyla birlikte tahrip etme girişimini her ne pahasına olursa olsun devam ettirecek! AKP’ye oy vermeye niyetli (lumpen ve çıkarıcı olmayan) demokrat seçmen bu gerçeği görüyor mu? İşbirlikçi, lumpen kafalı zibidi tayfası televizyonda benimle dalga geçse bile ben uyarılarımı sürdüreceğim!]⁴⁷

Okuduğunuz yazı 27 Mart 2009 günü, yerel seçimlerden iki gün önce yayınlanmış. Yine bir seçimin arefesindeyiz. Ne yazık ki yazdıklarımın tamamı gerçekleşti. 1980’lerden itibaren her yazdığım gerçekleşti. Şom ağızlı bir dahi miyim, yoksa vahiy benzeri mesajlar alan bir meczup muyum? İki de değilim. Ancak akıl almaz ölçüde gerçekçiyim ve en önemlisi 1950’lerin başından itibaren bir “tıfil” olarak oturduğum Cumhuriyetçi pencere önünde bir “dinozor” olarak hâlâ oturuyorum. Hikmet işte burada!

Hayatım ortadadır, bütün İslamcı kadrolar ve Fethullah Cemaati yıllardır o “Hayatım”ı hallaç pamuğu gibi attılar. Tek bir

47 Ö.Ince, *Direnen Cumhuriyet*, Destek Yayınları, 2010.s.93

çizik, tek bir falso, tek bir sapma, tek bir onursuzluk bulamadılar. Bu nedenle yanılmadım! Kim yanıldıysa, ya budaladır ya da hayatında bir yığın çizik, falso, sapma ve onursuzluk vardır. Kanıtlanmıştır!

Bu nedenle, AKP tarikatı iktidarı ile Fethullah Cemaati ortaklığına çıkar karşılığı kapıkulu hizmeti basit bir “yanılmışım”la kimse atlatamaz.

Çünkü: TSK’yı çökertmeye yönelik bütün operasyonlara hizmet ettiler; AKP tarikatı iktidarının belgeleriyle kanıtlandığı iddia edilen soygunlarına erkete durdular; Cumhuriyet’in geleneksel dış politikasının Tunus, Libya, Mısır, Irak ve Suriye’de çökmesine alkış tuttular.

Bu felaketler AKP tarikatı iktidarının belediyelerden ve hükümetten uzaklaştırılması ile kısa zamanda tamir edilebilir. Çok kısa zamanda üstelik.

AKP tarikatı & Fethullah Cemaati ortaklığının yasama, yürütme ve hukuk alanında yaptığı tahribat da birkaç yasa ile onarılabilir.

Ama bu şeytanî ortaklığın milli eğitim ve okullar bağlamında (Tevhid-i Tedrisat, imam hatip okulları, medreseleştirme, vb.) ve tarikatlar, camilerin siyasallaştırılması alanlarında yaptıkları “atom bombası” etkili yıkımı onarmak Türkiye’nin en azından 50 yılını alır.

Kürtçülük konusunda yarattıkları yıkım da bir daha asla onarılamaz: Önümüzdeki kısa dönemde, Kürtçüler ve hempaları bu kafayla giderse, ülkenin bölünmesini kimse engelleyemez. Bu konuda ayrıntıya girmek istemiyorum.

Bunların olmaması, yıkımın durması için, bozulan AKP Tarikatı & Cemaat ortaklığının iktidardan mutlaka uzaklaştırılması gerekiyor. Bunun gerçekleştirilmesi için, bir kısım seçmenin mutlaka “negatif oy” kullanması yani AKP tarikatının şer iktidarını yıkacak oy kitlesine katılması kaçınılmaz oluyor.

Demek Laiklik Elden Gidecek?⁴⁸

Sonunda Adalet ve Kalkınma Partisi kuruldu. Bu sayede yeni siyasal İslamcıların laiklik tanımlarını öğrenmiş olduk: “Laiklik, demokrasinin teminatıdır. AKP, laikliği her türlü dini inanç karşısında devletin tarafsızlığı olarak görür. Laiklik, bireyi değil, devleti sınırlayan bir anlayıştır. Ayrıca Adalet ve Kalkınma Partisi’ne göre laiklik toplumsal barışın temel ilkesidir.”

“Laik” kavramı konusunda “tanımlanmazlık” ve anlam bulanıklığını tercih edenler, şimdi, gerçek ve doğruları tersyüz eden bir tanımla karşımıza çıkıyor. Türkiye Cumhuriyeti’nin böyle bir tanımı kabul edeceğini sanmıyorum. Çünkü laiklik bağlamında devletin muhatabı birey değil bizzat dindir. Devletin karşısına bireyi çıkarmak birinci saptırmadır. Batı düşüncesinde, “laisizm” ya da “sekülerizm”, devlet ile dinin alanlarının ayrılmasından çok devletin kilise egemenliğinden kurtulması anlamını taşır.

İkinci saptırmayı da düzeltelim: Laik düzende, dinin dünyevî sınırlarını devlet belirler. Sadece Siyasal İslamcılar değil, aynı zamanda Liberalciler, İkinci Cumhuriyetçiler de laikliği paşa gönüllerine göre tarif ediyorlar: “Laiklik din ve vicdan özgürlüğünün koruyucusu”ymuş... “Laik devlet bütün din ve inançlara karşı eşit mesafede ve tarafsız olmalı”ymış... Ya yalan söylüyorlar ya da adam kandırıyorlar!

Laik devlet, dinsel inançlar “arasında” eşit mesafede ve tarafsız olabilir; ama dünyayı da yönetmek (egemen olmak) isteyen semavî (uhrevî) egemenlik karşısında kendi dünyevî egemenliğini savunmak zorunda olduğu için, dinler “karşısında” tarafsız değildir.

Din ve vicdan özgürlüklerini korumak yükümlülüğü demokratik devletin görevidir. Laiklik onların sınırlarını belirler. Din ile devlet arasında toplumsal anlaşma imzalamadan ve bu anlaşmaya göre din (kilise, sinagog, cami) dünyevî ve siyasal iddialarından

48 Hürriyet Pazar, 2 Eylül 2001; *Pazar Yazıları*, Gendaş Yayınları, 2002, s.232

vazgeçmeden, devlet dinlere ve vicdan özgürlüklerine karşı (için) hiçbir yükümlülük altına girmez.

Girmez, çünkü gerçek tanımı yapılmadan, ilgili taraflar bu tanımı kabul etmeden, kabul ettiklerini “bütün dünya”ya açıklamadan LAİKLİK hiçbir yükümlülük altına girmez. Laiklik’in kabul edilmesini istediği evrensel ve tarihsel tanımı şudur:

LAİKLİK, KATOLİKLİK’İN (DİNİN) BASKI VE MÜDAHALELERİNE KARŞI BİREYİ VE TOPLUMU KORUMAK GEREKSİNİMİ SONUCU ORTAYA ÇIKMIŞTIR!

Laikliğin o tarihteki amacı, “Aman, ne yapalım da insanlar Katolik inancının gereklerini özgürce yerine getirsinler!” değildi. Çünkü Katolikler özgürdü, Katolik olmayanlar özgür değildi. Laikliğin o tarihteki amacı, semavî (céleste) ve dünyevî (terrestre) iktidarı birlikte isteyen Katoliklik karşısında insanı özgürleştirmek, onun kişiliğini, bireyselliğini, bireysel inançlarını ve ifade özgürlüğünü korumak, sağlamak, sağladıktan sonra gene korumak ve savunmaktı. Semavî ve dünyevî iktidarın bir tek merkezde toplanması insanı köleleştirir. Günümüzde de durum aynıdır. Değişmemiştir. İsterseniz, Katolik sözcüğünün yerine İslam sözcüğünü koyabilirsiniz. Hiçbir şey değişmez. Ama olguyu güncelleştirmiş olursunuz. Âlimlerin, muallimlerin beceremediğini, bir edebiyatçı olarak Attila İlhan yapıyor ve “Laiklik”in püf noktasını açıklıyor: “Demokrasi, hâkimiyeti ‘kayıtsız şartsız halka veriyor; partiler ancak ‘iktidar’ olabilirler, eğer tüzüklerine rağmen, işi ‘hâkimiyet’e el uzatmağa götürürlerse, Cumhuriyet’i korumakla görevli kurumlar ve kuruluşlar (Güvenlik güçleri, Adalet Kuruluşları, hatta Silahlı Kuvvetler) harekete geçerler.” (Cumhuriyet, 10. 8. 2001).

Laiklik, sadece Devlet’in Kilise’nin egemenliğinden kurtulması sürecini içermez; ekonomik, toplumsal ve kültürel örgütlerin, bilim ve felsefenin, sanat ve edebiyatın, halkın gündelik yaşamının da dinin denetiminden kurtulması anlamına gelir. Siyasal partiler bu gerçekleri kabul ederek iktidara talip olurlar. Yani

demokrasi, siyasal partilere toplumsal düzene “egemen” olma hakkını değil, iktidar olma hakkını veriyor.

R.T.Erdoğan, 1994 yılında, Refah Partililerin dağa taş “Egemenlik kayıtsız şartsız Allahındır!” sloganını yazdıkları sırada “Laik Müslüman olamaz” demişti. Kimi âlim, muallim ve gazete yazmanları, bu sözleri, R.T.Erdoğan’ın “din ve vicdan özgürlükleri” kapsamında değerlendirilecek olursa, laiklik bu görüşlerin koruyucusu mu olacak?

Tam tersine, laiklik, bu görüşlere karşı toplumu ve bireyi korumak zorunda. Gerçek laiklik dine karşı değildir; dinin devlet ve toplumsal düzen üzerinde egemenliğine karşıdır. Varoluş nedenidir bu! Bu tanımından başka bir tanımı da yoktur! Değiştiğini iddia eden siyasal İslamcı ilkin bu tanımı kabul etmeli.

Siz ne dersiniz bilimadamları?

7 Haziran 2015 seçiminden sonra olan biteni biliyorsunuz. Bir ay oyalandıktan sonra AKP, CHP ile eşitlik ilkesine dayalı bir koalisyon hükümeti kurmayacağını açıkladı. Koalisyon kursaydı iktidarının yarısından yoksun kalacaktı. Başyüce R.T.E. böyle bir şeyi kabul edemez. Aynı yolun yolcusu MHP ile koalisyon kurulursa sorun yok. Olmazsa erken seçime gayrimeşru bir AKP hükümetiyle gitmek için her türlü gayrimeşru yola başvuracak. Erken seçimden AKP iktidarı çıkmazsa gene koalisyon hükümeti kurulmayacak ve o zaman Başyüce kendi özel yönetimini kuracak. Türkiye’de bu darbeyi önleyebilecek herhangi bir güç var mı? Başyüce R.T.E.’nin cumhurbaşkanlığına geldiği günden başlayarak ve tarafsız cumhurbaşkanı olarak (!) AKP kongresini yönetmesiden ve seçim meydanlarında AKP propagandası yapmasından itibaren, Anayasa’yı çiğnemesine kim ve ne engel olabildi? TBMM mi, Anayasa Mahkemesi mi, Yüksek Seçim Kurulu mu yoksa Yargıtay Başsavcılığı mı?

“Başka çare kalmadığı ve ülkenin selameti için ülkeyi bizzat ben yöneteceğim!” derse...

Millet Can Derdinde, Başyüce 400 Milletvekili⁴⁹

Hatırlayalım: AKP kantonunda, kuzusundan kurduna, bakanından bakmayanına, 7 Haziran seçiminden sonra çılgınca yükselişe geçen PKK terörü karşısında, “Erdoğan başkan olsaydı kaos olmazdı” anlamına gelecek zırvalar söylenmeye başlandı. Gümülcineli Sağlık Bakanı Mehmet Müezzinoğlu, Bursa’dan sonra Edirne’de yaptığı konuşmada da “Bugün yaşanan kaosların sebebi bu ülkede başkanlık sistemi olmadığı içindir” dedi.

Son olarak, Başyüce, ATV televizyonunda aynı minvalde bir cümle söyledi. Hürriyet Com. Web Sitesi de konuşmanın can alıcı cümlesini manşet yaptı. Bunun üzerine AKP dünyası nasırına basılmış gibi ayağa kalktı. Güya Başyüce böyle bir şey söylememiş. AKP Milletvekili ve Gençlik Kolları Başkanı Abdurrahim Boynukalın komutasında gençlik kolları üyeleri Hürriyet gazetesini bastı ve Boynukalın kendiden geçerek “1 Kasım’daki seçimden sonra ne çıkarsa çıksın... Seni başkan yaptıracacağız, seni başkan yaptıracacağız, seni başkan yaptıracacağız” diyerek yumruk salladı.

Kuru deriden bal çıkartmaya meraklı AKP yandaşlarını çılgına çeviren, Başyüce’den alıntı konuşma bölümü şöyle:

["400 Milletvekili" Tartışması]

SORU: “Terör haberleri ve çatışma ortamına gerek Cumhurbaşkanlığı’ndan gerekse de siyasilerden gelen sert açıklamaların neden olduğu yönünde muhalefetin eleştirileri var. Hatta sizin bir metro açılışında söylediğiniz ‘400 vekil istiyorum’ sözünüzün bu çatışmalı ortama gelmesinde etkili olduğu söyleniyor. Bu konuda ne diyeceksiniz?”

ERDOĞAN: “Bunu anlamak mümkün değil. Bu 400 hedefini gösterme, aslında yeni Anayasa’nın inşası noktasında, inşa edebilsin, kurabilsin. Bu yeni Anayasa temelinde Yeni Türkiye adımını rahatlıkla atabilelim. Buna yönelik bir hedeftir bu. Bunun

49 Site, 9 Eylül 2015

yanında şunu da görmek lazım: Parlamenteoya girme gayreti içeri-
sinde olanların, 80 vekille girdikleri halde, parlamenteoda daha za-
yıf oldukları dönemlerde olmadığı kadar bu dönemde yaptıkları
tahribatı ne ile izah edeceğiz? Biliyorsunuz 6-7-8 Ekim olaylarını
yaşadık. Suruç olayını, Diyarbakır olayını yaşadık. Burada başka
yerlere fatura kesmenin anlamı yok. Bunlar hep bir dayanışma-
nın, yardımlaşmanın neticesinde ülkemizde bir terör belası es-
tirilmesinden başka bir şey değildi. Terörden rant elde ediyorlar.
Yaptıkları şey bu. Eğer 400 milletvekilini alabilecek veya bir Ana-
yasa'yı inşa edecek sayıyı bir siyasi parti yakalamış olsaydı, durum
bugün çok daha farklı olurdu."

SORU: "O zaman istikrar mı olurdu?"

ERDOĞAN: "Her şeyden önce Yeni Türkiye adımını atmak
için böyle bir şey çok çok iyi olurdu. Ben Sayın Başbakanımıza
hükümeti kurma görevi verdim. Ve CHP ile görüşmeler yapıldı.
CHP ile mutabık kalınsaydı, iki partinin sayısı Anayasa'yı inşa
etmek için yeterliydi. Ama malesef belli yerlere takılmak sure-
tiyle bu olmadı. Daha sonra MHP ile görüşmeler oldu. O tabii
Anayasa'yı yapmak için yeterli değildi ama en azından millete
gitme, referandum noktasında böyle bire imkânı sağlayabilirdi.
Fakat MHP ile de böyle bir şey yapılamadı. Bir taraftan teröre
karşı olduğunu söyleyeceksin, kalkıp da elini, vücudunu taşın al-
tına koymayacaksın. Böyle bir anlayış, bir milli duruş olamaz."]

Yukarıdaki metinden iki cümleyi alıp anlam kazısı yapalım:

1- *"Eğer 400 milletvekilini alabilecek veya bir Anayasa'yı inşa
edecek sayıyı bir siyasi parti yakalamış olsaydı, durum bugün çok daha
farklı olurdu."*

Pek güzel! Söz konusu 400 milletvekilini CHP, HDP ya da
TKP (Türkiye Komünist Partisi) çıkarsaydı, ya da bu üç partinin
1 Kasım seçiminde böyle bir sonuç elde etmesi ihtimali olsaydı,
Başyüce Erdoğan böyle konuşabilir miydi?

Başyüce'nin işaret ettiği parti AKP. Dolayısıyla, cümleyi şöy-
le tercüme edebiliriz: *"Eğer 400 milletvekilini alabilecek veya bir*

Anayasa'yı inşa edecek sayıyı AKP yakalamış olsaydı, durum bugün çok daha farklı olurdu."

Bunlar bütün Türkiye'yi budala sayıyorlar.

2- "Ve CHP ile görüşmeler yapıldı. CHP ile mutabık kalınsaydı, iki partinin sayısı Anayasa'yı inşa etmek için yeterliydi. Ama malesef belli yerlere takılmak suretiyle bu olmadı."

CHP'nin başkanlığa yol açacak Anayasa'yı kabul edeceğini nereden çıkartıyor? Herkesi kör ve sağır sanıyor bunlar. Başyüce'nin istediği anayasayı sadece AKP çıkartır. Buna da "Aç tavuğun rüyası" denir.

Ayrıca Başyücenin Şöyle Cümleleri de Var:

ÇATIŞMALAR NEDEN YENİDEN BAŞLADI?

[Gidilecek seçimde yine bölge halkını tehdit altında tutmak suretiyle, buradaki oy potansiyelini korumak istiyorlar. Dün vatandaşlar yürüyüş yaptılar. Artık çekin elinizi yakamızdan dediler. Benim Güneydoğu'daki vatandaşımın bunu daha fazla yapması lazım. Çünkü siz bizim evlatlarımızı dağa kaçırdınız. Hâlâ biliyorsunuz kaçırılmış olan yüzlerce, binlerce çocuk var. Bölücü terör örgütü böyle bir yöntemi kendisine seçmişse, diğer vatandaşlara korku salmak için bunu yapıyor. Temenni ederim ki halkımız onun bu durumunu görür ve kararını verir, bu kararını da sandığa yansıtır.

Tüm şehit yakınlarına sesleniyorum. Bizim dinimizde şehitler ölmez. Dünyanın başka hiçbir yerinde askerine Mehmetçik diyen yoktur. Küçük Muhammed adına Mehmetçik denir bizim aske-rimize. Biliyorsunuz bizde iki yerde kına yakılır. Bir evlenirken bir de askere giderken. Onun için kınalı kuzu vardır. Kınalı kuzu tabirinin altında da bu yatar.]

Yukarıdan şu cümleyi alalım:

"Temenni ederim ki halkımız onun bu durumunu görür ve kararını verir, bu kararını da sandığa yansıtır."

Yani “Halkımız”ın HDP’ye oy vermemesini temenni ediyor. AKP lehine partizanlık yapıyor.

Doğal olarak CHP Genel Başkanı konuyla ilgili söz alıyor:

[CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, Twitter’deki hesabından Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan’ın Dağlıca’daki hain saldırı hakkındaki söylediği “400 vekil verilseydi bunlar olmazdı” açıklamasını çok sert bir şekilde eleştirdi.

İşte Kılıçdaroğlu’nun attığı o tweetler:

Dağlıca’da yüreğimize ateş düştü. Her gün aynı acı... Bu acıyı bize yaşatanlara da kandan, gözyaşından beslenenlere de lanet olsun! Her gün şehit haberleri ile yüreğimizin yandığı bu ortamda bile, 400 vekil hesabı yapan Cumhurbaşkanı’nın utancı tüm ülkeye yeter! Ne 400 vekilmiş be... Uğruna ülkeyi kan gölüne çevirdin, anaları evlatsız, evlatları yetim bıraktın. Sende vicdanın kırıntısı bile yok!]

Beladan Kurtulmak!..⁵⁰

“Bu programın son menzili R.T. Erdoğan’ın Türkiye Cumhuriyeti’ne başkan olması. Daha doğrusu “Müminlerin Emiri” olması. R.T. Erdoğan önce Ortadoğu’da sonra bütün dünyada Müminlerin Emiri olmak istiyor. Ancak tarihten habersiz olduğu için, Arap milliyetçiliği karşısında bozguna uğrayacağını henüz bilmiyor.”

Nitekim öngörü(m) doğru çıktı ve zat-ı muhterem bozguna uğradı. Daha da uğrayacağından başka. Nitekim çığ düşmesi, toprak kayması küçük bir hareketle başlar.

Birkaç gün sonra yeni bir seçim var. Yusuf Akçura, 1912 yılında, kurtuluş olanağı olarak üç siyaset (“*Üç Tarz-ı Siyaset*”) olasılığı bağlamında tahlil etmişti:

- 1- Osmanlıcılık: Bir Osmanlı ulusu meydana getirmek,
- 2- İslamcılık: İslamcılığa dayanan bir devlet yapısı kurmak,
- 3- Turancılık: Irka dayalı bir Türk siyasal ulusçuluğu meydana getirmek.

⁵⁰ Site, 27 Ekim 2015

1912-1919 yılları arasında, Osmanlıcılık, İslamcılık ve Pantürkizm (Turancılık) olasılıkları siyaset ve sosyolojik olarak fos çıktı. Ama Cumhuriyet'e ulaşacak olan Kuwayı Milliye dördüncü yolu bulup gerçekleştirdi: Çağdaşlaşma, çağının çağdaş olma projesi!

AKP birinci (Osmanlıcılık) ve ikinci (İslamcılık) yolu temsil ediyor.

MHP bir ölçüde üçüncü yolu temsil ediyor. Ama durmadan tekbir getirmesi birinci ve ikinci yollardan pek ayrılmadığının işareti.

HDP'ye gelince: MHP'nin karşı ucunda Pankürdizmi temsil ediyor.

Bu üç parti de cumhuriyetçi ve çağının çağdaşı değil.

Çağının çağdaşı toplumu ve Cumhuriyeti sadece CHP temsil ediyor.

Benim bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Sözü 20. yüzyılın en büyük dâhisine bırakıyorum:

"Necip Türk milletine tavsiyem şudur ki, sinesinde yetiştirerek başının üstüne çıkaracağı adamların kanındaki, vicdanındaki cevher-i asliyi tahlil etmek dikkatinden bir an feragat etmesin."

"Eğer mensup olduğum milletin şanı, şerefi varsa, ben de şanlı ve şerefliyim. Aksi takdirde, içinizden herhangi bir adam çıkar da, şan ve şeref peşinde koşar ve sadece kendisini düşünmek isterse, biliniz ki o, başınıza beladır beladır, beladır. Millet, bu gibilerine asla müsaade etmemelidir."

*"Büyük hadiseleri, yapılan işleri bir ferde mal etmek, milletin hakkına saygısızlık ifade eden bir görüş tarzı olur."*⁵¹

51 Mehmet Yaman, *Alternatif Bakışla Atatürk İlke ve İnkılapları*, s.19-20

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DİN AYET İŞLERİ

Diyanet İşleri Belası⁵²

Eski Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez, ABD Başkanı Obama'nın Müslüman Topluluklar Özel Temsilcisi Şerif Zafer ve beraberindeki heyeti kabulünde gene döktürmüş ve ortalığa laf incileri saçmış. 15 Aralık 2005 tarihli Hürriyet gazetesinden okuyalım:

“İlahi dinler, insanoğluna dünyayı daha güzel yönetmesi, barış içerisinde birlikte yaşasınlar, rahmeti, şefkati, adaleti egemen kılsınlar diye geldi. Ama insanlar dinleri de kendilerine dönüştürebiliyorlar. Mahza rahmeti yeryüzüne getiren dinler, şiddetin, vahşetin aracı haline getirilebiliyorlar.

Hız. İsa'nın getirdiği rahmet mesajlarından tarihte onlarca defa Haçlı Seferleri çıkarılabildi. Hız. Musa'nın mesajlarının bu coğrafyada hâlâ Siyonizm eliyle nasıl bir ideolojiye dönüştürüldüğünü hâlâ acı acı görüyoruz.

Son yıllarda DAIŞ, Boko Haram, El Kaide gibi birtakım örgütler marifetiyle İslamın rahmet mesajlarının nasıl çarpıtıldığını ve ilahi kitabın, Peygamber'in mesajlarını nasıl insanların kendi ideolojilerine alet edebildiğine hep birlikte şahit oluyoruz.

Fransız İhtilali'yle birlikte insanlık başka bir arayış içine girdi. Dinlerin dışında daha seküler (laik) bir dünya kurmayı tasarladı. Fakat sekülerizm dinlerden kaynaklanan şiddeti de geride bırakarak dünyayı topyekûn bir savaşın içine soktu. İnsanlar da bilimsel keşiflerle atom bombasını düşünebildi. Kimyasal silahları üretti

52 Site, 16 Aralık 2015

ve tarihteki savaşlarda ölen bütün insanların birkaç katını modern zamanlardaki savaşlarda kaybettik. İki büyük dünya savaşı yaşandı ve şimdi üçüncü dünya savaşından söz ediliyor ve Sayın Papa'nın ağzından bile böyle bir cümle dökülebiliyor.”

Tamı tamına bir “Laf söyledi balkabağı” durumu. Güya, “Son yıllarda DAİŞ, Boko Haram, El Kaide gibi birtakım örgütler marifetiyle İslamın rahmet mesajlarının nasıl çarpıtıldığını ve ilahi kitabın, Peygamber’in mesajlarını nasıl insanların kendi ideolojilerine alet edebildiğine hep birlikte şahit oluyoruz”muş...

Bari yalan söyleme: İslamda fesat ve şiddetin Hz.Peygamber'in ölümüyle başladığını, Muaviye'nin, Yezid'in, Emevilerin, Abbasilerin, Osmanlı'nın yediği naneleri bilmiyormuş gibi... Osmanlı'yı “İstemezükçü” ilmiye sınıfı ile Celali İsyanları'nı topraksız kalan levendat ile birlikte çıkartan suhte (medrese öğrencileri) sürülerinin yıktığını bilmiyormuşuz gibi...

Biraz sonra, aşağıdaki yazılardan birinde, **“Cumhuriyet; camiyi, kışlayı ve okulu, asker, siyaset ve din adamlarının saldırılarından korumak için Diyanet İşleri Başkanlığı'nı kurdu, imam hatip okullarını açtı. Amaç, aydın din adamı yetiştirmek, din ve toplumu siyasete bulaşmış cahil din adamlarının şerinden korumaktı. Ama başarılı olamadı. Demek ki aydın din adamı yetiştirmek mümkün değilmiş. Hayal kırıcı ve tehlikeli bir gerçek!”** diye bir bölüm okuyacaksınız.

Ne yazık ki: 1950'den, özellikle de AKP iktidarından itibaren Diyanet İşleri Başkanlığı, “Fesat İşleri Başkanlığı”na dönüştü. Hele AKP saltanatında camiler AKP ocakları, seçim büroları haline geldi.

Cumhuriyet Kurumu Diyanet İşleri Başkanlığı⁵³

3 Mart 1924 günü Türkiye Cumhuriyeti'nin belki de en önemli yasama günüdür. O gün, Siirt milletvekili Halil Hulki Efendi ve elli arkadaşının önerdiği “Şer'iyye ve Evkaf ile Erkân-ı Harbiye-i

53 Aydınlik, 1 Kasım 2012

Umumiye Vekâletlerinin Kaldırılmasına Dair” 429 sayılı yasa kabul edilmişti.

Bu yasaya dayandırılarak 8 Nisan 1924 tarihinde şer’i hukukun uygulayıcıları olan Şer’iye Mahkemeleri kaldırılmıştır.

Ayrıca yine aynı gün Saruhan Milletvekili Vasıf Çınar ve 50 arkadaşının önerdiği 430 sayılı Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğretimin Birleştirilmesi Yasası) kabul edilmiş ve laik milli eğitim dönemi başlamıştır.

Üçüncü olarak, Urfa Milletvekili Saffet Efendi ile 53 arkadaşının önerdiği “Halifeliğin Kaldırılmasına ve Osmanlı Hanedanının Türkiye Cumhuriyeti Sınırları Dışına Çıkartılması”na ilişkin 431 sayılı yasa kabul edildi.

3 Mart 1924 tarihinde TBMM’de kabul edilen 429, 430 ve 431 sayılı yasalar Cumhuriyet devriminin en temel yasalarıdır. Ancak bu hayırlı günde ne yazık ki Karşı Devrim’in de temelleri atılmış, tohumları ekilmiştir. Dikkat ederseniz, AKP iktidarı 2002’den bu yana bu üç yasayı işlevsiz kılmak için elinden geleni yapmaktadır. Bu iktidarın işlerini değerlendirmek isteyenlerin bu üç yasayı hiç unutmamaları gerekmektedir.

3 Mart 1924 günü çıkartılan üç yasa arasında 429 sayılısı nedense pek gündeme gelmez, getirilmez. Yasanın gerekçesini okuduğumuz zaman ne anlama geldiğini kolayca anlarız:

“Din ve ordunun politika akımları ile ilgilenmesi birçok sakıncalar doğurur. Bu gerçek bütün uygar milletler ve hükümetler tarafından bir temel ilke olarak kabul edilmiştir. Bu bakımdan, yeni bir hayat varlığı sağlamakla görevli bulunan Türkiye Cumhuriyeti’nin Anayasası’nda zaten ifadesini bulmuş olan Şer’iyye ve Evkaf Vekâleti ile Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Vekâletinin bulunması uygun olmaz...”

Dikkat ederseniz bu yasa ile DİN ve ORDU bakanlıkları hükümet dışına çıkartılmış, statüleri başbakanlığı bağlı iki başkanlık düzeyine indirilmiş ve yerlerine Diyanet İşleri Başkanlığı ile Genelkurmay Başkanlığı kurulmuştur.

Bu yazının konusu Diyanet İşleri Başkanlığı olduğu için, 429 sayılı yasanın onunla ilgili maddelerini aktaracağım:

1. (...) İslam dininin inançlar ve ibadetlerle ilgili bütün hükümlerinin ve işlerinin yürütülmesi ve dinî kurumların yönetimi için, Cumhuriyetin başkentinde bir Diyanet İşleri Başkanlığı makamı kurulmuştur.
2. Şer'iyeye ve Evkaf Bakanlığı kaldırılmıştır.
3. Diyanet İşleri Başkanı, Başbakanın teklifi üzerine Cumhurbaşkanınca atanır.
4. Diyanet İşleri Başkanlığı Başbakanlığa bağlıdır. Diyanet İşleri Başkanlığının bütçesi Başbakanlık bütçesine katılmıştır. Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilatı hakkında bir tüzük düzenlenecektir.
5. Türkiye Cumhuriyeti ülkesindeki bütün camilerin, mescitlerin, tekkelerin ve zaviyelerin idaresine; imam, vaiz, şeyh, müezzin ve kayyımların ve diğer görevlilerin tayinlerine ve görevden alınmalarına Diyanet İşleri Başkanlığı görevlidir.
(Özdemir İnce: 30 Kasım 1925 tarihli 677 sayılı "Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Bir Takım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun"un çıkartılmasıyla 5.maddedeki "tekkelerin ve zaviyelerin idaresi, şeyhlerin tayin ve görevden alınması" bölümü kendiliğinden söz konusu maddeden çıkmıştır.)
6. Müftüler de Diyanet İşleri Başkanlığına bağlıdır.
7. Vakıf İşleri, milletin gerçek yararına uygun bir şekilde halledilmek üzere, bir Genel Müdürlük halinde şimdilik Başbakanlığa verilmiştir.

Diyanet İşleri Başkanlığı devrimci ve laik Cumhuriyet'in önemli bir kuruluşudur. Ancak araştırıldığında kaldırılan Şer'iyeye ve Evkaf Vekâleti'ne benzemeye başladığı görülecektir.

İlgili yasa gerekçesinde, dinin politikaya bulaşmasının sakıncalarının açıkca belirtilmesine karşın DİB çok uzun süredir cumhuriyet karşıtı ve karşı devrimci siyasetin içinde ve onun hizme-

tindedir. Böyle olmasaydı “4+4+4” uygulaması için camiler imam tatiplerin kayıt bürosu olarak çalıştırılır mıydı?

Ayrıca DİB kendisine bağlı camilerin birer derebeylik gibi çalışmasının önüne geçememekte ve hoparlörle ezan okunmasına dair yönetmeliği bir türlü uygulatamamaktadır.

2013 yılı bütçesinde, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın 4 milyar 604 milyon lira olan payı, tamı tamına 11 bakanlığın (İçişleri, Sağlık, Sanayi, Çevre, Kültür, Dışişleri, Ekonomi, Kalkınma, Enerji, Ticaret ve Avrupa Birliği) payını geçiyor.

Kuruluş kanununun 5. maddesine göre: **“Türkiye Cumhuriyeti ülkesindeki bütün camilerin, mescitlerin yönetimi ile imam, vaiz, müezzin ve kayyımların ve diğer görevlilerin tayinleri ve görevden alınmalarıyla Diyanet İşleri Başkanlığı görevlidir.”**

2011 verilerine göre Türkiye’de 82 bin 693 cami varmış. İnternette aradım, DİB’de çalışan görevlilerin tam sayısını bulamadım. Önemli değil. Önemli olan DİB’in 2013 yılı bütçesinin 4 milyar 604 milyon olması. Oysa İçişleri Bakanlığı’nın bütçesi 2 milyar 888 milyon; Sağlık Bakanlığı’nın 2 milyar 480 milyon. Bu akıl almaz bir oran ve dengesizlik! Diyanet İşleri Başkanlığı ne üretiyor Allahaşkına!?

DİB’in bunca bütçesine karşın giderek AVM’lere benzeyen camilerin avlusunda para toplanıyor. Yeni ve gereksiz camilerin bir bölümünü halk ve dernekler yaptırıyor. Birçok camiye özel kuruluşlar ve bireyler onartıyor.

Bütçesinin 4 milyar 604 milyon lira olmasının, Diyanet İşleri Başkanlığı’nın AKP siyasetinin buyruğunda olmasının dışında hiçbir mantıklı açıklaması olamaz.

Diyanet İşleri’ne Devam⁵⁴

Ülkenin siyasal kaderiyle ilgilenen herkes 3 Mart 1924 günü çıkartılan 429 sayılı yasanın gerekçesini ezbere bilmek zorundadır:

54 Aydınlik, 2 Kasım 2012

“Din ve ordunun politika akımları ile ilgilenmesi birçok sakıncalar doğurur. Bu gerçek bütün uygar milletler ve hükümetler tarafından bir temel ilke olarak kabul edilmiştir. Bu bakımdan, yeni bir hayat varlığı sağlamakla görevli bulunan Türkiye Cumhuriyeti’nin Anayasasında zaten ifadesini bulmuş olan Şer’iyye ve Evkaf Vekâleti ile Erkân-ı Harbiye-i Umumiye Vekâletinin bulunması uygun olmaz...”

Demek ki din (cami ve din adamları) ve kışla kesinlikle siyasetle ilgilenmeyecek. Yasaya göre bunun tersi suç işlemek anlamına gelir. Ama siyaset de kesinlikle Cami (Kilise, Sinagog ve öteki tapınaklar) ve Kışla’dan uzak duracak. Yasaya göre bunun tersi suç işlemek anlamına gelir.

Cumhuriyet, kendisinden önceki dönemde, askerin siyasete bulaşmasının kötü örneklerini asla unutmadı.

Cumhuriyet, kendisinden önceki dönemde, kurtuluş ve kuruluş dönemlerinde, cahil ve masum insanları kışkırtan din adamlarının, din tacirlerinin, siyasetçilerin kötü örneklerini hiç unutmadı. Bunların torunlarını, ailelerini düşündüğüm için, şimdi ad sıralamanın gereği yok.

Söz konusu 429 ve 677 sayılı yasalar bu nedenle çıkartıldı. Ne var ki 3 Mart 1924 tarih ve 429 sayılı bu yasa ile 30 Kasım 1925 tarihili 677 sayılı *“Tekke ve Zaviyelerle Türbelerin Seddine ve Türbedarlıklar ile Bir Takım Unvanların Men ve İlgasına Dair Kanun”*a karşın cami ve din adamları dolaylı, dolaysız, yer altında, yer üstünde Cumhuriyet düzenine karşı yıkıcı, yok edici muhalefetlerini sürdürdüler. Bu nedenle aralarında ceza görenler, idam edilenler oldu. Günümüzde, AKP iktidarı, mahkeme kararlarına karşın, türlü oyunlarla itibarlarını iade ederek bu insanları kahraman durumuna getirmektedir.

Cumhuriyet karşıtları, 1950’den sonra meydana gelen askerî müdahale ve darbeleri göz önünde tutarak ve haklı olarak bir askerî vesayetten söz ederler ama din adamlarının ve siyasetçilerin 429 sayılı yasaya aykırı davranışlarına göz yumarlar. Ancak,

Cumhuriyet karşıtı İslamcı siyaset cumhuriyet rejimini sürekli tehdit etmeseydi asker de eleştiri konusu olan eylemlerini yapmazdı. Kuşkusuz olan, 3 Mart 1924 tarih ve 429 sayılı yasayı bir kez daha okusun.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görevleri:

3 Mart 1924 tarih ve 429 sayılı yasaya göre kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı'nın görevlerini birlikte okuyalım:

1. Cami ve mescitleri ibadete açmak, yönetmek, ibadet ve irşat hizmetlerini yürütmek.
2. Cami ve mescit dışındaki yerlerde panel, konferans, seminer, sempozyum ve benzeri dinî programlar ile ilmî toplantılar düzenlemek.
3. Ceza infaz kurumu ve tutukevleri, çocuk ıslahevi, huzurevi, sağlık kuruluşları ve benzeri yerlerde bulunan vatandaşlara irşat hizmetleri götürmek.
4. Radyo ve televizyon kurumları ile diğer yayın kuruluşları vasıtasıyla toplumu din konusunda aydınlatmak.
5. Dinî gün ve gecelerde programlar düzenlemek.
6. İlgili birim, kurum ve kuruluşlarla işbirliği yaparak namaz vakitleri ile dinî gün ve geceleri tespit ve ilan etmek, bunun için gerekli çalışmaları yürütmek.
7. Aile, kadın, gençlik ve toplumun diğer kesimlerine yönelik dinî konularda aydınlatma ve rehberlik yapmak.
8. Kurban ibadetinin usulüne uygun şekilde yerine getirilmesi için gerekli çalışmaları yapmak.
9. İhtiyaç duyulan yerlere okuma salonları açmak ve bunlarla ilgili işleri yürütmek.
10. İslam dinine mensup farklı dinî yorum çevreleri, dinî-sosyal teşekküller ve geleneksel dinî-kültürel oluşumlarla ilgili çalışmalar yapmak.

Cumhuriyet, camiye, kışlayı ve okulu, asker, siyaset ve din adamlarının saldırılarından korumak için Diyanet İşleri Başkan-

lığı'nı kurdu, imam hatip okullarını açtı. Amaç, aydın din adamı yetiştirmek, din ve toplumu siyasete bulaşmış cahil din adamlarının şerrinden korumaktı. Ama başarılı olamadı. Demek ki aydın din adamı yetiştirmek mümkün değilmiş. Hayal kırıcı ve tehlikeli bir gerçek!

İslami Papalık:

Dün Türkiye'de 82 bin 693 adet cami olduğunu yazmış fakat personel sayısını verememiştim. Onu da öğrendim: Sayı tahminimden daha az, 96 bin 644.

82 bin 693 cami ve 96 bin 644 personel için 2013 yılı bütçesinden 4 milyar 604 milyon liralık bir pay. Çok aşırı bir pay! Anımsadığım kadarıyla camiler elektrik ve suya pek para vermiyorlar. Camiye namaz kılmaya gelen müminlerden bağış alıyorlar. 4 milyar 604 milyon lirayı nerelere harcayacak Diyanet İşleri Başkanlığı? Yazın, Kuran kurslarına katılan çocuklara bisiklet ve top armağan etmek için mi? Bu paranın nerelere harcanacağını merak ediyorum. DİB, acaba benim bu merakımı gidermek ister mi?

Görevlerini bir kez daha okursanız, Diyanet İşleri Başkanlığı'na misyonerlik yapma görevi verilmemiş. Yani Türkiye'yi ve dünyayı Müslümanlaştırmak, İslâmı yaymak gibi bir görevi yok. O halde, neden, bir dağıtım merkeziymiş gibi, her yıl binlerce personelinin, başta Milli Eğitim Bakanlığı olmak üzere devlet kadrolarına dağıtıyor; "Dindar ve Kindar Nesiller Yetiştirme" siyasetinin buyruğuna girerek "4+4+4" adlı çocuk katliamına katkıda bulunuyor; camileri imam hatip okullarının kayıt bürosu haline getiriyor? Neden televizyon kurmaya kalkışıyor?

Bir başka merakım daha var: Diyanet İşleri Başkanlığı Vatikan gibi banka kurmayı düşünüyor mu?

Fesat İşleri Başkanlığı⁵⁵

İslam dünyası vehimler dünyasıdır; İslam dünyası bu dünyadan değildir ama bu dünyanın her türlü melanetine (büyük kö-

55 Site, 19 Aralık 2015

tülük, lanetlenecek iş veya davranış)karışmıştır. “Barış Evi” olması gereken Cami ne yazık ki her zaman fitne ve fesat kaynağı olmuştur. Hoca ve İmam’ı yoksuldan, mazlumdaki, emekçiden, ırgattan yana bir eylemin başında ya da içinde gördünüz mü? Tam tersine Ağa’nın yanında, Patron’un yamacında yer almışlardır. Kürtaj ve sezaryen konusunda fetva veren Diyanet İşleri Başkanlığı’nın taşeron işçiler, kronikleşen iş kazaları (cinayetleri) konusunda görüş açıkladığını duydunuz mu? Cami kurumu, hoca ve imam kadrosu, Diyanet İşleri Başkanlığı, Cumhuriyet için hayal kırıklığı olduğu kadar “Din” için de zararlı olmuştur.

Diyanet İşleri Başkanlığı’nın Temel İlke ve Hedefleri şu cümle ile başlıyor: **“Laiklik ilkesi doğrultusunda, bütün siyasi görüş ve düşünüşlerin dışında kalarak ve milletçe dayanışma ve bütünleşmeyi amaç edinerek (Anayasa md. 136), İslam Dini’nin inanç, ibadet ve ahlak esasları ile ilgili işleri yürütmek, din konusunda toplumu aydınlatmak ve ibadet yerlerini yönetmek. (633 S.K. md.1).”**

Evet, yasa ve yönetmelik **“Laiklik ilkesi doğrultusunda”** diyor ama 1950’den bu yana DİB Başkanları ve kadrosu mürteci hükümetlerin yedeğinde yol alıyor.

Kürtaj ve Diyanet İşleri Başkanlığı⁵⁶

Oğlum evlense, gelinim hamile kalsa, dede olacağım için mutluluktan geberecek hale gelsem ve derken, ortada hiçbir geçerli neden ve gerekçe yokken, gelin hanım torunum olacak çocuğu kürtajla aldırса, vallahi de billahi de o “kör olasıca”yla bir daha asla konuşmam. Bu cinayetin işlenmesine oğlum da katkıda bulunmuşsa ona da ebediyen küserim!

Tanbey, birkaç yıl önce, çocuk doğurmak istemediği için, Sharon Stone kesimli bir WASP kıızıyla evlenmemişti. Kal neymiş (Mersinlidir), finans dünyasında “kariyer yapmak” istiyormuş Boston’lu hatun. Sonra pişman oldu ama bizim ailede laf ağızdan

56 Aydınlik, 4 Haziran 2012

bir kez çıkar. İşi somutlaştırmak için bir aile sırrımızı da fâş ettim işte! Bana gene kızacak çocuk!

Başvekil hazretleri her hafta bir münazara konusu veriyor Türkiye memleketine. Başta haber kanalları olmak üzere, bütün “aptal kutuları” hemen “bir şûrâ” düzeniyor; bedavaya geldiği için önlerine geleni konuşturuyor. Katılımcılar da katılmaya teşnedir hani, ceplerinden taksi parası verip TV stüdyolarına koşarlar ve beş para etmez fikirlerini beyan ederler, beleşine... Kimi zaman da kendileri kadar kof “muarızlar”ından iyice bir zaparta yerler. Haa, o evlere şenlik gazeteci ekürilerini de unutmayalım!..

Bir de telefonla katılanlar vardır. İşin uzmanları, sözde uzmanları, güya fikir beyan ederken, televizyon stüdyolarında programı yöneten hatunlar sabırsızlanırlar ve zavallıları kestirmeden sepetlerler. Bu telefon bağlantıcıları hiç ders almazlar, ilk aramada tekrar telefona koşarlar. Böyle acaip işlerdir bunlar.

31 Mayıs, Perşembe akşamı, CNN-Türk’ün Ahmet Hakan programında, başvekil hazretlerinin yeni münazara konusu kürtaj üzerine aynı türden bir panayır kurulmuştu. Derken, Trabzon’da aile hekimliği yapan Seda Sezer hanımefendi ile bağlantı kuruldu. Doktor hanım lafa din mülkünün “helal doğum” kapısından girince televizyonu derhal kapattım. Ertesi gün, bu hanımın, “Biz Müslümanız diyorsanız kürtajdan uzak durun, kürtaj yasaklanmalı ve ceza yaptırımını gelmelidir. Tabii ki annelerin yaşaması lazım. Anne yaşarken çocuğunu öldürmemeli. Tecavüze uğrayan kişi kürtaj yaptıracığına, tecavüzü gerçekleştiren kişiyi öldürsün. İkisi de cinayettir” dediğini internetten öğrendim. Helal olsun vallahi! Ancak, tecavüz mağdurelerini cinayet işlemeye teşvik bâbında türbanlı hekimlere hiç gerek yok, her mahalle kabadayısı gönüllü yapar bu işi. Yeter ki cezası olmasın! Bu arada, tecavüze uğrayan mağdureyi de “aile şûrası kararı ile” bir yakını öldürür ve namus temizlenir.

Bu arada, ülkenin mümtaz Sağlık Bakanı, kürtaj yasasının 12 Eylül dönemi ürünü olduğunu söylemiş (Taraf, 01.6.12). Zırva tevil götürmez! Bu mümtaz Sağlık Bakanı kürtaja izin veren ya-

sanın iptalinin yanı sıra, 12 Eylül armağanı olan siyasal partiler ve seçim yasalarıyla birlikte yüzde on barajını kaldıran bir yasa kokteyli yaparsa saçmalık bir oranda hoş görülebilir. Kürtaj nasıl olsa bir Deli Dumrul yasasıyla yasaklanacak. Sultan'ın emri kanunnâmeye girecek.

Bu yasa çıkartırken AKP hükümeti, derin dini kaygıları (!) gereği gizlice ulemaya, Diyanet'e, "mapus damı"ndaki Cübbeli Ahmet Hoca'ya ve hatta F. Hoca Efendi'ye danışabilir: İsterse kurşuncu Kör Zekiye'ye fal baktırabilir. Başvekil bizzat istihareye yatabilir. Amma ve lakin Diyanet İşleri Başkanlığı'ndan kesinlikle resmen görüş alamaz. Cumhuriyet'e aykırıdır!

İlahiyatçı olduğu iddia edilen boşanma davalarının ünlü avukatı Kezban Hatemi hanımefendi, 1 Haziran tarihli Taraf gazetasında "Bir konuyu (kürtajı) dine bağlayıp bağlamamak bizim elimizde değildir" buyursa da, hükümet aleni surette hiçbir mercie başvurup görüş alamaz. Adı geçen gazatanın aynı sayfasında ulusal medar-ı iftiharımız Baskın Oran bu hususta bir şey söylemezken kıdemli akıl hocalarından Doğu Ergil erkek millete söz hakkı tanımamaktadır.

Kendisine akıl danışılanlar arasında eski AKP milletvekili Mehmet Elkatmış da var ki, bu harbî adam, "Diyanet İşleri Başkanlığı tabii ki dini yönden düşündüklerini söyler. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın söylediği şey dikkate alınır" demektedir.

Din âleminin ummanlarından Hayrettin Karaman hazretlerinin bu hususta ne buyurduğunu merak ettiğimden, 1 Haziran tarihli Yeni Şafak'a baktım: Karaman Hoca, Kur'an-ı Kerim'i ve hadis külliyyatını atlayarak Gazzâlî'ye yumuluyor ki, bu, Kuran ve hadislerin bu konuda referans ol(a)madığı anlamına gelir. Bu durumda, Gazzâlî ve öteki fıkıhçıların sözlerinin hiçbir kıymet-i harbiyyesi olamaz.

Öte yandan, Kazakistan'ın başkenti Astana'da düzenlenen 4. Semavi ve Geleneksel Dinler Liderleri Kongresi'de konuşan Diyanet İşleri Başkanı Prof. Dr. Mehmet Görmez, kürtaj ve se-

zaryen konusunda Diyanet İşleri Yüksek Kurulu'nu görevlendirdiklerini söylemiş. Başkan istediği kadar Din İşleri Yüksek Kurulu'nu görevlendirsin. Kürtaj ve sezaryen konusunda Kuran ve hadislere dayalı hiçbir referansa sahip bulunmayan bu kurul, bu konuda, Hamsi Sevenler Derneği Yönetim Kurulu'ndan daha yetkili değildir.

Yahu bir Allah'ın kulu çıkıp "Kürtaj ve sezaryen tıbbın işidir, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın herhangi bir konuda kamusal fetva yetkisi yoktur; Diyanet İşleri Başkanlığı'nı yasama işlerine karıştırmak Anayasa'ya aykırıdır!" demiyor ve ülkemizde gayrimüslimlerin ve sapkın ateistlerin de vatandaşlık numarasına sahip olduklarını söylemiyor. Patrikhanelerden ve Hahambaşılık'tan görüş alınmasını karşıyım ama Diyanet İşleri Başkanlığı'dan istendiğine göre, onları da hesaba katmak gerekir.

Böyle bir ruhanî iklimde, gazetelerin yazdığına göre, Fenerbahçe kulübü de üç puan kazanmak için elbette parayla dua okutur, kaleye tavukayağı gömdürür! Neden kınıyorsunuz?

DOKUZUNCU BÖLÜM

KURUSIKI

Blöf ya da Kurusıkı⁵⁷

Önce bazı deyim, özlü söz ve atasözünü şöyle bir anımsayalım. Kimi zaman bunlardan biri sayfalarca kitabın, açıklamanın yerini kolayca doldurur.

1.Örnek: “Ayrarı yok içmeye tahtirevanla gider sıçmaya” = İçinde bulunduğu duruma bakmadan çevreye hava atmak için abartılı harekette bulunan kişiler için kullanılan bir atasözüdür. Bunun tam karşıtı deyimler de var = “Ayağını yorganına göre uzatmak.”

2.Örnek: “Hesabını bilmeyen kasap kışına kaçır masat.”

Bu kaba deyişin daha kibarı da vardır:

“Hesapsız kasap, ya bıçak kırar ya masat (hesabını bilmeyen kasap, ne satır bırakır, ne masat).”

Yani: İşinin ehli olmayan, ne yapacağını önceden iyi düşünmeyen kişi, işin içinden bir türlü çıkamaz. Bu uğurda başvurduğu araçları da heder eder. / Hesabını bilmeyen kişi elinde, avcunda bulunan işe yarar şeyleri de ziyan eder.

“Sıçmak”, “Kıç” gibi sözcükler için kusura bakmayın, ataları-mızdan mirastır. Bunların ne son kullanım tarihi vardır, ne de değerden düşer!

Şimdi bir başka alana geçelim:

57 Site, 26 Aralık 2015

Blöf (Bluff) Yapmak:

1. Karşısındakini yanıltarak ya da yıldırarak bir işten caydırmak için aslı olmayan söz söylemek ya da aldatıcı tavır takınmak.
2. İskambil oyunlarında elindeki kâğıtları olduğundan başka gösterme davranışı.
Örnek: Pokerde blöf yapmak ya da yakalamak.
3. Karşısındaki kişiyi yanıltarak veya yıldırarak bir işten caydırmak için söylenen asılsız söz veya takınılan aldatıcı tavır, **KURUSIKI**.
4. Blöf, mantık ve kimi zaman psikolojik analiz gerektiren bir iskambil oyunudur.

Bir deste ile ve en az üç kişi ile oynanır. Altı ve daha fazla oyuncu için iki deste ile oynanabilir.

Şansın etkisinin çok az olduğu, kâğıt saymak ve psikolojik analize dayalı bir iskambil oyunudur. Oyundaki temel amaç, oynama ismini veren eylem; blöftür. İyi blöf yapan ve başkasının blöfünü görebilen oyunu kazanır.

Bir zamanlar poker oynadığım için bilirim. Zor iştir. Pokerde oyun eşit kavlarla açılır. **Kav**, oyununun başlangıcında elde mevcut olması gereken paradır. Herkesin kavı eşittir oyun açılırken. Oyun ilerledikçe bu denge bozulur. Kavı biten ya oyundan kalkar ya da belli bir miktarda yeni para koyar önüne. Deneyimlerimle söylüyorum: Önünde kuvvetli para olmayan blöf yapamaz. Tam tersine masadaki parası kuvvetli olan blöf yapar. Blöf, ya **Pot** (oyunun başında veya oyun sırasında her oyuncunun diğer oyuncuyu görerek veya artırarak ortaya koyduğu para) arttırarak, ya da **Rest** (önündeki tüm parayı bahse koymak) çekerek yapılır.

Önünde 10 lira olan oyuncunun önünde 500 lira olan oyuncuya rest çekmesi gayriciddidir. Kazansa 10 lira kazanır, ötekinin önünde 490 lira kalır. Kaybederse masadan kalkar, ya da kaldırırlar. Buna “Kendi ayağıyla tuzağa düşmek” denmez mi?

İyi poker bilen iyi politikacı olamasa bile kötü politikacı olmaz. Poker bilmeyen vatandaş politikacı olamamalı. İyi pokerciler masada asla kaybetmezler. Poker, hesap kitap işidir. Ustalaştık-

ça sınıfı yükselir, önündeki kav artar. Bu nedenle siyasetçiye poker öğretmeli: En azından ne zaman ve kime rest çekeceğini bilir ve masadan kalkmak zorunda kalmaz.

POSTA KOYMAK: Birini korkutmak, tehdit etmek, kabada-yılık etmek, gözdağı vermek, kafa tutmak.

RACON KESMEK: Yol, yöntem, usul koymak; posta koymak; gösteriş, fiyaka (yapmak).

Posta koymak, racon kesmek için bileğin, kesen ve arkan (dayın) kuvvetli olacak, horantan kalabalık olacak. Gözün kara olmuş kaç para. Hemen öfelerler adamı, kestanesini çizerler.

Sanal egemenlik alanına ister aslan, ister kaplan, ister it gibi siyip kırmızı çizgiler çizebilirsin. Tutan yok! Ama o alanı nasıl koruyacaksın?

Siyasete girene, yeni hükümet kurana BABA filmlerini meta-zori gösterip sigaya, imtihana çekmeli. Özellikle dış siyaset konusunda. Ortalıkta, İtalyan, Kolombiyalı, Çeçen, Rus, Yahudi mafyaları var. Hepsinin iştigal alanı ve konusu ayrı. Kimi uyuşturucu, kimi kumar, kimi fuhuş, kimi silah mafyası...

Her devlet bir mafya babasıdır!

Mafiozide (mafyacılık) her şeyin bir kuralı vardır. Herkes Baba olamaz. Ya Baba'nın ailesinden olacaksın, ya Baba'nın oğlu olacaksın ya da Baba'yı temizleyeceksin. Zahmetli iştir. Siyasette ketenpere ve lagaluga işleri olabilir; 17 ve 25 Aralık vukuatlarında olduğu gibi "hadise" (belki geçici olarak) kapatılabilir ama mafya dünyasında bağışlama, bağışlanma yoktur. Bu nedenle mafya işlemleri çok ilginçtir.

Gelelim Vehbi'nin kerrakesine: Yani AKP hükümetinin işlerine. Onlar işi lagalugaya getirmek için hükümet olarak kendi yaptıklarını devlete fatura ediyorlar ama devlet kamyonudur, şoför ise başbakan ve onun hükümeti. Rus uçağını devlet (devlet organı olarak Genelkurmay Başkanlığı) düşürmedi, AKP Hükümeti düşürdü. Yani, Rusya'ya posta koyup racon kesti. Önündeki paraya bakmadan beş benzemez kâğıtla poker masasında Rusya karşısında pot arttırdı; Rusya blöfü gördü ama rest de çekebilir.

[Yıllardır, muhalif bir sözcük ve deyim dağarı oluşturmaya, yanlışları temizlemeye çalışıyorum. Sonunda ve geçenlerde, CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu devlet ile hükümeti ayırmayı başardı. “Bunları devlet yapmıyor, AKP Hükümeti yapıyor, sorumlu AKP Hükümeti’dir!” dedi ve bu etkili oldu. Medyanın dili değişir oldu. Emeklerim boşa gitmemiş anlaşılan.]

Rus uçağını racon gereği düşürmek gerekiyor muydu? Emin değilim! İyi de bunca şaşkoloz olacağına, elindeki zayıf kâğıtla neden oyuna girdin? Neden Eset ya da Esat gidecek diye posta koydun, pot arttıdın, rest çektin? İşe neden İŞİD’i karıştırdın? Esat da kendince adalet için bir Baba’ya başvurdu. Esat gitsin diye tutturmasaydın, Rus uçağı Suriye’ye gelmez sen de boku bokuna uçağı düşürmek zorunda kalmazdın. Arkanda güvenilecek bir Dayı’n da yok. Şimdi dayılar ve babalardan biri ya da birkaçı “O gitmezse olmaz!”, “Vallah billah O gidecek!” diye tuttururlarsa ne olacak? Tam anlamıyla “Men dakika dukka!” (Çalma başkasının kapısını, çalarlar kapını!” durumu değil mi, kardeşlik, de hele?!

Bozuk kantarda tartılmayacaksın, panayırlardaki dev aynasını evine getirmeyeceksin, ne oldum delisi olmayacaksın, işler yolunda gidiyorsa marifetin kendinde (sende) olduğunu düşünmeyeceksin, nankör olmayacaksın! 2002’de iktidara geldiğin zaman masada koalisyon hükümetinin (Kemal Derviş’in) hazırladığı programı buldun ve onu uyguladın, zaten uygulamak zorundaydın. Bu sayede görece başarılı oldun. Hazır ekonomik programın vadesi 2005’te sona erdi. Kendine özgü bir ekonomi programı yapmayı beceremedin ama beğenmediğin Cumhuriyet’in yaptığı, yarattığı zenginlikleri: Fabrikaları, santralleri, limanları, kombinaları, barajları, köprüleri, bankaları, işletmeleri, gemileri, marinaları, otelleri, hazine mal ve topraklarını, vb. sattın ve parasını çıtır çıtır yedin! Yerlerine olumlu hiçbir şey yapmadın. İkide bir göçen o “duble yollar”dan başka. Beğenmediğin o “tekli yolları” elde kazma kürek Cumhuriyet yapmıştı. Teklişi olmasa dublesini yapabilir miydin?

İktidara geldiğin zaman, elinin altında (iki komşu ile sorunları olsa da) itibarlı (saygın) bir devlet buldun. Devletin her yerde önemli bir ağırlığı, saygınlığı vardı. Mafya Babaları önemsiyordu bu aileyi (pardon, “devleti”). Bunun hikmetinin kendinde (sende) olduğu gaffetine kapıldın; bu ağırlık ve itibarın Laik Cumhuriyet geleneğinden kaynaklandığını anlayamadın.

Anlayamadığın en önemli şeye gelince: Fas, Cezayir, Tunus, Libya, Mısır, Suriye, Irak, İran ve öteki Müslümanlı ülkelerde, senin sandığının aksine, Osmanlı’nın bir dirhem itibarı yoktu. Ama onaylamadıkları, ürktükleri, sakındıkları, belki de nefret ettikleri, Laik Cumhuriyet’in Türkiyesine derin bir saygıları vardı. Türkiye, onların gözünde ABD, Rusya, Almanya, Fransa kadar muteber bir ülkeydi. Bu itibarı sürdürmek için Araplarla laubali olmaya, yağ çekmeye, hava atmaya, ağabeylik raconu kesmeye, Davos’ta horozlanmaya ne gerek vardı?

Bunları yaparak “Cemaat-i Müslimin”in küllisine reis olacağını sandıysan o başka? Bu da “Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak” özlü deyişine denk düşer. Böyle bir hülyaya ancak dünyayı tanımayan toylar, tufeyliler ve sonradan görmeler kapılır. Hayal kur ama gerçeklerin hayalini, olabileceklerin hayalini kur! Rus uçağı yüzünden Kırgızistan seni kınadığı zaman, Arap Birliği üyeleri zaparta çektiği zaman onurun kırıldı mı, kırılmadı mı?

Olmadığını olmak, serap, hayal ve hülyayı gerçek sanmak bunalımını atlatamadin, rüyadan uyanmak istemiyordun zaten. Newyork’un Çin mahallesinde esrar satmaya kalkarcasına, “Bu Eset postalansın!” demeye başladın. Postalatamadın! Az kalsın sen postalanıyordun!

Musul ve Kerkük’ü İngiliz’e bırakmak zorunda kaldı diye Cumhuriyet’i ve Lozan’ı yerin dibine batırıyordun, ama Irak, Rusya ve ABD “höt” deyince, arkana bakmadan geri döndün oralardan...

Suriye’de Laskiye’ye S400 füzeleri yerleştiren Putin, “Türk burnunu uzatsın ossat zımbalarım!” diyesiymiş. Blöf mü yapıyor aceba?

Bitirmeden: Cumhuriyet'in kurucu yigitlerinden Mahmut Esat Bozkurt'un "*Toplu Eserler*"inin (Kaynak Yayınları) IV. kitabını okuyordum. Büyük düşünür-devlet adamının, günün anlam ve önemini özetleyen bir cümlesine rastladım. Şöyledir:

["Bir gün İngiliz casusu Lawrence'ın hatıratını okuyordum; Arabistan hakkında şu fıkrayı gördüm ve utandım:

Lawrence, "Buralarda Türkler aleyhine tahrikatta bulunmak için teşkilat yapmaya, para sarf etmeye lüzum bile yok... Bura ahalisi ihanet etmek için birbirlerine rekabet ediyorlar!" diyor!..]

Anladikos more?!

Başkancılık Sistemi⁵⁸

Öylesine budalaca ve Hergele Meydanı'nda at-eşek pazarlığı yapılcasına avam diliyle konuşuluyor ki ne Anayasa ne de başkancılık konularında yazı yazmak istiyorum.

Türkiye'nin çağdaşlaşmasına sanki 1982 Anayasası ve Cumhurbaşkanlığı makamı engel oluyormuş da Anayasa değişirse, başkanlık gelirse Türkiye demokrasi cennetiâlâsına dönermiş...

Hadi be sen de!

Türkiye darbe anayasasına karşın yüzde yüz demokratikleşir de bu ameliyatı ne Başyüce ne de AKP denen yığışım yapabilir.

Bu kakafoniye ben de 2010 yılından kalma bir yazıyla katkıda bulunacağım. Aradan 6 yıl geçmesine karşın boyası dökülmemiş, façası yerinde bir yazı.

Nasıl Bir Başkanlık Sistemi?⁵⁹

Nasıl olacağını bilmeden kendi adıma Başkanlık Sistemi'ne olumlu oy veremem.

1. ABD usulü tam başkanlık sistemi mi olacak?
2. Yoksa Fransa usulü yarı başkanlık sistemi mi?

Anladığım kadarıyla Başbakan Erdoğan'ın aklından ve gönlünden geçen ABD tarzı bir tam yağlı başkanlık sistemi. Olabilir, o zaman gene iki sorum var:

58 Site, 4 Şubat 2016

59 Hürriyet, 25 Nisan 2010

1. Alaturka bir “Küçük Amerika” başkanlık sistemi mi?
2. Yoksa ABD örneğine uygun bir başkanlık sistemi mi?

1. Alaturka “Küçük Amerika” başkanlık sistemi: Türkiye Cumhuriyeti Devlet Başkanı’nı halk doğrudan doğruya seçecek, TBMM’nin yanı sıra (belki) uyduruk bir Senato da olacak. Başkan, Bakanlar Kurulu’nu bizzat seçecek; Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay ve Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’nu seçecek; Kara, Deniz, Hava Kuvvetleri’nin Başkomutanı olacak; Genelkurmay Başkanı’nı, kuvvet komutanlarını bizzat seçecek; bütün illerin valilerini, kaymakamlarını, polis müdürlerini seçecek; dilerse, Türkî cumhuriyetlerde olduğu gibi referandum yapıp kendini ebedî başkan seçtirecek; ölümünden sonra yerini, Suriye’de olduğu gibi oğluna ya da damadına bırakacak.

Böyle bir Başkanlık’a R.T. Erdoğan ya da Abdullah Gül’ü seçmek ister misiniz?

2. ABD tarzı başkanlık sistemi: Türkiye’deki iller ABD eyaletleri gibi özerk olacak ya da Türkiye 8-10 eyalete bölünecek. Türkiye ister 81 ister 15 eyalet olsun, her eyalet kendi valilerini ve temsilciler meclislerini seçecek. İstanbul’da (artık Ankara başkent olarak kalamaz) senatosu ve temsilciler meclisi ile bir kongresi olacak.

Her vilayetin kendi anayasası, kendi yasaları, kendi vergi idareleri olacak; her vilayet kendi eğitim öğretim sisteminde özerk olacak; kendi polis teşkilatını ve şeriflerini seçecek. Bu yerel polis teşkilatlarına paralel olarak bir de federal polis teşkilatı kurulacak. MİT’in adı CIA’ya çevrilecek ve başkanı doğrudan T.C. Başkanı’na bağlı olacak.

Başkan mebzul miktarda danışman kullanacak ve dış politikayı bizzat yönetecek.

Böyle bir Başkanlık’a R.T. Erdoğan ya da Abdullah Gül’ü seçmek ister misiniz?

Türkiye Cumhuriyeti’nin yapısı bu ölçüde değiştirileceğine göre mevcut Anayasa’nın değiştirilmez ilk dört maddesi değiştiril-

rilecek ve bu vesile ile laiklik ilkesi ya tamamen kaldırılacak ya da yerine ılımlı İslam ilkesi ikame edilecek.

Bu da yetmez: Anayasa'nın 174. maddesinin koruması altında olan Devrim Yasaları yürürlükten kaldırılacak; medrese, tekke ve zaviye açmak, kılık kıyafet serbest bırakılacak.

Türkiye Başkanlık sistemini kabul ederse, bunların hepsi olacak. Ancak özerk il ya da eyaletlerin hepsi böyle bir sistemi kabul etmeyecekleri için türlü-çeşitli bir Türkiye olacak!

Bazıları laik, bazıları ılımlı İslam! Devletin adı da "Anadolu Birleşik Cemahiriyyesi" olarak değiştirilecek. Haydi, hayırlı ve uğurlu olsun!

Başkanlık Mavali⁶⁰

Türkiye'nin, Başyüce'nin, AKP iktidarının, ortak akılcı zavallıların, Başyüce koyunlarının ve bizzat kendisinin en acınası durumunu Ertuğrul Özkök'ün (Hürriyet, 17.02.2016) şu satırları özetliyor:

"Bazılarınız yanlış bulabilir, hatta şuursuzluk diyebilirsiniz. İçinde bulunduğumuz şu günlerde devletin izlediği dış politikanın arkasındayım. Bu politikaya inanıyor muyum? Bu soruyu kendime alçak sesle dahi sormuyorum."

Yazının gerisindeki koyunsu sefalete dayanmak mümkün değil. Bre Ertuğrul, şu günlerde devletin izlediği bir dış politika yok. Devlet kervanının önündeki eşeğin üzerine Başyüce binmiş ve terkinde de AKP'nin hacirli hükümeti var. İntihar siyaseti Başyüce'ye AKP'ye ait. Devlet kamyonu uçurumdan yuvarlanırken şoförler aşağı atlayacaklarını sanıyor ama kapılar açılmayacak.

Başyüce'nin ve AKP hükümetinin siyasetini devlete mal etmek Türkiye'ye ve onun devletine ihanettir.

Bir çift laf da başkancılara: 18 Şubat 2016 günü Türkiye yanken, Suriye'nin asit kuyusunda erirken, şımarık zengin çocukları gibi "Başkanlık!" diye zırlamak utanç verici bir ihanettir. Ah, ah! Şimdi Hürriyet'te yazıyor olacaktım ki!

60 Site, 18 Şubat 2016

Ey Anayasa bilginleri, ey öğretim üyeleri, ey gazetelerin ağızdan dolma köşemenleri ve de ey Prof. Dr. Ergun Özbudun ile Burhaneddin Kuzu beyler, Anayasamızın 6 ve 11. maddelerini hep birlikte okuyalım. Bakalım Başyüce yeni bir anayasa için referandum yapabilir mi?

VI. EGEMENLİK

MADDE 6. - Egemenlik, kayıtsız şartsız Milletindir.

Türk Milleti, egemenliğini, Anayasanın koyduğu esaslara göre, yetkili organları eliyle kullanır.

Egemenliğin kullanılması, hiçbir surette hiçbir kişiye, zümreye veya sınıfa bırakılamaz. Hiçbir kimse veya organ kaynağını Anayasadan almayan bir Devlet yetkisi kullanamaz.

(Ö.İnce: Yani, Anayasa Cumhurbaşkanı'na yeni bir anayasa için halkoyuna gitme yetkisi vermediği için Başyüce referandum yaptıramaz.)

XI. ANAYASANIN BAĞLAYICILIĞI VE ÜSTÜNLÜĞÜ

MADDE 11. - Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve vargi organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır.

Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz.

(Ö.İnce: Dolayısı ile Kurucu Meclis'e ait olan yeni anayasa yapma yetkisini günümüz TBMM kullanamaz. Tabii Başyüce ve AKP hükümeti polis kuvvetlerini arkasına alıp hükümet darbesi yapmak suretiyle mevcut anayasayı ilga ederek bir Kurucu Meclis kurmazsa.)

YSK ve Eğilim Yoklaması

Başyüce'nin referandum yerine "Eğilim Yoklaması" diye bir çalım yapacağını da düşünenler var. Anayasa'da yok ama yasalar da böyle bir oyun var mı? Böyle bir durumda yetki Yüksek Seçim Kurulu'na (YSK) düşüyor.

Yüksek Seçim Kurulu'nun seçimlerle ilgili yetki ve görevleri şöyle:

“YSK, özel kanunlara göre yapılacak milletvekili, il genel meclisi üyeliği, Cumhurbaşkanlığı seçimi, belediye başkanlığı, belediye meclisi üyeliği, muhtarlık, ihtiyar heyeti üyeliği seçimlerinde ve Anayasa değişikliklerine ilişkin kanunların halk oylamasına sunulmasında yönetim ve denetim ile yargı denetimini sağlar.”

Buna göre YSK herhangi bir eğilim yoklamasına izin verip bütçe ayıramaz. Eğilim yoklamasına izin veremez. İzin verirse vallahi ipe gider!

Durum böyle iken, MHP ile HDP'nin ne istedikleri belli değil, CHP ise “Kurucu İlkeleri Tartışmayız” diye inleyip duruyor. Komisyonun adını tartışıyor. Komisyon'un adı “Darbe Yasaları'nı Şengül Hamamı'nda Yıkamak” olsaydı, hamamda tellaklık mı yapacaktı?”

Yahu kardeşim anayasa ders kitapları karıştırmak, anayasa hukuku uzmanlarına danışmak bir şair ve yazarın aklına geliyor da milletvekillerinin, parti yöneticilerinin aklına gelmiyor mu? Eski bir lise öğretmeni olarak karatahtaya yazıyorum, defterlerinize yazın:

- 1- Bu sitede 15 Şubat 2016 tarihinde yayınladığım **BU AKP İLE ANAYASA YAPIL(A)MAZ** adlı yazımı çok iyi okuyup ezberleyin!
- 2- Mevcut TBMM yeni bir anayasa yapamaz, ancak mevcut anayasa üzerinde düzeltmeler yapabilir. Yeni bir anayasayı ancak bir KURUCU MECLİS yapabilir. Bu konuda 15 Şubat tarihli yazımı oku!
- 3- Mevcut Cumhurbaşkanı'nın yeni bir anayasa konusunda referandum yaptırma yetkisi yoktur.
- 4- Muhalefet partileri olarak, birlikte, Türkiye %90 yanıkla can çekişirken rejim darbesi yapmaya çalışan Cumhurbaşkanı ile AKP'nin hacirli hükümetini en ağır sözcük ve sıfatlarla kınayın. Hâlâ bütünleme sınavında geçme şansınız var.

ONUNCU BÖLÜM BAŞYÜCE İLE ATIŞMA VE KAPIŞMA⁶¹

Başyüce gene esip gürelemiş. O esip gülerse biz de esip güleriz. Elimiz armut toplamıyor, ağzımızı da hiçbir terzi dikemez.

Söylevi 29 Ocak 2016 tarihli Hürriyet gazetesinden aktarıyorum. İsterseniz birinci bölümdeki Başyüce'nin söylevini okumadan atışma ve kapişmalı ikinci bölüme geçebilirsiniz. Çünkü aynı metin ikinci bölüme (hallaç bölümüne) de şeref vermekte...

Bu söylevden sonra artık kimse Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın nasıl bir Başkanlık sistemi istediğini sormamalı. Kendisinden başka kimseyi istemiyor. Benim yıllar önce keşfettiğim özel anayasası da masasının üzerinde duruyor: Necip Fazıl'ın *"İDEOLOJYA ÖRGÜSÜ."* Kimse zahmet edip anayasa falan hazırlamasın, çünkü şimdiden hükümsüzdür.

1.

[Cumhurbaşkanı Erdoğan, yeni anayasa ve başkanlık sistemini halka anlatmak için düğmeye bastı. "Başkanlık sistemini dışlayan anayasa çalışması sakat kalır. Millet hazır, millet meydanlarda kükrüyor, bunu bekliyor" diyen Erdoğan, 300'e yakın STK'nın desteklediği Yeni Anayasa Platformu toplantısında şu mesajları verdi:

Millet STK'larla Sahip Çıkıyor

"Yeni anayasa konusuna, milletimizin değerlerini yaşatma noktasında hassasiyet sahibi sivil toplum kuruluşlarımızın ön-

61 Site, 1 Şubat 2016

cülük etmesi, rastgele bir durum, bir tesadüf değildir. Millet kendi meselesi olan yeni anayasa talebine kendisini temsil eden STK'lar aracılığıyla sahip çıkıyor. Bugüne kadar kurulan anayasaların hepsi ithaldir, yerli değildir. İthal ürünlerle yöneltildik, ithal mantıklar bize hâkim oldu. Şimdi biz yerliye, millie dönmeliyiz. Seçimler yapıldı yeni anayasayı konuştuğumuz zaman meydanlar kükrüyordu. Bizdeki anayasa metinleri dayatmadır, darbe direktifleri olarak hazırlanmıştır. Yeni anayasanın yapımındaki usulü çok iyi belirlemeliyiz. Şimdi sivil toplum kuruluşlarımız aracılığıyla milletimizin tüm kesimlerini de içine alacak bir anayasa yazım süreci yürütmeliyiz.

Çatışma Yerine Uyum

Seçkinci değil kapsayıcı, böyle bir anayasa metnini ancak bu şekilde ortaya çıkarabiliriz. Millet hazır, ben elitim diye geçinenler, siyasetçiler buna tam hazır değil, sıkıntı burada. Yoksa millet hazır, millet zaten meydanlarda kükrüyor, bunu bekliyor. Milleti merkeze alan, kadim yönetim geleneğimize yaslanan bir anayasa Türk tipi anayasadır.

Yargı organlarıyla yasama ve yürütme arasında eskiden beri süregelen sıkıntıların temelinde mevcut anayasanın, güçlerin uyumunu değil, çatışmasını esas alan anlayışı vardır. Yeni anayasanın ruhu çatışma yerine uyum ve denge, birbirilerini yıpratma yerine birbirlerini destekleme mantığıyla oluşturulduğunda bu sıkıntı kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Yürütme meselesi yeni anayasa çalışmalarının düğüm noktasını teşkil edecek. Biz parlamenter sistemin ülkemizde miadını doldurduğuna inanıyoruz.

Medyada Anlatılacak

Yapmamız gereken nedir? Bir; halkımızın yeni anayasa veya başkanlık sistemiyle ilgili daha da bilgilendirilmesi. İki; televizyonlarda, gazetelerde bunun anlatımı ve bu konuda milletimizin bir an önce bilgilendirilmesi büyük önem arz ediyor. İşte STK'lar

bu adımı atmış durumdalar. Üniversitelerimizin başta hukuk fakülteleri olmak üzere, uluslararası ilişkilerde, ekonomi, iktisat fakültelerinde bunlar artık tartışılır noktaya geldi ve oralarda da paneller, sempozyumlar başlıyor, başlayacak.

Yeni anayasa başkanlık sistemi tartışmaları birtakım kesimler tarafından kasıtlı olarak üniter yapımızla, ülke bütünlüğümüzle, milli birliğimizle ilişkili hale getirilmeye çalışılıyor. Nasıl sözde cemaat adı altında devlet içinde paralel yapı oluşturmak isteyenlere dünyayı dar ediyorsak, özerklik adı altında, özyönetim adı altında devlet içinde devlet kurmaya çalışanların da dünyayı başlarına yıkarız.”

Mevcut Sistem Anormallik Hali

“Mevcut sistemimiz, bir anormallik halidir. Hem seçilmiş başbakan hem seçilmiş cumhurbaşkanıyla bu sistemin yürümesi fevkalade güçtür. Hadi bugün aynı siyasi gelenekten gelen Cumhurbaşkanı ve Başbakan olarak uyum içinde çalışıyoruz. Ama aynı siyasi gelenekten gelmemiş bir cumhurbaşkanıyla da çalıştım. Ne getirdiğini ne götürdüğünü ben biliyorum. Yapmamız gereken bu kriz halinin ortaya çıkmasını, yaşanmasını beklemeden bugünden tedbiri almak, yarım kalan işi tamamlamaktır. Yani başkanlık sistemine geçmektir. Yeni anayasanın bu anlayışla hazırlanması en doğrusudur. Bu ihtiyacı tümünden dışlayan bir anayasa sürecinin sakat doğacağı da açıktır. Nihai kararı vekiller değil asil olan millet vermelidir.”

Mevzuat Amcayla Yanmıştık

“Türkiye’nin yeniden yapılanma ihtiyacı had safhadadır. Eğer mevzuat amcayla bu işi yürütmeye kalksaydık yanmıştık. Onu kendimize uydurduğumuz için, onun bağlayıcılığına ‘evet’ demediğimiz için bu işi başardık. Bürokratik oligarşi gelir önüne mevzuatı, yasaları önüne koyar ve sen de bunun altından kalkamazsın. Hele bir de korkak siyasetçiysen yanmışsın. Başkanlık sistemi,

sağladığı mutlak istikrarla Türkiye’yi bu tür risklerden koruyabilme özelliğine sahiptir.”]⁶²

2.

Millet STK’larla Sahip Çıkıyor

BAŞYÜCE: “Yeni anayasa konusuna, milletimizin değerlerini yaşatma noktasında hassasiyet sahibi sivil toplum kuruluşlarımızın öncülük etmesi, rastgele bir durum, bir tesadüf değildir. Millet kendi meselesi olan yeni anayasa talebine kendisini temsil eden STK’lar aracılığıyla sahip çıkıyor. Bugüne kadar kurulan anayasaların hepsi ithaldir, yerli değildir. İthal ürünlerle yöneltildik, ithal mantıklar bize hâkim oldu. Şimdi biz yerliye, milliyeye dönmeliyiz. Seçimler yapıldı yeni anayasayı konuştuğumuz zaman meydanlar kükrüyordu. Bizdeki anayasa metinleri dayatmadır, darbe direktifleri olarak hazırlanmıştır. Yeni anayasanın yapımındaki usulü çok iyi belirlemeliyiz. Şimdi sivil toplum kuruluşlarımız aracılığıyla milletimizin tüm kesimlerini de içine alacak bir anayasa yazım süreci yürütmeliyiz.”

ÖZDEMİR İNCE: Bir kez daha göz boyamak: Yandaş sefil toplum örgütleri ne zaman halkın taleplerini temsil eden STK (Sivil Toplum Kuruluşu) oldu? Sivil Toplum Örgütü’nün evrensel adı NGO’dur, yani devlet kurumlarıyla herhangi bir ilişkisi olmayan toplum kuruluşu. Bu türden bir kuruluşu Başyüce Aksaray dedikleri Akkondu’sunun bahçe kapısından bile içeri sokmaz.

Anayasa’nın yerlisi, yersiz olmaz. Her gerçek demokratik ülke anayasasının %99’u temel madde olarak evrensel değerlere dayanır. %1 yerli katkı anayasanın rengini değiştiremez. Bu nedenle 1921, 1924, 1961 anayasaları %100 yerli ve evrenseldir. Evrensel anayasa hukukunun ilke ve değerleri ithal karpuzla benzemez. Bu nedenle “İthal Anayasa” iddiası demagojiden, mugalatadan ibarettir. Elma şekeriyle çocuk kandırmaya benzer. Başyüce, anaya-

saya benzer bir anayasa yapılmasını istiyorsa, tavsiye ederim, Prof. Dr. Erdoğan Teziç'in *Anayasa Hukuku* kitabını bizzat okumalıdır.

Direktifle hazırlanan sadece anayasa mı? Yüzlerce yasa ve yönetmelik ısmarlama değil mi?

Çatışma Yerine Uyum

BAŞYÜCE: *"Seçkinici değil kapsayıcı, böyle bir anayasa metni- ni ancak bu şekilde ortaya çıkarabiliriz. Millet hazır, ben elitim diye geçinenler, siyasetçiler buna tam hazır değil, sıkıntı burada. Yoksa millet hazır, millet zaten meydanlarda kükrüyor, bunu bekliyor. Milleti merkeze alan, kadim yönetim geleneğimize yaslanan bir anayasa Türk tipi anayasadır."*

Yargı organlarıyla yasama ve yürütme arasında eskiden beri süregelen sıkıntıların temelinde mevcut anayasanın, güçlerin uyumu değil, çatışmasını esas alan anlayışı vardır. Yeni anayasanın ruhu çatışma yerine uyum ve denge, birbirilerini yıpratma yerine birbirlerini destekleme mantığıyla oluşturulduğunda bu sıkıntı kendiliğinden ortadan kalkacaktır."

Yürütme meselesi yeni anayasa çalışmalarının düğüm noktasını teşkil edecek. Biz parlamenter sistemin ülkemizde miadını doldurduğuna inanıyoruz."

ÖZDEMİR İNCE: *"Yargı organlarıyla yasama ve yürütme arasında eskiden beri süregelen sıkıntıların temelinde mevcut anayasanın, güçlerin uyumunu değil, çatışmasını esas alan anlayışı vardır"* demek, adıyla sanıyla "güçler birliği" anlamına gelir: Yasama (TBMM) ve Yargı (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, Yargıtay, Sayıştay, yukardan aşağıya bütün mahkemeler) Yürütme'nin (Başyüce'nin) elinde ve emrinde olacak. Mevcut "Mevzuat"a aykırı fiili durum bu. Yargı önünde hesap verilmesi gereken bir suç durumu. Cumhurbaşkanı gayrimeşru Başyücelik rejimini antidemokratik anayasa vasıtasıyla meşrulaştırmak ve kendi şahsına dokunulmazlık kazandırmak istiyor.

Mevcut yönetsel anarşinin sorumlusu anayasa değil bizzat Cumhurbaşkanlığı makamıdır. "Seçkinici" ile "kapsayıcı" sıfatla-

rı aynı kategoriden olmadıkları için karşılaştırılmaz. Elma ile armudu toplamaya benzer. “Seçkinci”nin antipodu (karşı ucu) “sıradancı”dır ve hiçbir anayasa sıradan olamaz. **“Millet hazır, ben elitim diye geçinenler, siyasetçiler buna tam hazır değil, sıkıntı burada”** cümlesinin hiçbir anlamı yok. Çünkü Başyüce’nin “millet” dediği İslamcı “ayaktakımı” anayasayı da babayasayı da umursamaz. **“Yoksa millet hazır, millet zaten meydanlarda kük-rüyor, bunu bekliyor”** ise içi boş bir iddia. **“Milleti merkeze alan, kadim yönetim geleneğimize yaslanan bir anayasa Türk tipi ana-yasadır”** da gerçek dışı bir iddia. Kadim geleneğimiz denen “şey”, kapı kulu milletiyle birlikte, halkı hiçbir zaman merkez olarak almamıştır. Demokrasilerde “tek boyutlu”, “tek sesli” MİLLET değil, “çok boyutlu” ve “çok sesli” HALK merkezde olur. Özellikle Türkiye Cumhuriyeti “Türk Milleti”nin değil, “Türk Halkı”nın yönetim şeklidir. Ancak Başyüce’nin sözünü ettiği millet Türk milleti değil İslam Ümmeti’dir.

Ne İslam öncesinde ne de İslam sonrasında insan yazımı bir töre külliyatı (anayasa) vardır. Yönetim tek adamın elinde ve ağ-zındadır. Asya tipi (Mogol-Türk tipi) yönetim her bakıma kanlı bir despotizmi ifade eder.

“Yargı organlarıyla yasama ve yürütme arasında eskiden beri süregelen sıkıntıların temelinde mevcut anayasanın, güçlerin uyu-munu değil, çatışmasını esas alan anlayışı vardır” havai bir iddia. Yargı ile yasama asla uyum içinde olamaz. Yargı, yasama ile uyum halinde olursa, onun iş ve eylemlerini denetleyemez. Yargı, yasa-ma ve yürütmenin güç sınırlarını denetlemek, sınırlamak zorun-dadır. Yargı, anayasanın ve yasaların bekçisidir. Ne yürütme ne de yasama ile laubali olabilir. Buna da demokratik ilişki denir. Ana-yasa Mahkemesi yasama erkini (TBMM) denetler ve onun erkini (kuvvetini) sınırlandırır. Danıştay, hükümetin (yürütmenin) ey-lem ve işlerini denetler ve erkini (kuvvetini) sınırlar. Yargı Erki’ni ne Yasama (TBMM) ne Yürütme (Hükümet) denetleyebilir, ne de onun erkini (kuvvetini) sınırlandırabilir. Bir bakıma Yargı erki

Yasama ve Yürütme'nin üzerindedir. Denetim ve denge denen şey işte budur. Üç erk arasında "al gülüm, ver gülüm" ilişkisi yoktur. Olması gerekmez zaten!

Başyüce, *"Yürütme meselesi yeni anayasa çalışmalarının düğüm noktasını teşkil edecek. Biz parlamenter sistemin ülkemizde miadını doldurduğuna inanıyoruz"* diyerek ağzındaki baklayı çıkartıyor zaten. Yürütme, "malı götürme" anlamında düşünülmüyorsa, kuşkusuz, Yargı ve Yasama (TBMM) tarafından denetlenecek. İster parlamenter sistemin hükümeti, ister Başkanlık sisteminin başkanı olsun mutlaka denetlenecek ve sınırlandırılacak. Özellikle de Başkan. Ancak Başyüce ne denetlenme ne de sınırlandırılma istiyor. Astığı astık, kestiği kestik olmak istiyor, kimseye hesap vermek istemiyor.

Başyücelik hayalleri kuran bir muhteris *"Biz parlamenter sistemin ülkemizde miadını doldurduğuna inanıyoruz"* derse, biz de parlamenter sistemin tekerine çomak sokanın, *"İdeolocya Örgüsü"* nü yastık yapan Necip Fazıl müritleri olduğunu söyleriz.

Medyada Anlatılacak

BAŞYÜCE: *"Yapmamız gereken nedir? Bir; halkımızın yeni anayasa veya başkanlık sistemiyle ilgili daha da bilgilendirilmesi. İki; televizyonlarda, gazetelerde bunun anlatımı ve bu konuda milletimizin bir an önce bilgilendirilmesi büyük önem arz ediyor. (Hani millet meydanlarda "Yeni anayasa, yeni anayasa" deyu kük-rüyordu. Aydınlatmanın ne gereği var?) İşte STK'lar bu adımı atmış durumdalar. Üniversitelerimizin başta hukuk fakülteleri olmak üzere, uluslararası ilişkilerde, ekonomi, iktisat fakültele-rinde bunlar artık tartışılır noktaya geldi ve oralarda da paneller, sempozyumlar başlıyor, başlayacak."*

Yeni anayasa başkanlık sistemi tartışmaları birtakım kesimler tarafından kasıtlı olarak üniter yapımızla, ülke bütünlüğümüzle, milli birliğimizle ilişkili hale getirilmeye çalışılıyor. Nasıl sözde ce-maat adı altında devlet içinde paralel yapı oluşturmak isteyenlere

dünyayı dar ediyorsak, özerklik adı altında, özyönetim adı altında devlet içinde devlet kurmaya çalışanların da dünyayı başlarına yıkacağız.”

ÖZDEMİR İNCE: Birinci paragrafı geçelim. Aklı kendinin olan, “ortak akıl”ın akılsızlık olduğunu bilen, hiçbir birey, kuruluş ve kurum, Türkiye için başkanlık sistemini savunmaz. Havuz medya, yandaş medya, sefil toplum örgütleri, gecekondü üniversiteler kuşkusuz sahibinin sesiyle ötecek.

İkinci paragrafa gelince: Sözde cemaat adı altında devlet içinde paralel yapı oluşturmak isteyenlere dünyayı dar edebilirsin, ama özerklik adı altında, özyönetim adı altında devlet içinde devlet kurmaya çalışanların da dünyayı başlarına yıkamazsın. **Yıkamıyorsun zaten.** Cin, sayenizde şişeden çıkmıştır artık. Cini şişeden kendi ellerinle sen çıkardın!

Mevcut Sistem Anormallik Hali

BAŞYÜCE: *“Mevcut sistemimiz, bir anormallik halidir. Hem seçilmiş başbakan hem seçilmiş cumhurbaşkanıyla bu sistemin yürümesi fevkalade güçtür. Hadi bugün aynı siyasi gelenekten gelen Cumhurbaşkanı ve Başbakan olarak uyum içinde çalışıyoruz. Ama aynı siyasi gelenekten gelmemiş bir cumhurbaşkanıyla da çalıştım. Ne getirdiğini ne götürdüğünü ben biliyorum. Yapmamız gereken bu kriz halinin ortaya çıkmasını, yaşanmasını beklemeden bugünden tedbiri almak, yarım kalan işi tamamlamaktır. Yani başkanlık sistemine geçmektir. Yeni anayasanın bu anlayışla hazırlanması en doğrusudur. Bu ihtiyacı tümünden dışlayan bir anayasa sürecinin sakat doğacağı da açıktır. Nihai kararı vekiller değil asil olan millet vermelidir.”*

ÖZDEMİR İNCE: *“Mevcut sistemimiz, bir anormallik halidir. Hem seçilmiş başbakan hem seçilmiş cumhurbaşkanıyla bu sistemin yürümesi fevkalade güçtür”* iddiası tamamen düzmece-

dir. Seçilmiş başbakan hükümet kurmak ve hükümet etmek için seçilmiştir. Seçilmiş Cumhurbaşkanı hükümet kurmak ve hükümet etmek için seçilmemiştir. Cumhurbaşkanı hükümet etme yetkisini gasp etmezse “anormallik hali” olmaz, bu hal varsa bile sona erer.

Dünya tarihi bu düzeyde bir demagojiyle ilk kez karşılaşılıyor. Elhak, Cumhurbaşkanı ile Başbakan'ın uyumlu çalışması alliyülâlâ: Mağrip'ten Maşrik'a Arap Dünyası'nı ülkemizin düşmanı ettiler, Moskof Rusya ile savaşın eli kulağında, Suriye Türkiye'ye kuma geldi, çevrede tuz isteyecek komşu kalmadı, İran'la papaz olmak pek yakın... Ama Kafdağının arkasındaki Malezya ile işler tıkrında... İktidar koşullarını elbise ısmarlar gibi terziye ısmarlamazsın.

“Mevcut sistemimiz, bir anormallik halidir. Hem seçilmiş başbakan hem seçilmiş cumhurbaşkanıyla bu sistemin yürütmesi fevkalade güçtür” diye buyuruluyor. İyi ama milletvekilleri de seçilmiş değil mi, onları da atamak (atmak) mı istiyorsun? İstemezlikten gelme, istersin, istiyorsun. Ülkeyi çöplük, kendisini de kümesin tek horozu sanıyor. Tek kalmak için demokrasi horozlarının tamamının (kendi hariç) kesilmesini istiyor. Kendisi zaten demokrasi horozu değil.

Mevzuat Amcayla Yanmıştık

BAŞYÜCE: *“Türkiye'nin yeniden yapılanma ihtiyacı had safhadadır. Eğer mevzuat amcayla bu işi yürütmeye kalksaydık yanmıştık. Onu kendimize uydurduğumuz için, onun bağlayıcılığına 'evet' demediğimiz için bu işi başardık. Bürokratik oligarşi gelir önüne mevzuatı, yasaları önüne koyar ve sen de bunun altından kalkamazsın. Hele bir de korkak siyasetçiysen yanmışsın. Başkanlık sistemi, sağladığı mutlak istikrarla Türkiye'yi bu tür risklerden korusun özelliğine sahiptir.”*

ÖZDEMİR İNCE: “Mevzuat Amca”yı uyutabilirsin, arkasından dolanıp puan alabilirsin, ama Mevzuat Amca’nın eli pek ağırdır, bir yerinden yakalarsa, yandın ki ne yandın!

Hiçbir yeğen Mevzuat Amca’nın hakkını yiyemez, kendi rengine boyayamaz, ona kendi diktığı biçimsiz giysiyi giydiremez.

Başıyüce’nin bu itirafları sayesinde (yüzünden), Mahşer Günü, gayrimeşru saltanatın işlerinin fatura olarak masaya geldiğini mutlaka görecektir. “Ben Mevzuat Amca’yı atlattım ama Mevzuat Amca’nın Anayasa, yasalar, yönetmelikler, tüzükler anlamına geldiğini bilmiyordum” diye savunma yapmak da işe yaramayacaktır. Sırat Köprüsü’nden geçtin diyelim, ama tarih unutmaz, hesabı mutlaka tahsil eder.

Bu lalalugayı bırakıp işin aslına bakalım: Mevcut anayasa bir darbe anayasasıdır! Amenna! Ama 12 Eylül sadece anayasa çıkarmadı ki yüzlerce yasa, binlerce yönetmelik ve tüzük çıkardı. Bu anayasa ile bile ülkeyi evrensel demokratik normlara uygun olarak yönetmek mümkün. Sen önce antidemokratik Siyasal Partiler Yasası ile Seçim Yasası’nı değiştir, Seçim Barajı’nı kaldır. Bu işleri tek başına yapabilirsin. Öteki partilerle uzlaşmana gerek yok. Hepsi seni koşulsuz destekler. Önce sen mıntıka temizliği yap. Samimiyetini kanıtla. Sonra Anayasa yapmakla görevli bir Kurucu Meclis için seçim yaptır. Kurucu Meclis, (içerden ve dışardan) bir karma Anayasa Yazım Kurulu oluştursun. Örnek: İspanya. Ona bak! Anayasa değiştirmenin hiç acelesi yok.

Ama amaç başka: Önce başkanlık rejimine uygun anayasa yapılacak ve ardından 12 Eylül rejiminin çıkardığı bütün yasalar olduğu gibi kalacak.

Başıyüce bey entelektüellerden hiç hoşlanmaz ama entelektüellikten “entellekdübeklik”e yükselmiş zevata mutlaka ihtiyacı var. 31 Ocak 2016 tarihli Cumhuriyet gazetesinde şöyle bir haber var:

Murat Belge: İtaat toplumu. Akademisyen-yazar Murat Belge, “Bugünkü durumda toplumun kendini savunma aletleri, kültürü, bilinci yok. Böyle bir tarihten gelen toplumun kendi

kendine bir demokratik siyasi gelenek yaratması çok zor” dedi.

34. Abant Platformu Toplantısında konuşan Belge, “Türkiye Cumhuriyeti kurulurken, devletin gözetiminde medeniyete yol alacak ama devletine de itaat edecek bir toplum tasarlanmış. Bu da dar sayıda gerçekten ya da kendinden menkul elit olan, varılacak hedefleri daha iyi bildiğini varsayan bir ekibin önceden koyulmuş hedeflere götürmesi. Dikensiz gül bahçesi diyebileceğim bir jakobenlik” dedi. (CHA)

Murat Belge, tam Başyüce’ye göre bir entellekdübeğdir. Başbakanın bir Etyen Mahcupyan’ı olur da Başyüce’nin neden bir Murat Belge’si olmasın?

Murat Belge haberini yayınlayan Cumhuriyet tam anlamıyla bir muzır gazete. Bir de İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW)’nın 2016 Dünya Raporu’yla ilgili bir haberi var. HRW’nin İcra Direktörü Kennetth Roth, “AKP denetleyici tüm kurumları kasten yıpratıyor. Türk toplumu otoriter rejim için zemin yaratılığına çok geç olmadan uyanmalı” diyesiymiş...

Kennetth Roth’tan habersiz biz ne demiştik, ne dedik, ne diyoruz?

Başyücelik Fermanı⁶³

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Cumhurbaşkanlığı Sarayı’nda düzenlenen Kaymakamlar Toplantısı’nda konuşuyor ve kamu yönetimi reformlarının son 200 yıldır gündemden hiç düşmediğini, Cumhuriyet döneminde de aynı arayışın kesintisiz şekilde devam ettiğini, Türkiye’nin son 13 yılının bu bakımdan çok önemli kritik düzenlemelerin hayata geçirildiği bir dönem olduğunu söylüyor.

Konuşmanın bu bölümünde olağan dışı bir husus yok. Gerisini ni basından aktarıyorum:

63 Site, 28 Ocak 2016

[Sadece kanun çıkarmak, kanunu değiştirmek, yönetmeliklerle ve diğer mevzuat düzenlemeleriyle uğraşmanın sorunu çözmediğini ifade eden Erdoğan, mevzuatla birlikte zihniyeti de değiştirmek gerektiğini belirtti.]

Zihniyet değişmeyince hangi kanun çıkartılırsa çıkarılsın, hangi yönetmelik değiştirilirse değiştirilsin uygulamanın aşağı yukarı aynı kaldığını anlatan Erdoğan, bu bakımdan Türkiye'nin sistem reformu ile yönetici reformunu da gerçekleştirmesi gerektiğini vurguladı.

Kurumsal organizasyon olarak idareyi yenilemenin nispeten kolayken idareyi maslahatçı anlayışı değiştirmenin çok zor olduğuna değinen Erdoğan, "Türkiye'nin, 2023 hedeflerine ulaşabilmesi için idari reformlarını zihniyet reformuyla desteklemesi gerekiyor. Vizyon sahibi, yetişmiş, kendini sürekli bilgiyle besleyen ve yenileyen, liderlik vasıflarına sahip idarecilerin sayısını ne kadar çoğaltırsak hedeflerimize ulaşma şansı da bir o kadar artacaktır. Statükonun gardiyanlığını yapan bir bürokrasi ülkeye sadece patinaj yaptırır. Sizden ricam bu. Mevzuat şöyledir, böyledir, yeri geldiği zaman koyun mevzuatı bir kenara, kendi zihinsel inkılabınızı devreye sokun. 'Ben bunu bu şekilde yaparım' deyin ve yapın. İşte bu, idareyi kullanmaktır. Kim için kullanıyorsunuz bunu. Vatandaş için. Hiç çekinmeyin kullanın" diye konuştu.]

"Zihniyet"i statüko ve mevzuat belirler. Bürokrasinin bunlara uymaması anarşi ve kaos yaratır. Cumhurbaşkanı konuşmasıyla anarşi ve kaosu teşvik ediyor. Vatandaşlar da bu talimata uyarsa memleketin hali Suriye'den beter olur!

Şu akıl almaz skandal cümleyi tekrar yazıyorum:

"Statükonun gardiyanlığını yapan bir bürokrasi ülkeye sadece patinaj yaptırır. Sizden ricam bu. Mevzuat şöyledir, böyledir, yeri geldiği zaman koyun mevzuatı bir kenara, kendi zihinsel inkılabınızı devreye sokun. 'Ben bunu bu şekilde yaparım' deyin ve yapın. İşte bu, idareyi kullanmaktır. Kim için kullanıyorsunuz bunu. Vatandaş için. Hiç çekinmeyin kullanın."

Bürokrasi elbette statükonun bekçiliğini, gardiyanlığını yapacaktır. Kurulu düzen anlamına gelen Statüko'yu "Mevzuat" yaparlandırır. Mevzuat ise anayasa, yasalar, yönergeler, tüzükler ve yönetimle ilgili yazılı kaynaklar anlamına gelir. Statüko sağlamsa, mevzuat yüzde yüz uygulanıyorsa devlet vardır, uygulanmıyorsa yoktur.

Bu nedenle göreve başlamadan önce Anayasa'da yazılı yemini yapan bir cumhurbaşkanı, Recep Tayyip Erdoğan'ın statükoyu temsil eden ve mevzuatı harfiyyen uygulamak zorunda olan kaymakamlar karşısında böyle bir konuşma yapamaz. Çünkü R.T. Erdoğan mevcut statükoya ve mevzuata göre Türkiye Cumhuriyeti'nin cumhurbaşkanıdır. Statüko ve uyulması zorunlu bir mevzuat yoksa R.T. Erdoğan da artık cumhurbaşkanı değildir.

Recep Tayyip Erdoğan yürürlükteki statükoyu ve mevzuatı ilga etmiş (ki bu suçtur) ve Başyüceliği'ni ilan etmiştir. Bu durumda yaptığı konuşma metni bir "kararnamedir"; Başyücelik Buyruğu yani Başyücelik Fermanı'dır.

Recep Tayyip Erdoğan, Türkiye Cumhuriyeti'nin kaymakamları karşısında "Tek Adam Rejimi"ni ilan etmiş bulunuyor. Bu bir hükümet darbesidir. 28 Ocak 2015 tarihli Yeni Akit gazetesini manşeti, bu darbeyi bir yönüyle ve eksik ifade ediyor: YA BAŞKANLIK YA KAOS. Geçmişte "Ya ben ya kaos!" türünden nara atanlar ülkelerini felakete sürüklemişlerdi. "Benden sonra Tufan!" sözü pek ünlüdür. Ama R.T. Erdoğan "Bundan sonrası Tufan!" diyor.

Başyücelik Fermanı'na göre: Birleşmiş Milletler kararları, Avrupa Parlamentosu kararları, Avrupa Birliği müktesebatı insan haklarıyla ilgili bütün evrensel metinler artık Türkiye'de geçerli değildir.

2000 yılından bu yana yazdığım her şey bir felaket olarak gerçekleşti. Lanet olsun!

Bundan sonrası Türkiye Büyük Meclisi'nin, Yargıtay Başsavcılığı'nın, Anayasa Mahkemesi'nin işi. Gelecek kuşakların eli Cumhuriyet düşmanlarının yakasında olacaktır.

Sadrazam Hazretlerinin On Emri⁶⁴

TRT Televizyonu'nda çalıştığım ilk yıllarda (1969-1982), gazetelerin günlük yazışları toplantısına benzer Şube Müdürleri Toplantısı yapardık her hafta. Toplantılarda yapım ve yayınla ilgili programlar ve sorunlar görüşülürdü. Benim yönettiğim şube (Öndenetim ve Redaksiyon Şubesi) yapım ve yayına izin verdiği için “Eşitler Arasında Birinci” (Primus Inter Pares) konumundaydı. Toplantılar ateşli tartışmalarla geçerdi. En eleştirilen şube müdürü Yayın -Yönetim Şube Müdürü idi. Ancak eleştirilerinin tamamı kendi görev alanına girerdi. Ben lafa karışıp “Özeleştirme yapmanı senden kim istedi?” derdim ve gülüşürdük.

Geçmiş Osmanlı döneminin “İstemezükçü” İslamcı isyanlarına dayanan, en eski siyasal oluşum olan AKP de kendi yanlış ve kusurlarının üzerinden atlayıp, o yanlış ve kusurları başkaları işlemiş gibi eleştiri yapıp, her zaman pirüpak, sıfırdan başlıyor. Tamı tamına 13 yıldır.

Bu göz bağıcılığın son örneğini Başbakanı (Baş Sekreter) Ahmet Davutoğlu hazretlerinin “Yeni Terörle Mücadele Eylem Planı”nın 10 maddesinde ve bu maddelerin açıklamalarında görüyoruz. Bu eylem planı, benim için bir itiraf demeti ve özeleştirme (kendi değişleriyle) manzumesidir.

İstemedi sunulan bu fırsattan yararlanarak gerekeni yapacağız.

İşte Başbakan Davutoğlu'nun 10 maddelik “Terörle Mücadele Eylem Planı” ve bendenizin bunlara dair muhalif görüşleri:

1- Psikolojik unsur: Millet ile devlet arasındaki farklar kalkacak, birleştirici anlayışı yerleştireceğiz. İnsan odaklı devlet anlayışını yerleştireceğiz. Meşru güç kullanma yetkisi sadece halktan yetki alanlardadır. Biz hesap makamıyız. Her türlü hesabı verme ye hazırız.

Ö.İ: “Millet ve devlet arasındaki farklarla” ilgili sözler ciddiye alınmayacak kadar safsata. Millet ve devlet arasındaki farkı 13 yıllık iktidar döneminde neden ortadan kaldırmadın? İnsan odaklı devlet anlayışını 13 yılda neden yerleştirmedin ey “Yayın-Yönetim Şube Müdürü”? Hesap vermeye hazırsan hemen hesap ver!

Günümüzün başbakanı, psikolojik unsur açıklamasında, aslında, selefı olan R.T. Erdoğan’ı suçlamaktadır. Demek ki R.T. Erdoğan kendi iktidar döneminde millet ile devlet arasındaki farkları ortadan kaldırmamış ve birleştirici bir anlayış yerleştirememiş.

NOT:0 (SIFIR)

2- Kamu düzeni inşası: Kamu düzenini kim tehdit ederse, ister DAEŞ örneği gibi, ister PKK gibi, ister DHKP-C olsun terör yapmak isteyen kim olursa olsun durdurulacak ve engellenecek. Kamu hepimiziz. Sıradan bir devlet gücünden bahsetmiyorum. Hepimizin onurunu, yaşamını temel alan düzeni söylüyorum. Bunların özyönetim dediği gibi feodal düzenleri değil. Bunların istediği feodal düzen. Suriye’den ilk kaçan KDP yanlısı Kürtlerdi. Herkesin eşit hakka sahip olduğu kamu düzeni. Burada kesinlikle teröristle, halk ayrılacak.

Ö.İ: DAEŞ, PKK ve DHKP-C gibi terör oluşumlarını şimdiye kadar neden durdurup engellemedin? Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz! Hepimizin onuru olan ve hepimizin yaşamını temel alan (kurulu) düzen Cumhuriyet rejimi değil mi? Peki sen bu düzenin anayasasını neden paspas yapıyorsun? Sen “özyönetim”i haklı olarak kınıyorsun, peki senin kurmak istediğin şeriata dayalı BAŞYÜCELİK rejimi en ilkel mutlakiyet idaresi değil mi?

NOT:0 (SIFIR)

3- Kapsamlı demokratik reform süreci: Türkiye’nin bütün vesa yet odaklarını değiştirelim. HDP’ye demiştik, “gelin kaçak çay içip gidersiniz” dediler. Ben ki İsrail’e sesimi yükselmişim, mazlum halklara selamınaleyküm demişim, kendi ülkemde buna izin verirmiyim? Yüzümdeki tebessümü yanlış anlamasınlar. Çukur kazaçığımıza Anayasa Komisyonu kurduk, oraya gelin. Bilinsin ki öyle

veya böyle 12 Eylül Anayasası da, terör örgütü de emellerine ulaşamayacak. Ne istiyorsanız Ankara'da konuşacak zemin var. Cizre'de çukur, barikatların dibinde bir şey iddia edemezsiniz, gösteremezsiniz. Yeni bir anayasa ile yeni bir dönem.

Ö.İ: “Türkiye’nin bütün vesayet odaklarını değiştirmek” diyorsun! Olur babo, ilkin caminin, ulema ve hocanın vesayetinden başlayalım mı? Din istismarından başlayalım mı? Bildiğim kadarıyla bu ülkede sünni bir vesayet var ama alevi, Hristiyan, musevi, ateist ve nihilist bir vesayat yok. Bu ülkede amansız bir İMAMOKRASİ vesayeti var. Öteki vesayet odaklarını da söyle biz gerekeni yaparık.”Kapsamlı demokratik reform süreci” 2003 yılında belki dikkate alınabilirdi. Ancak 2016 yılında lagaluga! Neden şimdiye kadar dalga geçtin?! Yeni bir anayasaya gerek yok! Bu anayasa ile Türkiye dünyanın en demokratik ülkesi olabilir. Bırak yapayım! Anayasayı değiştirmek için neden “ite-köpeğe” (!) yalvarıyorsun? TBMM’de bütün antidemokratik kanunları tek başına değiştirebilirsin. Ele neden mudana ediyorsun?! Üstelik demokratikleştirme onurunu kimseyle paylaşmazsın! Durum bu merkezde iken “Anayasoooo!” diye tutturmanı kimse yemez.

NOT: 0 (SIFIR)

4- Sosyal seferberlik: Terör saldırıları nedeniyle oluşan bütün yaraları saracağız. Biz ki diğer mazlum milletleri mağdur etmemişiz, Sur’dan, Cizre’den çıkan vatandaşlarımızı bunların eline bırakır mıyız? Aile Sosyal Destek Programı’nı bölgeden başlatıyoruz. Her türlü ihtiyaçlarını karşılayacağız. Bütün kardeşlerimize düzenli kira yardımı yapılacaktır. Öğrencilerimizi en iyi şartlarda eğitim yaptıracaktır. Telif eğitimi vereceğiz. Okullarımızı imar edeceğiz. Hastanelerimizi en iyi şekle getireceğiz.

Ö.İ: Hadi bakalım ve görelim!

NOT: 5 (BEŞ) Sonuca göre not inip çıkabilir.

5- Ekonomik destek: 13 yıl içinde ayağa kaldırdığımız bölge ekonomisini tahkim edeceğiz. Bütün vatandaşlarımızın terörden kayıplarını telif edeceğiz. Bunlar yangın çıkardılar, biz yangın yerinde bir gülistan inşa edeceğiz. İşadamlarımızla tüm ihtiyaç-

ları dinledim. Bana iletilen her talep yerine getirilecektir. Prim borçları ertelenecek. Esnaf ve sanatkârların kredi ödemeleri, çiftçilerimizin kredi ödemeleri ertelenecek. Kredi sağlanacak. İstihdam artışı sağlayacak hamle başlatılacak. Doğu ve Güneydoğuya 200 milyar TL yatırım yaptık.

Ö.İ: Hadi bakalım ve görelim! “13 yıl içinde ayağa kaldırdığımız bölge ekonomisini tahkim edeceğiz” iddiası gerçek dışı, ama cesaret kırıcılıkla suçlanmak istemiyorum.

NOT: 5 (BEŞ) Sonuca göre not inip çıkabilir.

6- Mekânın ihyası: Diyarbakır'ın tarihi dokusu gibi, bütün tarihi şehirlerimiz yeni bir yasal çerçeve ile şehir ihyası çabası içinde olacağız. Diyarbakır'a, Sur'a böyle bakıyoruz. Sur'u öyle bir inşa edeceğiz ki insanlık ihya olacak.

Ö.İ: “Sur'u öyle bir inşa edeceğiz ki insanlık ihya olacak!” Vay babo vay! Elemtere fiş kem gözlere şiş! Kıskançlığa vesile olmaz inşallah!

NOT: BOŞ. Not vermek önyargılı olur. İnsanlık Sur'da ihya olduğu zaman gereken not verilecek. O zamana kadar balık kavağa çıkmayı mutlaka öğrenir.

7- İletişim sistemi: Etkin bir iletişim birimi oluşturulacak. Olan bitenle ilgili bilgiler aktarılacak.

Ö.İ: Geçti Bor'un pazarı, sür eşeğini Niğde'ye! Ama korkarım Niğde pazarı da geçti. Sen önce Bor'dan önceki pazarın hesabını ver hele!

NOT: 0 (SIFIR).

8- Yasal ve idari düzenlemeler: Büyükşehir yasası istismar edildi. Edinilen tecrübelerle yerel yönetimlerin yetkileri genişletilecek ancak istismar edilmesine izin verilmeyecek. Yatırım yapmak yerine teröre desteğe izin verilmeyecek. Terörü teşvik eden kim olursa olsun kamu hizmetini aksatılmasına izin verilmeyecek. Özel tedbirlerle idari tedbirleri alacağız. Türkiye'yi silahtan arındıracağız.

Ö.İ: Büyükşehir yasasının istismar edilmesine neden izin verdin? Yerel yönetimlerin yetkilerinin genişletilmesi senin elin-

de mi? Bu memlekette bir TBMM var. O genişletir. “Yatırım yapmak yerine teröre desteğe izin verilmeyecek” demek, dilbilim açısından, “Yatırım yapmak yerine teröre desteğe izin verdik” demektir. İyi mi, kötü mü bilmiyoruz ama özel tedbirlerle idari tedbirleri neden şimdiye kadar almadın, neden Türkiye’yi şimdiye kadar silahtan arındırmadın?

NOT: 0 (SIFIR)

9- İstişare meclisleri: Yeni bir birliktelik ve kardeşlik dönemini başlatacağız. Muhatap milletin ta kendisidir. STK, kanaat önderlerinden istişare meclisleri kurulacak. Herkesi muhatap alacağız ama elinde silah olanı muhatap almayacağız. Zulmedenleri muhatap almayacağız.

Ö.İ: Daha anlayamadın mı? Anadilde öğretimin garantisi olan bölgesel özerklik verilmeden savaş bitmez. Yandaş STK, yandaş kanaat önderlerinden kurulacak yandaş istişare meclisler ancak değirmende su öğütür. Önce PKK’yı teslim alacaksın, alabilirsen, sonra kesenin ağzını açacaksın. Ağanın eli tutulmaz!

NOT: 0 (SIFIR)

10- Komşu ülkelerle ortak ruh; Sadece Türkiye’de değil, Ortadoğu’da kardeşlik sürecinin başlaması için birleştirici ruh hareketi başlatacağız. Kudüs’de Amara’da birlikteydik, önümüzdeki dönemde de birlikte olacağız. Hiçbirinizi diğerinden ayırmadan kardeş bildik, kardeş kalacağız. Türkiye’nin, Mezopotamya, Balkanların birliğini, kardeşliğini tesis edeceğiz.

Ö.İ: Stratejik Derinluk’un tarumar ettiği komşuluk hukuk ve ruhunun külleri altında kalan “Ortak Ruh” Zümrüdüanka gibi yeniden doğduğu zaman Mezopotamya ve Balkan ülkeleri başka bir mahalleye taşınmak zorunda kalacaktır. Hele Başyücelik muhafızlarının Ekvador’da attığı maydan dayığından sonra...

NOT: 0 (SIFIR)

SONSÖZ: SADRAZAM HAZRETLERİNİN ON EMRİ, sonuç olarak, onun, Başyüce hazretleri namzetinin saltanat döneminden bir “enkaz” devrıldığıнын yazılı ve sözlü belgesidir. Türkiye bir bozgun daha kaldıramaz.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

GEZİ VE 31 MART AYAKLANMASI

“Erdoğan, Gezi’yi Kaşımaya Devam Ediyor”⁶⁵

Recep Tayyip Erdoğan için “Birlik ve Beraberlik”ın anlamı, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının bir asgari müşterek ve bir demokratik anayasa üzerinde uzlaşmaları olmadı hiçbir zaman. Onun için “Birlik ve Beraberlik”, geçen iki yazıda da ısrarla belirttiğim gibi, muhalefetin artık muhalefet yapmaması, kendi saflarına koşulsuz katılması, vatandaşların tamamının kendi şahına yüzde yüz biatı anlamına geldi, gelmektedir. Böyle bir duruma, geçen yüzyılda, Mao örneğinde olduğu gibi, “Kişiye Tapınç” (Culte de personallité) denirdi. Bir yandan tehlikenin geçmediğini iddia edip halkı sokağa çıkma macerasına teşvik ve davet ederken, bir yandan da bölücü projelerinden vazgeçmediğini ilan ediyordu. 20.07.2016 tarihli Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan haberi okuyalım:

“Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, darbe girişiminin yarattığı ortamda bile, Gezi Parkı’na Topçu Kışlası ve Cami yapılmasını ısrarını bir kez daha gündeme getirdi. Erdoğan ‘İsteseler de istemeseler de Taksim’e kışla yapılacak’ dedi. Erdoğan, Atatürk Kültür Merkezi’nin (AKM) yıkılarak yerine bir opera binası yapılacağını belirtti.

Erdoğan, önceki gece geç saatlerde Kısıklı’daki evinin önünde toplanan halka seslendi. Konuşmasında, Taksim Meydanı ve Saraçhane Parkı’nda canlı yayında kendisini izleyenleri de selamlayan Erdoğan, ‘Taksim’deki kışla inşallah, isteseler

65 Site, 22 Temmuz 2016

de istemeseler de tarihine uygun olarak o da yapılacak. Orada bir tarih müzesi yapacağız, bir şehir müzesi yapacağız. Bitmez, şu andaki AKM'nin olduğu yere, yanındaki boşluk, arkasındaki boşluk tamamıyla orası yıkılacak ve Türkiye'nin ilk opera binasını da inşallah oraya yapacağız. Bitmedi, üçüncü bir müjdemiz daha var. Taksim'de, orada maksem var, maksem nedir biliyor musunuz? Suyun taksim edildiği yer, hani o böyle tarihi duvarlar var ya o duvarın tam arkasına da inşallah proje hazır Taksim Camisi'ni de oraya inşa edeceğiz. Taksim'in tamamını ya yalaştıracğız. Taksim çok ciddi bir çekim merkezi haline gelmiş olacak' diye konuştu."

Recep Tayyip Erdoğan Hoca da tıpkı Fethullah Hoca gibi kendinde uhrevi güçler vehmetmekte, kendini kutsal bir şahsiyet sanmakta ve Necip Fazıl Kısakürek'ten aldığı ilhamla "Başyücelik" idealine trans (kendinden geçme) halinde yürümekte. Adnan Menderes de Londra'daki uçak kazasından kurtulduktan sonra bu hallere girmişti. İyi belirtiler değil! Böyle olmasaydı darbe girişimi, kendi iddiasına göre, hâlâ devam ederken Cumhuriyetçilere küfredencesine "Taksim'deki kışla inşallah, isteseler de istemeseler de tarihine uygun olarak o da yapılacak" der miydi?

"İsteseler de istemeseler de" dediği kitle Gezi Parkı'nın cumhuriyetçileri değil mi?

28 Kasım 2012 tarihli Aydınlık gazetesinde, R.T. Erdoğan'ın Topçu Kışlası tutkusunun ne anlama geldiğini yazmışım. Az sonra okuyacaksınız. Korkarım ki OHAL'i fırsat bilip, hükümetin bir kanun hükmünde kararnamesi ile, Kışla ve Cami'nin temellerini atabilir. Böyle bir çılgınlık yaparsa hiç şaşırmam.

Taksim Kışlası ve 31 Mart İsyanı⁶⁶

["III. Selim döneminde, 19. yüzyılın başlarında (1780) inşa edilen Topçu Kışlası, Beyoğlu ve Taksim'in fiziksel çehresinde önemli izler bırakmıştır: Hem varlığı hem de yokluğu bu böl-

66 Aydınlık, 28 Kasım 2012

genin kendine özgü karakterini şekillendirmiştir. Taksim Topçu Kışlası, Selimiye Kışlası'nın Avrupa yakasındaki karşılığıdır... Fotoğraflardan bilinen, bir tür 'oryantal pasta mimarisi' olarak tanımlanabilecek ünlü giriş cephesi de böyle bir tadilatın sonucudur; Batı'daki benzer nitelikli sayfiye, fabrika veya servis binaları mimarisini hatırlatmaktadır. Topçu Kışlası, esas askeri etkinliklerin yanında, konumuna ve boyutlarına bağlı olarak pek çok farklı işlev için de kullanılmıştır; cambaz gösterileri, at yarışları, Rum hacıların konaklaması bunlar arasındadır. Kışla olarak hizmetinin sona ermesi ve satışı söz konusu olduğunda da şehir müzesi, sergi alanı gibi yeni işlevler önerilmiştir. 1913'te Sanayi ve Ticaret Şirket-i Milliye-i Osmaniye'ye satışından sonra da çeşitli gösterilere ev sahipliği yapmış ve kışlanın avlusu uzun yıllar futbol stadyumu olarak kullanılmıştır. I. Dünya Savaşı sırasında kısmen boş kalmış, İşgal Yılları'nda Fransız kuvvetlerinin yönetimindeki Senegalli askerlere tahsis edilmiştir.

Çeşitli dönüşümlerin ardından, nihayet Fransız şehirci Henri Prost'un önerileri doğrultusunda yıkım kararı alınmıştır (1940). Buna göre kışladan boşalacak alana konutlar ve sosyal etkinlik yapıları inşa edilecektir; büyük bir park düzenlemesi Harbiye'ye kadar uzanacaktır. İsmet İnönü'nün cumhurbaşkanlığı döneminde kışlanın arazisi 'İnönü Gezgisi' adıyla büyük bir tören meydanı niteliği de kazanacak, Taksim Meydanı ile bütünleşecektir. 'Gezgi'nin ön tarafına İnönü'nün heykeli kurulacak, Taksim Cumhuriyet Anıtı da o noktaya kaydırılarak tasarımın bütünlüğü sağlanacaktır. Ancak kışla kısım kısım yıkıldıktan sonra, planlanan düzenlemelerin çok azı uygulanabilmiştir. Ahırların yerini daha önce Taksim Meydan'ı almış, öndeki Talimhane apartmanlar inşa edilerek modern bir konut bölgesi karakteri kazanmıştır." (www.hayal.et.com)]

Doğan Kuban 16 Kasım 2012 tarihli Cumhuriyet gazetesinin Bilim Teknoloji dergisinde Taksim Topçu Kışlası'nın tıpkı yapıyla ilgili olarak şunları yazıyor:

“Daha II. Mahmut zamanında topa tutularak yıktırılan Taksim Kışlası en az bilinen, birçok kez değişmiş, meydan cephesi ise Türkiye’de hiç geçerli olmamış, Fransız uydurması ‘Style Sarrasin’ (İspanyol ve Kuzey Afrika İslam mimarisi üslubunda) bir bezeme ile olasılıkla Abdülaziz döneminde yenilenmiş, çok çirkin bir dönem yapısıdır. İstanbul’da kalan kışlaları yüzeysel olarak inceleyen herkes bunu görebilir. Bunu hangi nedenle akıl etmişler acaba?”

Taksim Topçu Kışlası’nın tarihsel açıdan vazgeçilmez ve binanın yeniden yapılmasını gerektirecek büyük bir mimarî değeri olmadığını mimarlık tarihi bilgini Prof. Dr. Doğan Kuban yazıyor. Kışlanın hiçbir mimarî değeri yok, ama 31 Mart mürteci ayaklanması dolayısıyla önemi çok büyük. AKP iktidarı büyük bir olasılıkla Cumhuriyet’ten 31 Mart’ın intikamını almak için kışlayı yeniden dikmek istiyor. Aslına bakarsanız, Çamlıca’ya da cami aynı marazlı tutku yüzünden yaptırılacak. Zaten bu iktidarın 10 yıllık iktidarını değerlendirecek olursak Cumhuriyet’in reddine dayanan bir İslamî restorasyon çabası olduğunu görürüz. Evet, 31 Mart ayaklanması bastırılmamış olsaydı Cumhuriyet kesinlikle kurulamazdı. Taksim Topçu Kışlası’nın yeniden yapılmasının gerçek ve doğru nedeni budur.

Ne Demokrasi Ne Şehitler, Başyüce Güzellemesi!..⁶⁷

Bu yazıya başlamak için kaç gündür kıvranıp duruyorum. Başlayamıyorum, çünkü her şey anormal, her şey kural dışı. İlham vermesi için, “Stavrogin⁶⁸ inandığı zaman inandığına, inanmadığı zaman inanmadığına inanmazdı” diye yazıyorum ama nafile! “Stavrogin” ruhsal bunalımlar yaşayan, kendi eylemleriyle çelişen felsefi bir problem. Karşımdaki kitlenin de darbe müteşebbislerinin de böyle bir “kıvranan” kişiliği yok. İki de kalıba dökülmüş

67 Site, 11 Ağustos 2016

68 Fyodor Mihayloviç Dostoyevski’nin 1872 yılında yayımlanmış, Türkçeye *Cinler (Ecinliler)* adıyla da tercüme romanının ana karakteri. Çelişkiler, bunalımlar ve vicdan azabı içindeki Stavrogin anlaşılması oldukça zor bir karakterdir.

beton gibi. Ne ruhu ne de aklı var. İki taraf da “mankurt!” Yani AKP tarikatı da, Fethullah cemaati de...

Buradan iş çıkmayınca, bir başka yazımı yardıma çağırıyorum: “Rönesans dönemi yazarlarından François Rabelais’in ‘Pantagruel’ adlı ölümsüz bir yapıtı vardır. Kitap birçok bakımdan ünlü ve ölümsüzdür. Bunlardan biri de ‘Panurge’ün koyunları’ adlı kıssalı öyküdür. Milan Kundera, çevirisi bendeniz tarafından yapılan “Saptırılmış Vasiyetler”de (Can Yayınları) bir mizahî durumu açıklarken bu ibretlik öyküyü ele alır: Pantagruel’in gemisi açık denizde koyun yüklü bir şileple karşılaşır; gözlüğü başlığına takılı Panurge’ü gören bir celep zıvırlık edip ona boynuzlu muamelesi yapabileceğini sanır. Panurge hemen öcünü alır: Heriften bir koyun satın alıp denize atar; bunu gören öteki koyunlar koyunluk edip hepsi birden denize atarlar. Tüccarlar şaşırırlar, kimini postundan kimini boynuzlarından yakalayayım derken kendileri de cumburlop denizi boylarlar. Farkında mısınız, AKP ve Başbakan uzun yıllardır, Türkiye’de kamuoyuna ve siyasete, ‘Panurge’ün Koyunu’ muamelesi yapıyorlar. Sıkışınca, sürüden bir koyup alıp denize atıyorlar. Ardından bütün koyunlar cumburlop denize. Bu oyunu oynamak için Rabelais’in kitabını bilmeye gerek yok. Her yıl, ortada bir neden yokken uçurumdan aşağı atlayıp telef olan koyun sürüsü öyküleri okuruz, duyarız. Bunlar da Panurge’ün koyunlarıdır.”⁶⁹

Buradan da bir şey çıkmalı: “Sen bunları nasıl yaratabildin Türkiye?” diye sorabildim ancak. “Bunlar” sadece Fethullahçılar değil, AKP tarikatı değil, 14 yıldır AKP’nin oynadığı kaba oyunları yutanlar: demokrasi getirecek diye Panurge’ün koyunları gibi kendilerini deryaya atanlar; şimdi “AKP bizi aldattı” diye sızalananlar! AKP’yi de sonuncusu Fethullah olmak üzere herkes aldatmış... Adamın biri, evlendiği hatun bakire çıkmayınca kayınpederine şikâyetle gidiyor. Adam damadı dinledikten sonra

69 “Anayasadan Önce”, Hürriyet, 9 Ekim 2011

“Bunun anası da böyleydi, kim yapıyı bunları” diye yakınıyor. Bre kim kandırıyor bunları?

15 Temmuz gecesi sokağa dökülen halk güya “demokrasi”yi savunmak için ölümü göze alıp meydanlara fırlamış. 15 Temmuz gecesi Türkiye’de hangi demokrasi vardı? Yeni bir tür olarak Diktatoryal Demokrasi mi? Bu demokrasi âşıkları, anayasanın, yasaların, insan haklarının, ifade ve basın özgürlüğünün, “Demokrasi” adlı dilberin ırzına geçilirken neredeydi?

Yenikapı meydanına yığılan insanlar güya “Demokrasi”yi savunmak için, “Şehitleri anmak”, “Şehitlere saygı sunmak” için yığılmış! Bunu benim 40 yıllık sakalıma anlatsınlar. Rabia işareti yapanlar mı, günlerdir memleketin düzlüklerince tekbir getirenler mi demokrasi meftunu? Alanlarda göbek atıp Başyüce totemine şehvetle tapanlar mı şehitlere saygı duyuyor? Hadi canım sende! Hayatım boyunca Panuge’ün koyunu olmadım!

Yeşil domates rengi kızarak olgunlaşır ama bir Cumhuriyet düşmanı asla demokrat olamaz. Bizde “Cumhuriyet” demek “Cumhuriyet Devrimleri” demektir, “Tevhid-i Tedrisat” demektir, laik düzen demektir. AKP, bu denek (mihenk) taşlarına vurulunca 24 ayar altın çıkmaz, kalp bakır çıkar! 15 Temmuz gecesi alanlara çıkan AKP’liler, İslamcılar, türlü türlü tarikatçılar Devrimci Cumhuriyet’in temsil ettiği demokrasiyi savunmak için yekinmediler, başlayan irtica inşaatını tamamlamak, Başyücelik diktatoryasını korumak için sokağa döküldüler. Demokrasiyi İslama aykırı bulan, batıl sayan Cübbeli Ahmet Efendi’nin demokrasi meydanında ne işi var, Genelkurmay Başkanı bu yaratıkla ne hakla el sıkışır? Bu nasıl bir Cumhuriyet subayı?

Siyasal partiler “Birlik ve Beraberlik” için uzlaşacakmış! AKP ve Başyüce için bir tek “uzlaşma” vardır: Başyüce ve AKP’ye tam itaat ve biat! Birlik ve beraberlik, demokratik uzlaşma isteyenler CHP’nin 12 Madde’sine gözü kapalı imza atarlar. AKP bu 12 Madde’yi hemen uygulamaya başlamazsa, Yeni Kapı’da toplanan kalabalık çok geçmeden dinbaz faşizmle buluşur!

Yeğenim beri bak! Yedi göbek sülalesinden itibaren cumhuriyet ve çağdaşlaşma düşmanı olan AKP'ye ve onun Başıyüce'sine, bağlı eşeğine güveniyorsan, o senin bileceğin iş, ben o kadar hırt değilim. Anlaşıldı mı? OHAL durumunu devletin yapısını değiştirmek için kullanan AKP'nin FETÖ-PDY'den bir milim farkı yoktur!

Yeğenim, bir beri bak hele! AKP ve Başıyüce, abdest alıp Cumhuriyet ve devrimlerine biat ve itaat etmedikçe ya da halkın oylarıyla yeryüzünden silinmedikçe bu ülkenin demokrasiye kavuşmasına olanak yoktur. İmam hatip okulları yasal sınırlarına çekilmedikçe, okullarımız yüzde yüz laikleşmeden Türkiye'nin adam olup demokratikleşmesine o-la-nak yok-tur!

ON İKİNCİ BÖLÜM

AKP'NİN ŞİFRELERİ

AKP'yi Doğru Tercüme Etmek⁷⁰

Tercüme yani çeviri son derece güç ve karmaşık bir iştir. Sadece bir dilden öteki dile çeviri değil, dil içi çeviri de güçtür. Türkçe konuşurken de Türkçeden Türkçeye çeviri yaparız. Söylenen ve yazılanları doğru tercüme etmezsek yanlış anlarız, yanlış yorumlarız.

Üç-dört yıl önce başta Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere Milli Görüş talebesi politikacıların değişip değişmedikleri konusundaki tartışma da adı geçenlerin söz ve eylemlerinin yanlış çevirisinden kaynaklanıyordu.

Aradan geçen süre içinde ve günümüzde adı geçen siyasetçilerin değişmedikleri, değiştiklerini iddia edenlerin yanlış tercüme yaptıkları ortaya çıktı.

Adı geçen kadronun değiştiği varsayımını kabul eden ABD artık aynı düşüncede değil. 23 ve 24 Nisan günleri SKY-Türk televizyonunda yayınlanan programda konuşan ABD'li uzmanlardan bazıları AKP'nin Avrupa Birliği programında gizli bir takvimi olduğundan artık emin bulunduklarını söylediler. Maskesi düştü, dediler. AKP'yi artık muhafazakâr demokrat bir parti olarak değil İslamcı bir parti olarak görüyorlar.

Amerikalılar tercüme hatalarını düzeltmişler. Ama bizimkiler hatalarında direniyorlar.

Son zamanların ilk doğru tercümesini Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Nuri Ok yaptı ve **“Son dönemlerde güçlenme orta-**

70 Hürriyet, 7 Mayıs 2005

mı bulan laiklik karşıtlarının hızla devlete sızdığı”nı söyledi. Ardından “Köktendincilerin, saf ve temiz kadın ve kızlarımızla kamusal alanı da zorladıkları bir gerçektir. Öğrencilerin, okulda dini simge ve işaret taşımaları da kesinlikle laikliğe aykırıdır” dedi. (2 Nisan, Çanakkale Barosu)

Yanlış tercümeleriyle ünlü köşemenler bu konuşmayı pek onaylamasalar da “Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı kendini zora soktu”; “Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı siyasi parti gibi davranamaz” başlıklı yazılar yazmadılar.

Cumhurbaşkanı ve Anayasa Mahkemesi Başkanı’nın irtica konusundaki konuşmalarının içeriğine karşı çıksalar bile biçimsel olarak herhangi bir itirazda bulunmadılar. “Devlet memurlarının bu konularda açıklama yapmaları yasalara ve AB normlarına uygun değildir!” diyebilirlerdi.

Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilmi Özkök de AKP’yi ve iktidarının işlerini doğru tercüme etti. Ama bizim yanlış-savunur mütercim-tercümanlar, konuşmasının biçim ve içeriğine itiraz ettiler ve “Her ne olursa olsun tercüme yapmaya hakkı yok!” dediler.

Evet, usul gereği tercüme yapmaya hakkı yok, ama yaptığı tercüme doğru.

Bir partinin devletin kuruluş ilkesini umursamamasını demokrasiye aykırı bulmayacaksınız;

Bir partinin eğitim ve öğretimi dinselleştirme girişimini demokrasiye aykırı bulmayacaksınız;

Bir partinin devletin kadrolarını dinselleştirmesini ve bu kadrolara kendi militanlarını yerleştirmesinden rahatsız olmayacaksınız;

Üniter devletin federasyona dönüştürülme çabalarını insan hakları bağlamında değerlendirip onaylayacaksınız;

Türkiye’nin ılımlı İslam ülkesi ve devleti olduğu iddialarına ses çıkarmayacaksınız;

Ermeni iddialarını mazoşist bir duygusallıkla onaylayacaksınız; Türkiye’nin ve KKTC’nin Avrupa Birliği tarafından do-

landirilmesi karşısında susacaksınız ve ucu size dokunduğu için Genelkurmay Başkanı'nın konuşmasını demokrasiye aykırı bulacaksınız!

Egonuzu tatmin etmek dışında, somut demokrasinin gelişmesi için ne yaptınız Allah'aşkına?..

AKP'yi Doğru Yorumlamak⁷¹

3 Mayıs Salı günkü yazımı okuyan bir okur biraz sonra okuyacağınız iletiyi gönderdi bana:

"Bugünkü yazınızı okudum ve şaşırdım. Sizin gibi yazılarımı süsleyemem ama ben bir üniversite mezunu olarak anlamakta zorlandığım birkaç soruyu sorayım:

Yazınızda AKP'yi Cumhuriyet ve laiklik karşıtı olarak göstermişsiniz. Pekala o zaman bu halkın genel seçimlerde yüzde 34'ü, yerel seçimlerde yüzde 40'ı Cumhuriyet karşıtı mı acaba? 1911 belediye başkanı nasıl seçildi, Cumhuriyet karşıtlarının oylarıyla mı? Sonra sizin Cumhuriyetin bekçisi ilan ettiğiniz insanlar acaba çıkıp halktan oy istese bu halk onlara ne kadar oy verir? CHP'nin durumu gibi. Yoksa bazılarının derdi Cumhuriyet değil de başka kaygılarınız mı var acaba? Yoksa cumhur (halk) sizin istediğiniz türden değil mi? Ya da bu vatandaş sizi ve sizler gibi düşünene insanları anlayamıyor mu? Sizin gibi entellektüel bir seviyeye yükselemiyor mu? Bu sorulara bir türlü cevap veremiyorum. Siz vererseniz memnun olurum?"

Okur tipik sağ mugalatanın terkisinde yazıyor. Düşüncesinin öylesine doğru olduğuna inanmış ki seçmenlerin oylarını hiçbir partiye ebediyyen vermediğini düşünene kadar aklını kullanmıyor. Son seçimde AKP'ye oy veren seçmen bir önceki seçimde DSP'yi, MHP'yi ve ANAP'ı tercih etmişti. Ve önümüzdeki seçimde AKP'yi tercih edeceği konusunda epeyce kuşkum var.

Kendini halkın yerine koyan ve halkın hiç değişmediğini sanan bir kafa. Halka ne sempatim ne de antipatim vardır. Halk

71 Hürriyet, 10 Mayıs 2005

konusunda empati yeteneğine sahip olmak isterim. Halk benim için yanılmaz bir mabut değil, durmadan yanılan, yanılıp zaman zaman doğru yolu bulan bir yığışımdır.

Anayasa Mahkemesi Başkanı Mustafa Bumin'in son konuşmasını beğenmeyen TBMM Başkanı Bülent Arınç da benim okurun mantığıyla öfkeleniyor: "Ben Meclis'im... İstedğim her şeyi yapabilirim. İstersem Anayasa Mahkemesi'ni bile kaldırabilirim."

İkinci Cumhuriyetçilerin ve Neoliberallerin demokrasi putlarından (!) Adnan Menderes de elli yıl önce aynı kafayla "Ben odunu aday göstersem milletvekili seçtiririm!" diye kasılıyordu.

Hürriyet gazetesinde yazmaya başladığım ilk günden itibaren bıkmadan usanmadan şunu durmadan tekrarladım:

Bir ülkenin bütün partileri o ülkenin devlet şekline ve rejiminin ilkeleri sadık olmak ve onları kabul etmek zorundadır. Dünyanın bütün uygar ve gelişmiş ülkelerinde bu böyledir. Türkiye'de bütün partiler Türkiye'nin devlet şekli olan Cumhuriyet'e, Cumhuriyet'in kurucu cevherine ve ilkelerine bağlı olmak zorundadır. Bu kesinlikle tartışılmaz. Hiçbir parti Cumhuriyeti, kurucu cevherini ve ilkelerini kendine göre yorumlayamaz. Anayasa'nın değişmez maddelerini ve o maddelerin koruduğu Anayasa ve yasa maddelerini beğenmezlik edemez. Fakat, ne yazık ki, son olarak AKP örneğinde olduğu gibi, Milli Görüş dergâhının ürünü olan partiler Cumhuriyeti içlerine sindirememiş, ilkelerine saygı duymamıştır. Cumhuriyet'le sorunu olan partiler ıslah olmadan, Cumhuriyet karşısında esas duruşa geçmeden ne imam hatip, ne de türban sorunları çözülür.

Bu yazım, AKP'yi ve eylemlerini doğru yorumlamak isteyenlere armağan olsun!

Bir İşgalci Olarak AKP⁷²

Demokrasi, siyasal partilere toplumsal düzene "egemen" olma, mevcut rejimi (parlamentar cumhuriyet) değiştirme hakkını değil, iktidar olma hakkını verir.

72 Site, 13 Kasım 2016

Mevcut anayasa ve mevcut siyasal partiler yasasına göre iktidara gelen AKP, iktidar olmakla yetinmiyor, 29 Ekim 1923 tarihinde kurulan Cumhuriyet rejimini de değiştirmek istiyor.

Cumhuriyet rejimini değiştirmek, yerine dine dayalı bir rejim getirmek sadece AKP'nin değil, Erbakan'ın kurduğu bütün siyasal partilerin vazgeçilmez hedefi idi. Fırsat, amorti parti MHP sayesinde, AKP'nin eline geçmiş görünüyor. Devlet Başkanlı sistem 29 Ekim 1923 tarihinde kurulan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin yıkılması ve yerine başka bir devlet kurulması anlamına gelir.

Mevcut TBMM, mevcut anayasanın Başlangıç İlkeleri, ilk üç maddesinde ifadesini bulan "Devletin Şekli" bölümü ile "Değiştirilemeyecek hükümler"i belirten 4. maddesine göre Başkanlı Devlet değişimini kesinlikle yapamaz. Bunu, yetkisi gereği Anayasa Mahkemesi engeller. Bütün sorun, mevcut Anayasa Mahkemesi'nin bu yetkisini kullanabilir mi sorusunun cevabında düğmleniyor.

AKP, şu anda, seçimle gelen bir iktidar partisi olma niteliğini yitirmiş ve Kanun Hükmünde Kararname rejimi ile fiilen bir "işgalci" durumuna düşmüştür.

Mevcut Cumhurbaşkanı, bu duruma engel olmak yerine, yaratılan kaosa kılavuzluk etme yolunu seçmiş durumda: Neredeyse her gün Anayasa'yı çiğnemekte ve TBMM'yi yok saymaktadır. Örneğin kendine göre demokrasi ve laiklik tanımları yaparak evrensel hukuku çiğnemektedir.

Bugün size üç okuma öneriyorum:

- 1- Cumhurbaşkanı'nın demokrasi ve laiklik tanımlarının eleştirisi;
- 2- 2 Eylül 2001 tarihli Hürriyet Pazar'da yayınlanan "DEMEK LAİKLİK ELDEN GİDECEK?" başlıklı bir yazı;
- 3- Varlık Dergisi'nin Ağustos 1997 sayısında yayınlanan "İŞGAL EDİLMİŞ TOPRAKLAR" adlı bir yazı.

Yazıların sonunda yer aldıkları kitapların adları yer almaktadır. Biri 20 yıl, öteki 15 yıl önce yayınlanmış iki yazı. Şimdi burada tekrar yayınladığıma göre altlarını bir kez daha imzalıyorum. Bu yazılar yayınlandığı zaman bana “Aynı yerde otlayan dinazor” diyorlardı. Ben hâlâ o dinozorum. Beni “dinazor” olmakla suçlayanlar ise utanmadan bukalemun gözyaşları döküyorlar. AKP tarikatının efsunladığı Kutsal Halk (!) ise afyon uykusundan bir türlü uyanamıyor. Yıkımın altında kaldığı zaman uyansa da artık nafile!

Erdoğan: “Laikliği Yeniden Tanımladık”

[İktidarın laiklik karşıtı uygulamaları ve politikalarına yönelik tepkiler devam ederken, Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, AKP’nin ‘laiklik’ tanımını yeniden yaptığını ve yol haritasının Hz. Muhammed olduğunu söyledi.

Katar Merkezli El-Cezire televizyonuna konuşan Erdoğan, “Demokrasinin tanımını yeniden yaptık ve dünyaya Müslüman nasıl siyaset yaparmış gösterdik. Laikliğin de tanımını yeniden yaptık. Laikliğin bir zamanlar Türkiye’de anlaşıldığı gibi olmadığını söyledik. Laiklik, dini ve fikri her grubun kendi istediği şekilde yaşaması ve devletin tüm bu inançları güvence altına almasıdır. Yolumuzu baştan böyle çizdik” dedi.

“Her şeyden önce Müslüman” olduğunu söyleyen Erdoğan, “Okudukça, yaşadıkça ve hayatı tecrübe ettikçe pek çok şeyin değiştiğini görüyorsunuz. Bu değişim sırasında siz olduğunuz yerde kalırsanız kaybedersiniz. Bu nedenle kendinizi geliştirmeniz gerek. Biz de bunu başardık” diye konuştu. Siyasi hayatına Necmettin Erbakan ile başladıklarını ve belli bir noktaya geldikten sonra ondan ayrılıp AKP’yi kurduklarını anlatan Erdoğan, Hz. Muhammed’in ve onun sünnetinin kendisinin yol haritası olduğunu, bu sünneti yaşamaya çalıştıkça hatalardan uzaklaştığını söyledi.] (Birgün, 5 Kasım 2016)

Cumhurbaşkanı'nı bir Avrupa ya da ABD televizyonuna *demokrasinin* ve laikliğin evrensel tanımını reddedip kendine göre yeni bir tanım yapabilir miydi? Hiç sanmam! Oralarda böyle bir şey yapmak mümkün değil. Adeta dünyaya meydan okuyor.

Modern tarım olanak ve araçlarından vazgeçip karasaban ve atın ya da öküzün çektiği harman düvenine dönmek elbette bir değişimdir ama geriye doğru, tarihsel değişime karşı bir değişimdir. Anakroniktir. Böyle bir işi akli başında hiçbir kimse yapmaz, ancak Müslüman selefler ve ABD'li Hristiyan Amishler dışında. Gerçek zaman ve mekânı reddedip geçmişte yaşarlar.

Güzel cumhuriyetimize yazık oluyor. Kendi düşen ağlamaz ama iki gözü birden çıkar!

Eşegi Boyamak!⁷³

Avrupa toplumlarında burjuva sınıfının ve kapitalizmin gelişmesini Protestan mezhebine, özellikle de Kalvenciliğe bağlamak din propagandası yapmaktan başka bir şey değildir. Max Weber'in iddialarına karşın, burjuva sınıfının ortaya çıkışı ve kapitalizmin gelişmesi maddenin diyalektiğiyle ilgilidir. Uhrevi değil dünyevi bir olgu söz konusudur.

Max Weber ve tilmizleri dünya Yahudilerinin zenginleşip burjuvallaşmasını hangi Protestanlıkla açıklayacaktır; Protestan Yahudilik (!) ile mi?

Peki, Avrupa İstikrar Girişimi'nin uzmanları araştırmalarına hangi akıl ve cesaretle "İslami Kalvinistler. Orta Anadolu'da Değişim ve Muhafazakârlık" adını vermektedirler? Kayserililer parayı yeni mi keşfettiler?

Kuşkusuz hayır! Kayserililerle ilgili eşek boyayıp satmak hikâyeleri boşuna çıkmamıştır. Kayserililerin ticaret yetenekleri deyimlerimize, atasözlerimize girmiştir.

Çevrenizde, yerleşim yerinizde bir araştırma yapın, Kayseri göçmeni bir zengini mutlaka bulacaksınız. Adana'dan, başta

73 Hürriyet, 10 Şubat 2006

Sabancılar olmak üzere birkaç zengin Kayserili çıkmıştır. Mersin'dekiler o kadar zengin olamasalar bile hal ve vakitleri iyidir. Mersin'e kuruluşundan itibaren göçmüş olan Kayserililer ticari yetenekleriyle, tutumluluklarıyla ve tutuculuklarıyla bilinirler. Örneğin bütün dinlerin aynı mezarlıkta gömülmesine 1930'larda Kayseri göçmenleri karşı çıkmıştır.

Ben bir başka varsayımdan yola çıkacağım: Kayseri (Caesarea) bir Roma kentidir. Türklerin Anadolu'ya gelmesinden önce bir pagan, sonra da bir Hristiyan kentidir. Marco Polo (1254-1324) gezi kitabında "Turcomanie" eyaletinden söz ederken, burada üç soydan insanların yaşadığını söyler (*Livre de Marco Polo, Livre de Poche*, s.84). "İlkin Muhammed'e tapan Turcoman'lar. Basit insanlardır bunlar, kendi dilleri vardır. Hayvancılık yaptıkları için iyi otlakların bulunduğu dağlarda ve yaylalarda otururlar. Turquan adı verilen çok iyi atlar yetişir bu bölgede. Bölgenin öteki sakinleri Ermeniler ve Rumlardır ki karışık olarak kentlerde ve kasabalarda yaşarlar. Ticaret ve sanayi ile geçinirler: Dünyanın en zarif, en güzel halılarını dokurlar. Ayrıca bol miktarda çok çeşitli, çok değişik ve güzel ipek kumaş ve başka şeyler de üretirler. Belli başlı yerleşim yerleri Konya (Conie), Sivas (Savast), Kayseri (Caserie)'dir."

Bilindiği gibi Anadolu Türkleşirken, Ermeni ve Rum gibi kentli, meslek sahibi Hristiyan yerliler Müslüman olmuşlar ve Sünni mezhebini seçmişlerdir. Bir yandan yeni Müslüman muktedi tüccar ve sanayi erbabı, bir yandan bunlardan etkilenen yeni Türk sakinler pagan ve Hristiyan Kayseri'nin toplumsal gelenekleri olan ticaret ve sanayii sürdürmüşlerdir. Uzun sözün kısası, "Kayserili Tipi" en azından iki bin yılı aşkın bir geleneğe dayanmaktadır.

Peki Kayserililerin Kalvenistliği nereden çıkıyor? Avrupa İstikrar Girişimi'nin Kayseri sanayicilerin geleneksel başarılarını Naşibendilere ve Nurculara yamama, mal etme hokkabazlığından çıkıyor.

Arapça ve İslami bilgi bin yıldır bir işe yarasaydı Araplar karada, denizde, havada dünyaların lideri olur, kum çölleri cennete dönerdi. Oysa hâlâ tamamı Hıristiyan dünyasının sömürgesi halinde. Bizim hacıfışfışlar da, sanki Hıritiyan dünyasının beşinci koluymuşçasına kundakdaki çocuklarımıza zorla Arapça öğretmeye kalkışıyorlar, laik ve çağdaş okullarımızı medreseye (imam hatip okullarına) dönüştüyorlar. Hem de Anayasa'yı ve Devrim Yasaları'nı ayaklarının altına alarak.

Arap-Müslüman dünyasının 1000 yıllık sefaletinin nedeni sadece yobaz din adamları değil! Bilimle çelişen din bilgisinin, dinsel bilginin ve bizzat dinin de rolü çok büyük!

Cumhuriyet, bu gerçeği çok iyi bilmesine karşın, yanlış anlaşıl-mamak için, ona ciddi eleştiri yöneltmedi; hedefine din adamları sınıfı “ulema”yı aldı. O günden bu yana, tarikat mensubu ulema Cumhuriyet'in baş düşmanıdır.

Başbakan Yardımcısı imam hatip mektebi mezunu Numan Kurtulmuş, FETÖ'ye karşı medrese istemiş (Cumhuriyet, 2 Ekim 2016). İlahi Kurtulmuş Hoca, FETÖ zaten bizzat medrese değil mi? “Sizler” bizzat FETÖ Medreseli değil misiniz? Bu eda ile kuyruğuyla güreşen Sarman'a benzemiyor musunuz? İmam hatip okullarının tamamı medrese değil mi? FETÖ hareketinin içinde ne kadar imam hatip medresesi mezunu var?

[“Kurtulmuş, Kocatepe Cami'nde düzenlenen Camiler Haftası'nın açılış töreninde, din görevlilerine ve katılımcılara seslendi. Kurtulmuş “Eğer camilerimiz tam manasıyla bütün milleti, bütün cemaati toplama yeri olsaydı, insanları çeken bir yer olsaydı, birtakım insanları toplamak için FETÖ benzeri sahte örgütlere ihtiyaç kalmayacaktı” dedi. Kurtulmuş'un, cemaatle mücadelenin yolunu “kapısı herkese açık olan camileri, medreseleri, dergâhları yeniden inşa etmek” olarak açıklaması dikkat çekti.

Kurtulmuş, bu konuların yeniden ele alınması gerektiğini belirterek, “Camiyi yeniden arınma, toplanma, toplumun merkezi, toplumsal sorunların çözüm merkezi haline getirmek zorundayız. Bunu yaparsak FETÖ benzeri sahte örgütlenmelere hiçbir şekilde meydanı boş bırakmayacağız” ifadelerini kullandı.

Kurtulmuş, camilerin yeniden toplumun merkezi haline gelmesinin herkesin önceliklerinden biri olduğunu aktararak sözlerini şöyle sürdürdü: “Cami sadece belli zamanlarda gelip günden arınılacak bir yer değildir. Bizim için hayat, her zaman sınavlarla günah ve sevaplarla doludur. Camiye girmeden önce de aptes alırken sadece fiziki olarak arınmayı değil aynı zaman da manevi olarak da arınmaya işaret eder. İkincisi cami, cem yeridir. Sınıfına, eğitimine, ırkına, mezhebine, meşrebine bakmaksızın bütün milleti, bütün ümmeti toplama yeridir. Ümmetin dertlerini konuştuğu, sevinçlerini paylaştığı yerdir. Caminin üçüncü temel meselesi ise bütün büyük medeniyetlerimizin merkezinde cami vardır. Selçuklu, Osmanlı, Endülüs şehirlerinde merkezde cami vardır” dedi. ANKARA/Cumhuriyet, 2 Ekim 2016.”]

Hoca Bakan'ın şikâyet vaazını okuduktan sonra internete bakıp bazı kurumların sayısını buldum ki Allah gözlerini doyursun!

Türkiye’de 85.000’den fazla cami var!

Türkiye’de kaç okul var? 67.000

Kaç hastane var? 1.220

Kaç sağlık ocağı var? 6.300

Her 60 bin kişiye 1 hastane düşerken, 350 kişiye 1 cami düşüyor.

Türkiye’de 77.000 doktor var!

Kaç din görevlisi var? 90.000’den fazla.

Kaç tane cami yaptırma derneği var? 35.000

Kaç Kuran Kursu var? 3.852

Türkiye’de kaç kütüphane var? 1.435

Kurtulmuş Hoca Bey'in vaazından ortaya çıkan gerçekler:

- 1- Camiler insanların toplanma yeri değilmiş. Neden? Türkiye'de camiye gitmek yasak mı?
- 2- Türkiye'de 22 adet tarikat ve tarikat şeyhi var. Alt kollar ve cemaatlerle birlikte tefrika (ayrılık, bölünme) sayısı 100'ü geçer. Her tarikat ve cemaatin kendi gettosu, kendi holdingi, kendi camisi, kendi kahvesi vardır. Dolayısıyla camiler toplanma yeri değildir, ayrışma yeridir. Daha önce de yazdım her cami bir derebeyliktir.
- 3- Bu gerçeğe karşın, Bakan Hoca'ya göre: "Cami, cem yeridir. Sınıfına, eğitimine, ırkına, mezhebine, meşrebine bakmaksızın bütün milleti, bütün ümmeti toplama yeridir. Ümmetin dertlerini konuştuğu, sevinçlerini paylaştığı yerdir" imiş! Pavla!
- 4- "Caminin üçüncü temel meselesi ise bütün büyük medeniyetlerimizin merkezinde cami vardır. Selçuklu, Osmanlı, Endülüs şehirlerinde merkezde cami vardır" imiş!

Evet görkemli cami bina olarak var ama toplum olarak yok. Her konuda nal topluyor!

Ne yazık ki bu ülkenin İslamcılarının en akıllısı değirmene yoğurt öğütmeye gidiyor. Camileri, medreseleri, dergâhları yeniden inşa edemezsiniz Kurtulmuş Hoca! Geçti Bor'un pazarı. Yeniden inşa edip ne yapacaksınız? Tarihin ve uygarlığın hep gerisinde kalmadı mı bunlar? Cami, medrese ve dergâh üçlüsü Osmanlı devletini batırmadı mı, Osmanlı'nın Müslüman toplumunu dünya dışında bırakmadı mı? Türkiye de dahil olmak üzere dinbaz, dindar müslüman tipi nasıl biri, neyi temsil ediyor?

Taha Akyol'dan (Hürriyet) aktarıyorum: *"İslami kesimde çok saygı duyduğum yazarlardan biri Ayşe Böhürler'dir. Malezya İslam Üniversitesi'nde düzenlenen Müslüman Kadınlar Zirvesi'ne katılmış, izlenimlerini yazdı."* (Yeni Şafak, 24 Eylül)

Şöyle diyor:

"İlk gözlemim İslam ülkelerinde kadın haklarına ilişkin bakışta bir değişim olmaması."

Ayşe Böhürler, Türkiye’de yasada neredeyse tam, uygulamada belli ölçüde kadın haklarına sahip olduğu için böyle bir gözlemlerde bulunabiliyor. Bunun için de “Geleneksel İslam’ın kadına bakışını, klasik fıkıhı korumak mümkün görünmüyor” diyor. Görünmüyor, çünkü buzul çağına sıkışmış fil yavrusuna benziyor.

İslamî düşüncenin hüküm sürdüğü toplumlar bilim, bilimsel bilgi, eğitim, ekonomi, sanayi, insani gelişme, insan ve kadın hakları, demokrasi indekslerinde en alt sıralarda yer alıyorlar. Neden? İndekslerin ön sıralarında İslamî düşüncenin hüküm sürmediği toplumlar yer alıyor. İktidarını sürdürmek isteyen AKP’nin medrese kafası ülkeyi ve toplumu Cumhuriyetsiz bırakmak istiyor. Sanki zırdeli!

Anayasa’nın 174. maddesi Devrim Yasaları’nı koruyor. Bu nedenle medrese, tekke, zaviye ve dergâhları yeniden ve resmen açamazsınız. Açsanız bile sapkın dini bilgidan başka ne vereceksiniz?

Bu nedenle, Türkiye’yi ve toplumunu adam etmeyi bir yana bırakın, önce kendiniz çağa yaraşır “adam” olun!

Sofu Kapitalizm⁷⁵

Ciddi iktisatçılar kapitalizm ile Hristiyanlık ve İslam dinleri arasında ilişki kurma çabalarını ciddiye almıyorlar, ama alsalar iyi olur.

Kapitalizm ile Kalvenciliği (başkaları “Kalvencilik” diyorlar ama ben doğrusunu yazıp “Kalvencilik” diyorum) ilişkilendiren Avrupa İstikrar Girişimi’nin amacı başka (yarıncı yazımın konusu), Max Weber ve ülkemizdeki müritlerinin amaçları başka. Ama iki taraf birbirinden yararlanıyor.

Bu yazı dizisinin sonunda Tevrat ve İncil kaynaklarına gidecek, Hristiyanlığın aslında kapitalizmin savunucusu olmadığını kanıtlayacağım. Daha sonra sıra Max Weber’e gelecek.

Max Weber kapitalist birikimi Protestan kuramına bağlar, W. Sombart ise sanayi kapitalizmini etkileyen unsurun Katolik dü-

75 Hürriyet, 14 Şubat 2006

şüncesi olduğunu ileri sürer. İkisi de hayal kurar. Walt Whitman Rostow ise sanayileşmenin “ulusal utanma duygusu”na bir tepki olduğunu söyler. (Joan Robinson, *İktisadi Felsefe*, V Yayınları 1986, S.113)

Japonya’da 1867’de ortaya çıkan Meiji Restorasyonu W.W.Rostow’un görüşüne örnek gösterilebilir. Ama Çin’in tepki için neden 1949 yılına kadar beklediğini açıklamaz.

Fakat bir Türk atasözü her şeyi açıklar: Her yiğidin kendi yoğurt yiyeşi vardır!

Ancak, reformcu Müslümanlarımızdan Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Kayserili yiğidin kendine özgü bir yoğurt yiyeşi olduğuna inanmıyor olmalı ki:

“Son dönemde Kalvinistler diye ilginç bir tartışma yaşanıyor. Bir taraftan muhafazakârlar, bir taraftan manevi değerlere önem verenler, bir taraftan dindar ama aynı zamanda modernliği gerçekleştiren atılgan ve kalkınmayı yürütenler, din sosyolojisiyle ilgilenenler bunu çok iyi bilirler. Bunun adı Hristiyanlıkta Kalvinizm olur. Başka dinlerde başka isimler alır. Kayseri’deki sosyolojik olayı da aynı şekilde buna benzetiyorlar. Böyle izah ediyorlar. Bu çok doğru.” (Hürriyet, 30.1.2006)

Bakan Abdullah Gül’e ve Kayseri’nin Kalvenistliğini savunanlara kocaman bir sıfır veriyorum!

Postmodern sosyologlar ile postmodern iktisatçılar Karl Marx’ın tahtalı köyü boyladığına inandıkları için, onun, kapitalist ilk birikimin, ticari ve sınai kapitalizminin gelişmesinin kaynağında gezginci ve lanetli Yahudi’nin bulunduğunu söylediğini unuturlar.

Kapitalizmi dine, dolayısıyla Tanrı’ya bağlamak çok tehlikeli bir düşüncedir. Böyle düşünenler hem dini hem de Tanrı’yı tartışma konusu yaparlar.

Kapitalizmin ilk sermaye birikimi ve daha sonra şahlanması döneminde, sadece erkek işçilerin değil özellikle kadın ve çocuk işçilerin gördüğü muamele hiçbir dinsel ilkeyle bağdaşmadığı gibi Tanrı adaleti kavramını da yaralar. Tanrı'yı itibarsızlaştırır. Çünkü hiçbir din ve Tanrı bu kadar gaddar ve adaletsiz olamaz.

Bırakın, kapitalizm dinden ve Tanrı'dan yoksun kalsın; dini ve Tanrı'yı kapitalizmin emrine vermeyin, onunla özdeşleştirmeyin. Yoksulu, başka bir din ve Tanrı aramak zorunda bırakmayın!

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CUMHURİYET İÇİN ŞANS KALDI MI?

Cumhuriyet İçin Son Şans⁷⁶

*Cumhuriyet'in Üç Fedaisi'si*⁷⁷ sanki kitabı bir başkası yazmış gibi okuyorum. Boğularak, isyan ederek. Keşke bir başkası 1950'lerde yazsaydı. Keşke Cumhuriyetçiler ona bir el kitabı olarak sahip çıksaydı; okuduklarını içlerinde ve kafalarında sindirseylerdi... Sözde cumhuriyetçiler Cumhuriyet'in bir serap olmadığını belki anarlardı. Ülke, bugün bulunduğu yerde olmazdı.

Biraz sonra, 14 Haziran 2014 günü sitede yayınlanan CUMHURİYET İÇİN SON ŞANS: CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ adlı yazıyı okuyacaksınız. Erken yazılmış, erken yayınlanmış bir yazı. Şimdi bir kez daha okumanın ve herkese okutmanın zamanı... TBMM'nin 1924 yılında Mustafa Kemal Paşa'ya vermediği VETO VE FESİH YETKİSİ üzerine...

Cumhurbaşkanlığı Seçimi⁷⁸

Şu günler Mahmut Esat Bozkurt'un Kaynak Yayınları tarafından yayımlanan *Toplu Eserler*'inin birinci cildini okumaktayım. 21 Mart 1924 tarihli Vatan gazetesinde yayımlanan "Fesih Yetkisi" adlı makalesinin ilk cümlesine gelince durdum. İlk cümle şöyle:

76 Site, 29 Aralık 2016

77 Özdemir İnce, *Cumhuriyet'in Üç Fedaisi*, Tekin Yayınevi, Aralık 2016, s. 115-124

78 www.ozdemirince.com. 14 Haziran 2014

“Cumhuriyet Teşkilatı Esasiye tasarısı, anayasa hukuku tarihlerinin hükümdarlara bile kayıt ve şartlar altında bıraktığı bu yetkiyi mutlak surette Türkiye Halk Cumhuriyeti riyasetine vermek istiyor. Tasarının gerekçe mazbatasında bunlar sanki pek tabii hak imiş gibi müdafaa edilmektedir. Daha ileri gidiyor ve yeni teşkilatı esasienin inkılabın ruhundan ilham aldığı iddia ediliyor, millet hâkimiyetine dayandığı söyleniyor!.. Tacidar meşrutiyetlerinde bile eşine tesadüf edilmeyen böyle mutlak bir fesih yetkisini halk inkılabımızın ruhuyla uzlaştırmaya kalkışmak, henüz silahı elinde titreyen, henüz kanı bile kurumayan inkılabın içini kan ağılatır ve incitir.” (Toplu Eserler, Kaynak Yayınları I. Cilt, s.450)

M.E. Bozkurt'un kaleminden çıkmış bu satırlar, çok keskin, bilgili ve bilinçli bir muhalefeti temsil etmekte: 1924 anayasasını hazırlayanlar, Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı'na TBMM'yi feshetmek (dağıtmak) yetkisini vermek istemektedir. Bu, Mustafa Kemal Paşa'ya güvenen, ona sevgi ve saygı duyan M.E. Bozkurt'u isyan ettiriyor ve düşüncesini TBMM'de ve bir gazetede dile getiriyor.

Peki ne oluyor?

Ne olduğunu Aydınlık gazetesinin 8 Mart 2013 tarihli sayısında yayımlanan yazımdan aktarıyorum:

Veto ve Fesih Yetkisi

1924 Anayasası'nın yapılmasında kendisi de bir anayasa hukucusu olan Mahmut Esat Bey'in büyük emekleri vardır. Anayasanın hazırlandığı dönemde gazetelerde yazdığı yazılarla, TBMM'de yaptığı konuşmalarla bu konudaki düşüncelerini açıklamıştı. En önemli konu, günümüzde R.T. Erdoğan'ın (Başkan olduğunda) mutlaka sahip olmak istediği, yasaları veto etme ve Meclis'i feshetme yetkisiydi. Mahmut Esat Bey, TBMM'de yaptığı konuşmalarda bu yetkilerin Cumhurbaşkanı'na verilmesine karşı çıktı.

Tek parti diktatoryasında (!) Mustafa Kemal'in huzurunda yapılan bu konuşmaları günümüzün demokratik (!) ortamında yapabilecek bir tek AKP milletvekili var mıdır acaba?

Uzatmayalım: Olanları, Turgut Özakman'dan aktaracağım. Turgut Özakman'a güvenmeyenler konuyu Meclis tutanaklarından araştırabilirler. Ben Turgut Özakman'a güveniyor ve inanıyorum:

Mustafa Kemal Paşa ve Millet Meclisi'ni Fesih Yetkisi⁷⁹

AKP ve stepnesi MHP'nin muzır işbirliğinin⁸⁰ yıkıcı sonucu olarak TBMM'ye sunulan "R.T. Erdoğan'ı Başyüce yapma" anayasa değişikliği yasa önerisi içinde Başyüce Başkan'a verilen "TBMM'yi feshetme yetkisi" bağlamında Mustafa Kemal Paşa ile ilgili bir durum da tanık olarak kullanılıyor: Yetki istedi de verilmedi mi, yoksa ne oldu?

İşin doğrusu 10 gün önce piyasaya çıkan CUMHURİYET'İN ÜÇ FEDAİSİ adlı kitabımın 102-105 sayfalarında yer alıyor. Gerisi tevatürdür!

Yazıyı ve kitabı ilgi ve bilginize sunuyorum.

AKP Beni Hiç Şaşırtmadı⁸¹

Askerliğimden hatırlarım: 1 Mayıs'da subaylar kışladan ayrılmazlardı. Asker hazırda beklerdi. Çünkü 1 Mayıs'da Komünistlerin ayaklanıp Allahsız, dinsiz, kitapsız ve ahlaksız rejimlerini getirecekleri farz edilirdi. Asker sayesinde (!) ülkeye komünizm gelemedi. Yaptıkları darbelerde komünistler, sosyalistler bahane edilerek ülkenin cumhuriyetçi aydın ve demokratları temizlendi. Devrimler iğdiş edilip soysuzlaştırıldı, laik okulların yerini imam hatipler aldı. Cumhuriyeti korumakla görevli asker kendini bile koruyamadı, AKP ve şeriki FETÖ'ye teslim oldu.

⁷⁹ Site, 11 Ocak 2017

⁸⁰ "La Consprastion, komplo ve fesat çevirme" anlamında.

⁸¹ Site, 4 Mayıs 2013

Bu 1 Mayıs'ta da asker kışlalarında komünist ayaklanmasına karşı teyakkuzda bekledi mi acaba? Yoksa Taksim'e çıkan sokakların önüne barikat kuran polis gibi demokrasinin ayaklanmasına karşı teyakkuzda mıydı? Asker sayesinde hayali Komünist ihtilali, şükürler olsun, bastırıldı. Şimdi sıra demokrasinin bastırılmasına geldi. Bastırılması için de her türlü önlem alınıyor. Ancak bastırmacıların yanıldığı bir püf nokta var: Komünizm tek başlı canavar idiye, demokrasi binbir başlı canavardır (kessen bitmez) ve su gibidir. Su, su olacak da akacak delik, yarık ve çatlak bulamayacak, olur mu molla?

Gazetelerin yazdığına, aptal kutularının söylediğine göre: "Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, anayasa değişikliğinin ardından 33 ay sonra yeniden AKP'ye üye oldu. Binali Yıldırım, 21 Mayıs'taki büyük kongrede, Erdoğan'ı AKP Genel Başkanlığına aday olarak teklif edeceklerini açıkladı. İlk konuşmasını yapan Erdoğan, "Ayrılmak zorunda kaldığım, kurucusu olduğum parti-me, yuvama, sevdama, aşkıma bugün yeniden dönüyorum" dedi."

Benzetmek gibi olmasın: Son cümleyi okuyunca aklıma delikanlılık dönemimin caz şarkıcısı Celal İnce geldi. "Kavuştum yine baharla sürüme, dudakta kavalım, can katar ömrüme, oreloleli, oreloleli" diye şarkı söylerdi. Daha sonra Modern Folk Üçlüsü de söylemiş.

Recep Tayyip Erdoğan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin cumhurbaşkanıdır. Öyle değil mi, yanılıyor muyuz? Bu durumda Recep Tayyip Erdoğan'ın bir tek yuvası, bir tek sevdası ve bir tek aşkı olabilir: O da Türkiye Cumhuriyeti Devleti'dir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin Adalet ve Kalkınma Partisi gibi bir ortağı, bir şeriki, bir kuması, bir ortakyaşarı (sembiyozu) olamaz. Olması, doğa ve insan yasalarına aykırıdır. Sırtta bir sülük, koltuk altında kene.

Böyle bir şey sadece antik ve pagan Roma'da, ikiyüzlü pagan tanrı Janus'ta vardı. Yanus'un bir yüzü öne (geleceğe), bir yüzü de arkaya (geçmişe) bakardı. R.T. Erdoğan'ın bir yüzü başkanlık, ikinci yüzü AKP Genel Başkanlığı olacak. Ama bu kadar değil:

Yasama Başkanlığı, Yürütme Başkanlığı, Yargı Başkanlığı yüzleri de var. Yetmedi Şeyhülislamlık da var, Halifelik de var, Reis ül Müslimin yüzü de var. Aslına bakarsanız, R.T. Erdoğan'ın 360 derecelik bir çemberi kapsayacak yüzleri olacak. Sanki bir Kadir-i Mutlak. Hristiyanlıkta olsa: "Baba, Oğul ve Kutsal Ruh üçlemesini şahsında toplamış bir Başyüce" derdim. Tam anlamıyla Necip Fazıl Kısakürek'in yarattığı Başyüce. Bu yükü bir insanoğlu asla kaldıramaz. Robot da kontak yapar.

Her şey yerinde diyelim: R.T. Erdoğan'ın bir mesaj kaynağı (gönderen) olduğu kabul edilirse, mesajın alımlayıcısı (halk ve bireyler) tarafından doğru alımlanması, algılanması için, her "Yüz"ün ayrı bir üniforma giymesi gerekir. Halkın, vatandaşın haklarının korunması için böyle bir yöntemin zorunlu olması gerekir. Diyelim ki R.T. Erdoğan kendisini eleştirenlere karşı budala ya da hain sıfatlarını kullandı. Ne olacak? R.T. Erdoğan'ın birden çok yüzü olsa da bunlardan sadece biri dokunulmazdır: Cumhurbaşkanlığı! Bir vatandaş, kendisine "Budala" ya da "Hain" diyen bir partinin genel başkanına, özgürce, "İkisi de sensin!" diyebilir. Yoksa, Cumhurbaşkanı Başkan bir kararname çıkartıp bütün yüzlerini de dokunulmazlıklarla mı donatacak? Beklenebilir, yakışır ve yaraşır. Dünden bu yana artık Türkiye'de her şey mümkün.

Durum, birbirine zıt kişilikleri olan ikiz kardeşlerin başrolde olduğu komedi filmine dönüyor.

Vatandaş Ahmet Efendi, R.T. Erdoğan'ı hem cumhurbaşkanı hem AKP Genel Başkanı olarak, hatta insan olarak sevmeyebilir, nefret edebilir. Gelelim işin püf noktasına: Vatandaş Ahmet Efendi, insan R.T. Erdoğan'a, AKP Genel Başkanı R.T. Erdoğan'a saygı duymayabilir, yasalar çerçevesinde bu duygu ve düşüncesini belli edebilir, ama Cumhurbaşkanı Başkan R.T. Erdoğan'a her durumda saygı göstermek zorundadır. Bu nedenle, vatandaşın korunması için, R.T. Erdoğan'ın her yetki ve görev için özel bir üniforma giymesi gerekir. Polis, savcı ve yargıcın görevlerini iyi yapmaları, adil olmaları için de bu uniformalar gerekir. Böyle olmaz ise R.T. Erdoğan tek tanrılı dinlerin tanrısına dönüşür.

Bu iş ve bu durum çok ciddi. Çok ciddi!

En azından çeyrek yüzyıldır yazıp söylediğim gibi: Bir İslamcı doktrin partisi, demokrasiyi sadece iktidara gelmek ve oradan gitmemek için kullanır. Kullanım faslı sona erince de tek adamlık totaliter Başyücelik rejiminin imamokrasi saltanatı başlar. Bu, nasıl, nerede ve ne zaman ineceği belli olmayan son perdeden önceki evredir.

R.T. Erdoğan 1993 yılında “2. Cumhuriyet Tartışmaları”nda şunları söylüyordu:

“Demokrasi bugüne kadar bazen amaç bazen ise araç olarak görülmüştür. Hem amaç hem de araç olarak yorumlayanlar olmuştur. Bize göre ise demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir düzenler gider. Tabii bunun demokrasiyle gerçekleşmesi, halkın iradesinin tecelli etmesi güzel bir şey. Fakat bugün ülkemizde demokrasi bir amaç olarak yorumlanıyor. Ve bir amaç olarak görülen demokrasi, ne yazık ki bugün Türkiye’de totaliter bir yapıyı gündemde tutuyor. Bugün Türkiye Cumhuriyeti’nde demokrasi adına bir dikta rejimi görüyoruz. Ne yazık ki demokrasi kavramı bizde tam olarak yerine oturmamıştır.” (s.419)

Demokrasi hem amaçtır, hem araçtır: Demokrasiye ve cumhuriyete son vermek için için kullanamaz. AKP döneminde demokrasi kesinlikle gelişmedi tam tersine totaliter bir rejim kurmak için kullanıldı. Bunun böyle olacağını genel olarak 1980’lerden, özel olarak AKP için 2003’ten itibaren birçok kez yazdım. Kuvvetler ayrılığı olmadan demokrasi olmaz. Demokrasi yoksa egemenlik kayıtsız şartsız milletin değildir. R.T. Erdoğan’ın cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte kuvvetler ayrılığı fiilen sona ermişti, artık resmileşti.

“Halk rağmen iktidar olunamaz. Tarihe baktığımız zaman totaliter rejimlerin hep halk tarafından yıkıldığını görürüz. Eğer halk totaliter bir rejimi istiyorsa buna saygı duymalıyız. Ama rejim geldi ve halk bundan memnun değil, bunu değiştirecek olan yine halktır.” (s.420)

Halk nüfusun ve seçmen sayısının tamamıdır. Halk kesinlikle totaliter rejim (Başyücelik rejimi) istemez. Ama seçmenin tuzağa düşürülmemesi koşuluyla. 16 Nisan’da halk ve seçmen tuzağa düşürülmüş, halk oylamasına hile karışmıştır.

1993 yılında R.T. Erdoğan’a *“Başkanlık sistemi için neler söyleceksiniz?”* diye soruluyor. Cevap şöyle:

“Türkiye şimdilik buna hazır değil. Başkanlık sisteminin ortaya çıkışı bir özentinin sonucu ya da Amerikan emperyalizminin bize bir tavsiyesi. Bunun oluşması için siyasette serbest piyasanın oluşması lazım.” (s.431)

Demek ki Amerikan emperyalizminin tavsiyesi yerine getirildi.

AKP, kuruluşundan günümüze kadar “Köprüden geçerken ayıya dayı denir” siyasetini başarıyla uyguladı. Gerisinde birçok ayı cesedi bıraktı. Hapishanelerde de epeyce sayıda ayı var. Yurt içinde ne kadar ayı kaldı? Bu sorunun cevabını biz bilemeyiz. Sadece son 15 yılda ayı olduk mu olmadık mı onu bilebiliriz. Ben şahsen bir inatçı ve yabanıl dinazor-katır olduğumu biliyorum. Son ayı acaba Avrupa Birliği mi olacak?

Türkiye, R.T. Erdoğan’ın Başyüceliğinde, AKP saltanatında, bugün içine girdiği sıfır çemberinin dışına çıkamaz. Bu sihirli çemberin kapanına giren hiçbir canlı dışarı çıkamaz. 632’den bu yana Arapların tarihi buna tanıktır. Elbette yakından bilip yaşadığımız Osmanlı tarihi var. Türkiye Cumhuriyeti 1923-1950 arasında bu çemberin dışına çıkmayı büyük ölçüde başarmıştı ama kuyruğunu irticanın elinden kurtaramamıştı. İrtica, dinin dünya-

yı yönetebileceğini sanır ama dinin 632'den bu yana söyleyecek hiçbir sözü yoktur. O tarihte işlevi sona ermiştir.

Bu gerçeği görmek için Arap ve Müslüman dünyasına dikkatlice bakmak yeter. Ancak, AKP kadrosu bu açık gerçeği göremiyor. Çünkü Arapları ve öteki Müslümanları aptal, kendisini de dâhi sanıyor. Sanıyor ama zombiye dönüşmüş “Arap”ı kendine örnek almış... Ve bu akılla, bir zombi dünyasında ve dünyasına halife yaratmak ve olmak istiyor.

Balık Kavağa Çıkar, Tarih Tekerrür Etmez⁸²

“Medrese yobazlarının manevi baskısı altındaki halk yığınları ise, kurtuluşu tâ yedinci asırdaki şeriat şartlarına kavuşmakta arar ve başımıza ne geldi ise Kuran yolundan ayrılmış olmamızdan ileri geldiğini, inanarak söyler. Ayaklanıp Nizam-ı Cedid'den beri batılılaşma yolunda neler yapılmışsa hepsini yıkmak için fırsat bekler.

Ordu aydınlarında bir uyanış vardır. Onlara göre de baş çare saray istibdadını yıkıp memleketi meşrutiyet rejimine kavuştur-
maktır.”⁸³

Sondan başlayalım: Günümüzde, “gerçekten laik, gerçekten demokrat bir cumhuriyetçi”nin ordudan beklediği hiçbir şey olamaz. Çünkü her zaman “cumhuriyetçi” gösterip “karşı devrimci” vurdu-
lar. Sadece cumhuriyetçi olsunlar yeter ve kışlalarında kalsınlar. Elli yıldır sünnet etmeselerdi, sol şimdi çoktan iktidardaydı.

Ama Falih Rıfkı Atay haklıdır: “Medrese yobazlarının manevi baskısı altındaki halk yığınları ise kurtuluşu tâ yedinci asırdaki şeriat şartlarına kavuşmakta arar ve başımıza ne geldi ise Kuran yolundan ayrılmış olmamızdan ileri geldiğini, inanarak söyler. Ayaklanıp Nizam-ı Cedid'den beri batılılaşma yolunda neler yapılmışsa hepsini yıkmak için fırsat bekler.”

İşte, o gün nihayet geldi: 16 Nisan 2017 halk oylaması!

82 Site, 13 Nisan 2017

83 Falih Rıfkı Atay, *Çankaya*, PozitifYayıncılık, İstanbul, 2008, s.33

Ya herro, ya merro!..

Öyle bir halk oylaması ki, bir tarafta “*Din İman Masa Kasa*” adlı kitabımda⁸⁴ anlattığım şu açgöz, prinha, yamyam, Allahsız, kitapsız, *Masa ve Kasa*’yı ele geçirmek ve elden kaçırmamak için *Din ve İman*’ın ırzına geçen Allahsız ve kitapsızların baştan çıkardığı, maddi ve manevi bakımdan tam anlamıyla lümpen ve lümpenleşmiş bir kitle... Organ mafyalarının, iç organlarını çaldığının bile farkında değil... Ortaya çıkmak için Fareli Köyün Kavalcısı’nın tek bir nota çalmasını bekleyen, kemirgenleşmiş bir kitle...

Oy pusulalarından başlayarak her türlü melaneti yapan bir yamyam zihniyet. Utanmazlık, arlanmazlık öyle bir noktaya varmış ki herhangi bir gün torunuyla bir evde bir kitaba bakan Erdoğan, darbe gecesi otelde torununa “Kuran öğretiyor”muş oluyor ve Abdülkadir Selvi denen bir yağcı ve yalamacı da “Referanduma giderken iki fotoğraf var. Birinde FETÖ’cülerle birlikte 15 Temmuz’a kontrollü darbe diyen Kılıçdaroğlu, diğerinde ise darbe gecesi torununa Kuran-ı Kerim öğreten Erdoğan. Bu millet Özal’ı alını secdeye giden cumhurbaşkanı olarak sevmiştir. Erdoğan onu birkaç basamak ileri götürdü. Şehit taziyesinde Kuran okuyor, torununa Kuran öğretirken darbeye maruz kalan cumhurbaşkanı profili çiziyor. Millet hangisini benimser?” (Hürriyet Avrupa bas-kısı, 10 Nisan 2017)

Bre adam, bu durumda sonuç ne olursa olsun, kaybeden Allah, Muhammed, İslam ve Kuran olur! Çünkü dördü de bir kirli mezatta iki paraya satılmıştır. Lanet olsun alana da satana da! Alana da satana da lanet olsun! Halk oylaması değil de sanki imamlar yarışması! Erdoğan eğer darbe gecesi torununa Kuran öğretebiliyorsa, kendisi gafil bir cumhurbaşkanı, darbe de düzmecedir. Bunu “(m)illet” yutsa da tarih asla yutmaz!

84 Özdemir İnce, *Din İman Masa Kasa*, Tekin Yayınevi, İstanbul, 2016

Allah'ı Allah ile aldatanlar; Allah'ı erkete (gözcü) yapıp soygun yapanlar, Allah'ın yasaklarından sınava girseler “Evetçiler” olarak acaba kaç sınıf geçer?

- 1- İnkârcılara, ahlaksızlara boyun eğmeyin.
- 2- Yetimin hakkına dokunmayın, yetimi azarlayıp horlamayın.
- 3- Yoksulu-dilenciye horlayıp azarlamayın.
- 4- Allah'ın yanında birtakım velilerin ardına düşmeyin.
- 5- Yeryüzünde fesat çıkarmayın.
- 6- Allah'tan başka hiçbir varlığa kulluk ve ibadet etmeyin.
- 7- Kibirilenmeyin, kasılıp böbürlenmeyin.
- 8- Zalimlere eğilim göstermeyin.
- 9- Hak dostlarını horlamayın.
- 10- Dinde fırkalara ayrılmayın (bölünmeyin).
- 11- Gelecek hakkında kesin hüküm vermeyin.
- 12- Yapay haramlar icat etmeyin.
- 13- Davar sürüsüne dönüşmeyin.
- 14- Rüşvete asla bulaşmayın.
- 15- Hainlerin savunucusu olmayın.
- 16- Allah'ın ayetleriyle alay edenlerin yanında oturmayın.
- 17- İftiracıların tanıklığını ebediyen kabul etmeyin.
- 18- Başkalarının evlerine habersiz ve selamsız girmeyin.
- 19- Yapmayacağınız şeyleri söylemeyin.

Bir de utanmadan Allah'tan, dinden, imandan söz ediyorlar ama deveyi havuduyla yutuyorlar.

Bu, Allah'tan korkmayan, Peygamber'den utanmayan din tacirlerine sakın yetki vermeyin!

Bu adamlar halkın kasasını soyarak “Evet!” propagandası yapıyorlar!

Bir yerlerini morartıp, “Hayırcılar”ın saldırısına uğradıklarını iddia ediyorlar.

Cunup-cenabet girdikleri camilerde, Allah'ın referandumda “Evet” oyu vereceğini söylüyorlar.

Bakın neye benziyor yaptıkları referandum? Benzetmek gibi olmasın, Bolu Beyi ile Köroğlu er meydanında, elde kılıç kalkan düelloya çıkmışlar: Bolu Beyi'nin bir elinde yedi kez su verilmiş çelik kılıç, öteki elinde bronz kalkan. Köroğlu'nun elindeki kılıç ve kalkan tahtadan. Köroğlu'nun iki gözü kör edilmiş, ayaklarında demir zincir. Bunlar yetmiyormuş gibi, ne olur ne olmaz diye, çevrede Bolu Beyi'nin okçuları. Adil düello dediğin işte böyle olur Hacı Cavcav!

Ama ne var ki, Bolu Beyi-Köroğlu düellosu 16 Nisan referandumundan çok daha adil! İnsan olan insan gölgesinden utanır.

16 Nisan'dan önce son yazımı bitirmeden, "Pisliklerini Bütün Okyanusların Suları Bile Temizleyemez" (9 Nisan 2017) başlıklı yazımda sözünü ettiğim "Hayır Hırsızları"na bir çift lafım var. Bana kazık atan "zat" meğer çok üzülmüş. Elbette üzülecek! Bu adamlar, tarihi bile meymenetsiz 12 Eylül 2010 referandumundan önce neden "YETMEZ AMA EVET" dediklerini manifesto yayınlayarak açıkladılar; caddelerde pankartlarla nümayiş yaptılar; televizyonlarda "Yetmez ama evet" çığırtkanlığı yaptılar, "YETMEZ AMA EVET" tişörtleri giyip poz verdiler. "Evet"lerindeki yetmeyen neydi? Yetmeyen evetleri bakın nerelere geldi? Onlar Hayır deseydi de belki Evet kazanacaktı!

Onların "Yetmez ama Evet"leri AKP'ye mesajdı: "Bu referandum, Cumhuriyeti, Kemalizmi (?) yıkmaya yetmez!" anlamına geliyordu. Çünkü tamamı 1923 Cumhuriyeti'nden ve devrimlerinden nefret ediyordu. Onlar, 1923 Cumhuriyeti'nin yıkılıp yerine 1923'süz, Mustafa Kemalsiz bir cumhuriyet kurulmasını arzu ediyorlardı. AKP'nin amacının İslami bir monarşi kurmak olduğunu anlayamayacak kadar budalaydılar. Bakın, iş nerelere geldi. Ben (hatta başta ben) olmak üzere Cumhuriyetçiler, olacakları 2002'den itibaren yazıp söylüyorduk. Onlar bizi "Dinozor, Kart Kemalist!" diye suçluyorlardı. Şimdi kalkmışlar, bizimle birlikte HAYIR cephesinde yer almak istiyorlar. Yağma yok, onlar ancak, "Günahkârlar Mangası"nda Hayır dileyebilirler. Hayır Cep-

hesi'ne akıl, taktik, strateji kakalayamazlar! Herkes bağışlasa ben bağışlamam onları!

Yazının adını dilediğiniz gibi yorumlayabilirsiniz! Meşrebini-ze göre!

Demokrasi, eşitlik ve özgürlük, insan hakları, hiçbir şekilde pazarlık konusu yapılamaz!

2017 yılında hiçbir ülke, hiçbir devlet, hiçbir millet, hiçbir halk; Allah, din, peygamber ve kitap için alınıp satılamaz, satana da alana da lanet olsun!..

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM NE ZAFERİ?

Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın Zafer Konuşmasına Karşı...⁸⁵

Gazeteler: [“Cumhurbaşkanı Erdoğan balkonda zafer konuşması yaptı. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, halk oylamasında “evet” çıkmasının ardından Tarabya'daki Huber Köşkü önünde bir araya gelen vatandaşlara seslendi. Bir, iyi, diri, kardeş ve hep birlikte Türkiye olduklarını vurgulayan Erdoğan, şu mesajları verdi”] deyorlar. Elbette bizim de bir diyeceğimiz olacak. Yoksa diyalog ve iletişim olmaz.

Şimdi asıl şenlik başlıyor: Bolu Beyi, Köroğlu'na karşı. Zaloğlu Rüstem'e karşı. Demokrasi ve çağdaş uygarlık bilinci kuşanmış yüzde ellinin çok üzerindeki halka karşı.

Biz şimdi Cumhurbaşkanı R.T. Erdoğan ile Yazar'ın gıyabi tartışmasına gelelim:

R.T.E: Adeta yedi düvel saldırdı. Batı'nın nasıl saldırdığını gördünüz. Bölünmedik, parçalanmadık yurt içi, yurt dışı...

YAZAR: Adeta ne demek? “Sanki” ve “hemen hemen” anlamına gelir. Demek ki yedi düvel gerçekten, tam anlamıyla saldırmamış. Yedi Düvel denen Batı, Erdoğan'a ve hükümete saldırmadı. İki taraf arasında atışma oldu. Batı'nın iki eleştirisi ile koskoca bir devlet bölünüp parçalanır mı? Peki bu abartı neden?

R.T.E: Sizlerle beraber yapacağımız çok iş var. Ama bilirsiniz ki bu yola çıkışımızın ilk anı değil. Biz şu anda zaten yoldayız.

85 Site, 19 Nisan 2017

Şimdi birleştirerek daha hızlı şekilde gideceğiz. Bunlar hep bize patinaj yaptırdılar. Artık Türkiye'nin kitabında, Allah'ın izniyle patinaj olmayacak. Ve her alanda Türkiye çok daha önemli adımları, çok daha büyük adımları atmak üzere. Muasır medeniyetler seviyesine çıkacak, hiç endişeniz olmasın.

YAZAR: Kimlerle yapacağı ya da yapacakları çok iş varmış? “Evet” oyu verenlerle. Yani seçmenlerin yarısından daha aزیyla. Kimse bana %51 Evet'i yutturamaz. Eşitsiz koşullarda, haram olanaklarla, türlü çeşitli korkutma ve şantajlarla, tehditlerle ve oy hırsızlıklarıyla lekeli bir referandum...

Kimle kimi, ne ile neyi birleştireceksin(iz)?

Evetçilerle Hayırcıları mı?

Geçmiş(ler) ola...

Artık kendi aranızda kırıp sararsınız!

“Bunlar hep bize patinaj yaptırdılar. Artık Türkiye'nin kitabında, Allah'ın izniyle patinaj olmayacak” diyor.

Kimler bunlar: Batı mı, Cumhuriyetçiler mi, Hayırcılar mı patinaj yaptırmış Erdoğanğillere? Hz. Muhammed'in ölümünden itibaren, bizzat Müslümanların İslama patinaj yaptırdıklarından haberleri bile yok! Patinajı, yeteneksiz sürücüler yaptırır... Hepsi tamam da şimdiye kadar Allah, patinaj yapmanıza izin veren Allah, bundan sonra neden izin vermesin? Kimin gül hatırına? Bunlar boş laflar ve ancak Evetçilerin yobaz tayfası için geçerlidir.

“Muasır medeniyet seviyesi”ne imam hatip kafasıyla çıkılmaz. “Muasır medeniyet seviyesi”ne bilimle çıkılır. AKP'nin eğitim anlayışı bizi ancak uygarlık çemberinin dışında bırakır.

Dün öğleden sonra, Ülker ve ben, ülkelerinden sürgün edilmiş Arap aydınlarıyla birlikteydik. Hepsi Türkiye'nin “Hayır”cılarına müteşekkirdiler. Müslüman ülkelerin kurtuluşunun Türkiye'nin Hayırcılarıyla sıkı sıkıya ilişkili olduğunu söylediler.

İslamı, Müslümanları, Müslüman ülkeleri, Allah, Peygamber ve Kitap düşmanı İslamcılardan, Vahabilerden, Selefilerden, İhvan'dan (Müslüman Kardeşler'den) ancak laik demokrasi kurabilir. Araplarla işbirliği yapmaktan söz etmiyorum. Araplarla

işbirliği yapıl(a)maz. Bizler Türkiye'deki İslamcılardan, Vahabilerden, Selefilerden, İhvan'dan (Müslüman Kardeşler'den) Türkiye'yi kurtarmak zorundayız. İslamcılığın demokrasi ile bir arada bulunmadığı, bir arada yaşayamadığı, İslamın (diyelim ki İslamcılarının) demokrasiyi boğduğu 16 Nisan'da kesinlikle ortaya çıkmıştır.

(Gazeteler, Huber Köşkü önünde yağmur altında bekleyen vatandaşlara Cumhurbaşkanlığı otobüsü üzerinden seslenen Erdoğan'a, eşi Emine Erdoğan, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Berat Albayrak'ın da eşlik ettiğini, Erdoğan'ın Kısıklı'daki evinin önünde toplanan halka da Bilal Erdoğan'ın telefonu ile bağlanarak teşekkür ettiğini yazıyor).

YAZAR: Elemterefiş kem gözlere şiş! Ama ailenin tablodaki eksikliği bizleri kesinlikle üzmedi. İlerde, Bilal-Berat kavgasına da üzülmeyiz. Bu aile artık bu ülkede bir işgalcidir.

R.T.E: Bizler şurada bir saat içerisinde toplandık. Bu ne muhabbettir. Bu ne büyük bir aşktır. Bu nasıl bir sevdadır. Bu millete hizmetkâr olmaktan daha büyük bir mutluluk olabilir mi? Biz hep söyledik. Efendi olmaya değil, bu millete hizmetkâr olmaya geldik. Bugüne kadar projesi olmayanlar bizim karşımızda konuştu. Ama biz projelerimizle konuştuk. Uygulamalarımızla konuştuk. Bundan sonra da projelerimizle yol almaya devam edeceğiz.

YAZAR: Eşeğin üzerine taşıyamayacağı kadar yük yüklemiş, üstüne üstlük bir de üzerine binmiş köy ağasının eşeğe iyilik yaptığını iddia etmesine benziyor bu konuşma. "Biz hep söyledik. Efendi olmaya değil, bu millete hizmetkâr olmaya geldik." Süper ya da Hiper Başkan olmak için Allah, Peygamber, din ve iman, Anayasa, TBMM ve yasa tanımayacaksın, sonra da "hizmetkâr olmaya geldik"diyeceksin. Pes doğrusu! Hayırcılar, akıllarını Ortak Akıl'a teslim etmediler. Hepsinin kendi akılları var. Köprüyü, tüneli sanki kayıkçı babanın parasıyla yaptırmış. Projelerin tamamı vurgun ve hırsızlık tuzağı...

R.T.E: Şimdi biliyorsunuz bugünkü çıkan netice, dikkat edin dünya yüzde 50'lerle, yüzde 55'lerle, bazı yerlerde yüzde 35'lerle seçim yapıyor. Bugün biz yüzde 86'yla bir seçim gerçekleştirdik.

Böyle bir katılım var mı ya? Ve bunun yüzde 51,5'ini evet aldı. Ve şimdi bazı televizyonlarda falan aç tavuk kendini buğday ambarrında sanırmış ya, bu neticeyi küçümsemeye gayret edenler var. Boşuna uğraşmayın. Atı alan Üsküdar'ı geçti.

YAZAR: “Atı alan Üsküdar'ı geçti”nin olumlu bir anlamı yok. Bir tek olumlu anlamı var: Fırsatın kaçırılıp artık yapılacak bir şeyin kalmadığını anlatan bir söz. Ama “kapan kaçtı” anlamına geliyor. Doğrudur, bu referandumu ancak “Kapan kaçtı” deyişi özetleyebilir.

R.T.E: Kardeşlerim, bundan sonra birlikte yapacağımız çok iş var değil mi? Beraber yapacağımız çok iş var. Ve biliyorsunuz bu işin iki safhası oldu. İlki parlamento. Anayasa Komisyonu'nda biliyorsunuz pet şişeler nasıl fırlatıldı. Engellemek istediler. Başaramadılar. Genel Kurul'a geldi. Genel Kurul'da ne oldu? Hamdolsun 339'la Parlamento'dan geçti. AK Parti ve MHP'nin milletvekillerinin dayanışmasıyla. Tabii ben buradan öncelikle Sayın Yıldırım'a ve Sayın Bahçeli'ye özellikle teşekkür ediyorum.

YAZAR: TBMM tarihinin en yüz karası olaylarını yaratanlar konuşuyor...

R.T.E: Milletim görevini yaptı mı? Ve milletim, millete sopa gösterilmez. Gösterenler cevabını sandıkta aldı mı? Şimdi ben diyorum ki, AK Parti'ye gönül veren kardeşlerime teşekkür ediyorum. Milliyetçi Hareket Partisi'ne gönül veren kardeşlerime teşekkür ediyorum. Özellikle Güneydoğu'da Hüdapar'a gönül veren kardeşlerime teşekkür ediyorum.

YAZAR: Ne kadar sabırlıyız! İyi ki sabırlıyız! Sabırda Hazret-i Eyüp'ü bile geçtik vallahi! Domuz bağı uzmanı Hizbullah'a bile teşekkür ediliyor. Bundan dolayı “Hayır”cılar da sizlere teessüf ediyor!

R.T.E: İnşallah ilk iş, (İdam isteriz sloganları)... Hemen bu konuyu Sayın Başbakan'la da, Sayın Bahçeli ile de görüşeceğim. Zaten Sayın Bahçeli ben desteklerim dedi. Sayın Yıldırım aynı şekilde. Kılıçdaroğlu da destekleyeceğini söylemişti. Önüme gelirse ben bunu onaylarım. Desteklemedi, o zaman yapacağımız

şey ne? Bir halk oylaması da onun için yaparız. Hiç endişe etmeyin.

YAZAR: Başkancı Erdoğan böyle bir şeyi asla yapamaz. Yaptığı popülizm. Önüne hiçbir engelin kalmadığı günleri heyecanla bekliyorum. Hiçbir uygar ülke idam için halk oylaması yapamaz. Halep ordaysa, arşın burada!

Bilimin Dine, Dinin Bilime İhtiyacı Yok⁸⁶

Dinlerin kutsal kitapları (Tevrat, İncil, Kuran) bilim (matematik, fizik, kimya, biyoloji, astronomi, vb.) kitapları değil, ahlak kitaplarıdır. Din kitaplarındaki dünyanın oluşumuyla ilgili çelişkili bilgiler gerçeklerle ilgili bilgiler karşısında bilimsel olarak kanıtlamaz. Allah var mı, yok mu soruları saçmadır. Dindarlara göre, ne Allah (Tanrı), ne peygamberler ne de kutsal kitaplar tartışılabilir. Doğrudur! Ancak, din adamları, dinsel inançlara, kutsal kitaplara bilimsel anlam ve içerikler sokarak, “tartışılması gerekenler”i tartışılır hale getiriyorlar ki saçmalamaktır. Din adamlarının bilimsel kanıtlar üretme çabalarını bir yana bırakıp, dinlerin ahlakî içerik ve amaçlarıyla ilgilenmeleri gerekir ama “ahlaksız” oldukları için, iktidarların, zenginlerin hınk deycileri oldukları için, böyle bir şey yapamazlar. Yapabilselerdi, hırsızlığın günah olduğunu söylemekle yetinmezler, bu dünyadaki hırsızları parmaklarıyla gösterirlerdi.

“Her şeyi bilen, her şeyi kapsayıp içeren Kuran” iddiası ne zaman başladı, bilemem. Ancak, Avrupa karşısında bilim ve teknik olarak geri kalmanın inkâr edilmez gerçekleri (teselli olarak) ortaya çıkmaya başlamasıyla olmalı. Bir başka tuzak daha var: İslam son dindir, Hz. Muhammed son peygamberdir, Kuran son kutsal kitaptır, bu nedenle en mükemmeldir dogması. İslam son din olabilir, Hz. Muhammed son peygamber olabilir ama Kuran indiği (ya da yazıldığı) dönemin bilgisinin dışında gelecek çağların bilgisini içermesi mümkün değil. Bilgi elde etme yollarını “ilham”a

86 Site, 5 Haziran 2017

bağlayan Gazzâlî “Çünkü Kuran her şeyi ihtiva eden bir okyanustur”⁸⁷ der. Ve ekler: “Ey oğul, gramer, aruz, şiir, astronomi, belâgat, tıp, mantık, kelâm gibi bilimleri okumakla, Tanrı’nın rızasının aksi yönde ömrünü kaybetmekten başka ne kazandın?.. Ey oğul, bilgi edinmek için okuyarak, kitapları inceleyerek, nice geceler uykusuz kaldın, uykuyu kendine haram ettin. Bunun nedeninin ne olduğunu bilemem. Eğer amacın, dünyalık elde etmek, onun nimetlerini toplamak, mevki ve makam kazanmak ve arkadaşların arasında üstünlük sağlamaksa, yazıklar olsun sana. Yok eğer amacın, peygamberin şeriatını yaymak, ahlakını düzeltmek, kötülüğü emreden nefesine hakim olmak ise, müjdeler olsun sana.”⁸⁸

Gazzâlî’nin yukarıda sunulan bilgi ve bilim karşısındaki eleştirel söylemi ve bilgi karşıtı tutumu bilime yönelmiş bilim insanlardan çok, bilimle pek fazla ilgisi olmayan halkı bilimden uzak tutmaya dönük olarak algılanabilir; onun bilginleri değil, çok fazla bir şey bilmesi gerekmeyen halkı inançlarında kuşku doğuracak, onların dünyevi uğraşlarla ilgilenmesini engelleyecek bir çaba içine girmekten uzak tutmaya çalıştığı söylenebilir.⁸⁹

Bilgi Kuran’dadır ama Kuran’da dünyanın düz olduğu yazar. Yazar, çünkü Kuran’ın indiği dönemde dünyanın düz olduğuna inanılıyordu. Bu işi uzatmadan, kestirip atmak için 15 Ekim 2008 günü Hürriyet gazetesinde yayınlanan “DÜNYA DÜZ MÜ-DÜR?” başlıklı yazımı okuyalım:

[5 Ekim 2008 Pazar günü yayınlanan “Harun Yahya Safsatası ve Evrim” başlıklı yazım müthiş bir e-posta saldırısına uğradı.

Selim Can adlı çok zarif bir okurcu “Bu darvin denilen bilmem neden başka akıllı gelmemiş mi bu dünyaya? bu yahudi pezevenkten başka yani. ve buna inanan salaklara ne diyeceksin?

87 Dr.Hasan Aydın, *Gazzâlî Felsefesi ve İslâm Modernizmine Etkileri*, Naturel Yayıncılık, 2006, s.118-119

88 Dr.Hasan Aydın, *İslam Düşünce Geleneğine Din-Felsefe ve Bilim*, Naturel Yayıncılık, 2005. s.198

89 age. s.198

Aslında bu DİNSİZ KİTAPSIZ HERİFİN gayesi planlı ve programlı olarak dinleri inkâr etmek, başka bir şey değil onun bu sergilediği soytarlıklar” diye buyuruyor.

Gönderilen e-postaların çoğu bu minvalde. Bu insanları yetiştiren 50 yıldır T.C. Milli Eğitim Bakanlığı! Yetiştirmeye devam edeceği yaptığı işlerden anlaşıyor,

Aynı yazının son bölümü de tepkiye yol açtı. O bölümde şöyle diyordum:

“Bilimi dinin sınavına, dini bilimin sınavına sokmak saçmalıktır. Bilimi dinselleştirmek, dini inancı bilimselleştirmek de delice bir saçmalıktır. Saçmalıktır, ama her dinin her türlü din yobazları bu türden saçmalıkları adım başı yapmaktalar. / Aklı başında din adamları din ve bilimin iki ayrı alan olduğunu, bu iki alanın birbirine karıştırılmaması gerektiğini söylüyorlar ve çok iyi ediyorlar. Bilim adamları Tevrat, İncil ve Kuran’ı bilimsel değerlerle inceleyecek olurlarsa toplumda huzur kalmaz. Müslüman din adamlarının Kuran’da dünyanın düz olduğunu yazılı olduğunu savunduğunu biliyor musunuz? ‘Tanrı’nın yeryüzünü düz olarak, gökleri de muhafazalı bir tavan şeklinde yaratması, insanların geniş yollarda yürüyerek kolaylıkla seyir ve seferlerde bulunmalarını sağlamak içindir. Tanrı bunu kitabında açıklar.’ (Taberî, *“Milletler ve Hükümdarlar Tarihi”*, Cilt 1, s.3)”

Fanatik kitle bu bölüme de ateş püskürdü. Kuran varken neden Taberî’den örnek gösteriyormuşum? Ben kimseyi kırmak istemediğim için Kuran’dan örnek göstermedim. Kuran’da elbette dünyanın yuvarlak olduğu ve güneşin çevresinde döndüğü yazmıyor.

Peki ne yazıyor? Şunlar yazıyor:

“Ardından yeri yaydıkça yaydı” (Naziât Suresi, 27-33)

“Il a ensuite étendu la terre” (Sourate LXXIX, 30)

“and the earth - after that He spread it out” (The Pluckers, LXXIX, 30)

“O’dur sizin için yeri döşek gibi yapan” (Taha Suresi, 53)

“Yeri yayan, üzerinde sabit dağlar...” (Rad Suresi, 3)

Türkçedeki Kuran çevirileri, çeviriden çok aşırı yorum içeriyor. Bir çevirmen “Sonra da yeri döşeyip yerleşmeye hazırladı” diyor. İkincisi “Bundan sonra da yeri yayıp deve kuşu yumurtası biçiminde yuvarladı” diye yorumluyor. Üçüncüsü ise “Bundan sonra da yeri döşedi” diye yazıyor. Daha ilginç bir meal çevirisi (!) de var: “Ondan sonra yer küreyi eksenine göre eğip bir elipsoit haline getirerek yayıp döşedi.”

El insaf yani! Ben bunları bildiğimden kimseyi üzmemek için ana kaynağa gönderme yapmadım. Kuran’ın Arapçasında, Fransızcasında, İngilizcesinde “Yeri yaydı” diyor. Bu yayma masa örtüsü gibi yayma anlamında. Din kitaplarını bilimselleştirmek çok tehlikelidir!]

Ramazan ayı gelince başta Hürriyet olmak üzere (ki bu alışkanlığın mucididir) neredeyse bütün gazeteler Ramazan ve din konusunu işler. Ama konuk yazarlar işin aslına asla girmezler: Bütün dinlerde peygamberlere ilkin yoksullar ve ezilenler inanır. Kendilerine seslenmeyen, kendilerini kollamayan birinin dinine neden inansınlar. Bütün peygamberlere, başlangıçta siyasi ve ekonomik iktidarlar hemen muhalefet ederler. Din yaygınlaşınca, onu kabul ederler ve dizginleri ele alırlar.

Ramazan ayında gazetelerde hazırlanan özel bölümlerde yayınlanan teolojik yazıların tamamı, sadece, her türlü iktidarın (siyasal, ekonomik, vb.) işine yarar. Türkiye’de de İslamcıların ekmeğine yağ sürer. AKP’ye hizmettir!

Hürriyet gazetesinde bu yılın âlim ve muallimi Yrd. Doç. Dr. Emre Dorman “Kuran ve Bilim” adlı köşede Kuran’ın bir bilim kitabı olduğunu kanıtlıyor:

[(Ve evreni (göğü) kuvvetimizle kurduk muhakkak ki onu genişletmekteyiz. (Zariyat Suresi 47)]

Nasıl bir evrende yaşadığımız tarih boyunca merak konusu olmuştur. Evrenin kökeni, yapısı ve işleyişine dair birçok iddia ortaya atılmıştır. Muhtemelen tarihte çok az konu bu kadar hararetle tartışılmış olunmasına rağmen görüş birliğine varılamamıştır.

Aristoteles, Batlamyus, Giordano Bruno, Telesio Patrizzi, Galileo Galilei, Isaac Newton gibi Batı biliminin en büyük dehaları yapmış oldukları gözlemler, ortaya koymuş oldukları formüller ve bilimsel uğraşlarıyla evrenin sınırlı-sonlu veya sonsuz olduğunu iddia etmiş, fakat hiçbiri genişleyen dinamik evren modelini ön-görememiştir.

20. yüzyıla gelindiğinde Edwin Hubble, gelişmiş teleskopuyla yaptığı gözlemlerinde, tüm yıldız kümelerinin hızla birbirlerinden uzaklaştığını tespit etmiş ve böylece genişleyen dinamik evren modeli ortaya konulmuştur.

Ortaya konulan bu gerçek bir kez daha Kuran'ı tarihsel görüşler ve bilimin verileri karşısında haklı çıkarmıştır. Evrenin genişlediği ilk kez 1900'lü yıllarda ortaya atılmıştır. 1900'lü yıllardan önce ise Kuran dışında bu hakikati ortaya koyan başka bir kaynak yoktur.

Thaïes, Platon ve Batlamyus'un düşünce mirasına sahip Antik Yunan, Kopernik, Kepler, Galileo ve Newton'lu Ortaçağ, Descartes ve Kant ile Yeniçağ, insanlık tarihindeki dehaların hiçbiri genişleyen bir evrende olduğumuzu ortaya koyamamışlardır.

Ancak Kuran, ortaya koymuş olduğu tüm iddialarda tarih boyunca haklı çıktığı gibi sürekli genişleyen dinamik bir evrende olduğumuza dair dev iddiasında da haklı çıkarak gerçekten görmek isteyen akıllara ve vicdanlara mucizevi yönlerinden birini daha sunmuştur.]

İyi de, 20. yüzyıla gelindiğinde Edwin Hubble adında bir kâfir, gelişmiş teleskopuyla yaptığı gözlemlerinde, tüm yıldız kümelerinin hızla birbirlerinden uzaklaştığını tespit etmiş ve böylece genişleyen dinamik evren modeli ortaya koymuş da bir Müslüman aynı işi neden yapamamış? Kuran'ı okuduğu halde bir Müslüman neden dalga geçmiş?

Gülünç iddiayı doğru kabul edelim: Önemli olan, önce Kuran'da yazarlardan habersiz o teleskopu yapmak, sonra "genişleyen dinamik evren modeli"ni oluşturmaktır. Bu nedenle Emre Dorman'ın yaptığına safsata ve gevezelik denir. "Pantolon olmadıysa düdüklü tencere verelim" gibi.

Üstelik bir de aşırı yorum zorlaması yapıyor: Zariyat Suresi'nin 47.ayetinde “evren” diye bir sözcük yok “Gök” diyor. Bre Emre Dorman, sen Allah’tan daha mı iyi bileceksin? Allah, Prof. Dr. Yaşar Nuri Öztürk çevirisinde “Gök” diyor: “Göğe gelince, onu biz ellerimizle kurduk. Kuşkusuz, biz, genişleticileriz.”

Fransızcaya D.Masson şöyle çevirmiş: “Et le ciel? Nous l’avons solidement construit et nous lui avons donné de vastes proportions.”⁹⁰

D.Masson’un da aklına “le ciel” (Gök) sözcüğünden sonra parantez açıp içine “l’univers” (Evren) yazmak gelmemiş.

Zavallı İngilizin de aklına gelmemiş: “And heaven - We built it might, and We extend it wide”⁹¹ diye çevirmekle yetinmiş.

Peki Emre Dorman neden çeviri ve yorum asparagası yapıyor? Yapıyor, çünkü din adamları, bütün dinlerde, her zaman sahtekârlık yapmışlardır. Oysa Kuran’ın bilgisi, son surenin (Nâs Suresi) indiği günün bilgisiyle sınırlıdır.

Emre Dorman, 31 Mayıs 2017 günü de keşif ve uydurmalarını sürdürüyor:

“Güneş de bir karar yerine doğru akıp gitmektedir. Bu, üstün olan ve bilenin takdiridir.” (Yasin Suresi: 38)

“Güneş’e, Ay’a boyun eğdirdi. Her biri adı konulmuş bir süreye kadar akıp gitmektedir. Her işi yoluna koyup, düzenler. Delilleri birer birer açıklar ki Rabbinize kavuşacağınıza kesin olarak inanabilirsiniz.” (Rad Suresi: 2)]

“Tarihte uzun dönemler boyunca Dünya’nın evrenin merkezinde sabit bir şekilde durduğu, Güneş’in ise Dünya’nın etrafında döndüğü kabul edilmişti. Kopernik ile başlayan ve ardından Kepler ve Galileo tarafından devam ettirilen süreçte ise Güneş’in sabit bir şekilde evrenin merkezinde durduğu, Dünya’nın ise sabit duran Güneş’in etrafında döndüğü kabul edilmişti. Bilimde devrim sayılan bu keşif son derece önemliydi ama gerçekte Güneş’in

90 D. Masson, *Le Coran*, Gallimard, Folio classique

91 Arthur J.Arberry, *The Koran Interpreted*, Oxford University Press

sabit bir şekilde durduğu kabulü de hatalıydı. Bu hatanın fark edilmesi ise çok sonraları, gelişmiş teleskoplar sayesinde ve kozmoloji biliminin oluşturduğu birikimle gerçekleşecekti.

Yapılan bilimsel gözlemler ile Güneş'in sabit durmadığı, aksine hareket ettiği ve Dünya'nın da hareket eden Güneş'in etrafında döndüğü anlaşıldı.

Ayetlerden de açık bir biçimde görüldüğü gibi bu devrimsel keşfe bu gerçeğin fark edilmesinden çok önce Kuran'da dikkat çekilmiştir. Bilim tarihindeki Güneş'in Dünya etrafında döngü yaptığı fikri de Güneş'in hareketsiz bir şekilde durduğu fikri de bilimin verileri tarafından çürütülmüştür.

Yasin suresinin 38. ayeti ise Güneş'in bir hedefe doğru akıp gittiğini söyleyerek doğru modeli ortaya koymuştur. Dolayısıyla Kuran birçok konuda olduğu gibi Güneş'in hareketini de doğru şekilde açıklayan bilinen ilk kaynaktır.”]

Gene aynı terane: İki ayetin anlamıyla Emre Dorman'ın yorumunun ne ilgisi, ne ilişkisi var? Uyduruyor! Güneş doğudan doğup batıdan battığı için onun hareket ettiğini (akıp gittiğini) milyonlarca yıldır insanlar görmektedir. Hareket dünyanın dönmelerinden mi kaynaklanmaktadır? O başka! Bu hareketi gören ve arabayı keşfetmiş (ilk) insanlar ona “Göğün arabası” adını vermişlerdir. Ve ben de çok gençlik şiirlerimden birinde “Göründü göğün arabası” demişimdir. Kuran (Yasin 38) “Güneş bir hedefe doğru akıp gitmektedir” derken “dünya merkezli” bilgiye uygun olarak doğudan batıya yapılan gündelik yolculuğa işaret etmektedir. Gerisi boş laf! Hurafe üretimi!

Totaliter Sosyal ve Kültürel İktidar⁹²

İstanbul Kongre Merkezi'nde “sabıkalı” Ensar Vakfı'nın 38. Genel Kurulu'na katılan Cumhurbaşkanı ve AK Parti Genel Başkanı Tayyip Erdoğan, “14 yıldır kesintisiz siyasi iktidarınız ama hâlâ sosyal ve kültürel iktidarımız konusunda sıkıntılarımız var. Hayalimiz olan nesillerin yetiştirilmesi konusunda pek çok eksikimiz

92 Site, 10 Haziran 2017

bulunuyor” demişti. Bu acı dolu ve “sosyal ve kültürel iktidar”la ilgili itirafları biraz geç de olsa değerlendireceğiz. R.T. Erdoğan’ın konuşmalarını değerlendirirken kullandığım “hayali diyalog yöntemi”ni bir kez daha kullanacağım. Ama, yazıya “Giriş” olarak 25 Aralık 2012 tarihli *Aydınlık* gazetesinde yayımlanan KİŞİYE ÖZEL (ISMARLAMA) DEMOKRASİ adlı yazımı okumanıza sunacağım:

Kişiy e Özel (Ismarlama) Demokrasi⁹³

Ayakkabının, giysilerin ismarlaması (kişiy e özeli) iyidir. Özelikle giysiler için “Haute couture” deyimi kullanılır. Bedelini ödemeye para yetmez. İş demokrasiye gelince, tam tersi olur. “Hazır giyim” (konfeksiyon) olanı iyidir. Bedeli, bedelleri yüzyıllardır ödendiğ i için her keseye uygundur. Zaten kişiy e özel giysi gibi, kişiy e özel demokrasi de halka göre değ ildir. Tuzlu oturur, pahalıya patlar!

Yıl 1993

AKP’nin başbakanı demokrasi treninde birden fazla durak olduğunu sanır ve “teokratik dikta” durağ ında inmek ister. Ama demokrasi treninde demokrasi durağ ından baş ka ara duraklar yoktur. Treni herhangi bir yerde durdurmak için imdat kolu da yoktur, gerekli görülmemiştir.

1993’te yayınlanan “*2. Cumhuriyet Tartışmaları*” (Baş ak Yayınevi) adlı kitapta, “**Bize göre demokrasi ancak bir araçtır. Hangi sisteme gitmek istiyorsanız, bu düzenlerin seçiminde bir araçtır. Yani demokrasi ile düzenler gelir, düzenler gider**” (s.419), diyordu.

Yani demokratik bir düzende demokratik bir anayasa bulunacağını, bu anayasanın baş ka bir düzenin seçimle gelmesine izin vermeyeceğ ini anlayamıyordu. Ama o, seçimle iktidara gelip anayasaya, Türkiye Cumhuriyeti’nin değ iştirilemez maddelerine

93 *Aydınlık*, 25 Aralık 2012

karşın teokratik bir düzen kurmayı hayal ediyordu. Bayanlar ve Baylar, laik düzene karşı olan kimse bir numaralı demokrasi düşmanıdır. 1993 yılının R.T. Erdoğan'ı kişiye özel, laik olmayan bir demokrasi (!), yani teokrasi istiyordu ve bunu gizlemiyordu.

Yıl 2012

17.12.2012 günü, “Konya Ekonomi Ödülleri 2012” toplantısında konuşan AKP başbakanı R.T. Erdoğan 10 yılı iktidar koltuğunda geçen 20 yıl içinde dirhem değişmediğini itiraf ediyor:

“Şehir hastaneleri projesi de yargı ve bürokratik oligarşi nedeniyle hayata geçirilemedi. Hâlâ bunu aşamadık, bitiremedik. Niye? Bürokratik oligarşi ve yargı bunlara takılıp kalıyor. Dışarıdan bakan ‘326 tane milletvekiliniz var, gene mi bahane’ diyor, ama işte bu kuvvetler ayrılığı denilen olay var ya o geliyor sizin önünde bir engel olarak dikiliyor.” (Milliyet, 18.12.2012)

“Yetmez ama evetçiler”in demokrasi kahramanı R.T. Erdoğan işte bu düşüncelerle karşınızda! Bu cümleleri duydular ama gıkları çıkmadı.

“Kuvvetler (Erkler) Ayrılığı”nı “*olay*” olarak tanımlayan AKP Başbakanı’nın devletin tüzel kişiliğinden haberi yok. Bu saptamayı yaptıktan sonra sözü konunun uzmanı Prof.Dr. Erdoğan Teziç’in Beta Yayınevi tarafından yayınlanan ders kitabı “*Anayasa Hukuku*”na bırakacağım:

“Devlet tüzel kişinin iradesini açıklayan, her biri belli görevleri yerine getiren değişik organları vardır. Devlet organlarının farklılığı, buna karşılık olarak, devlet fonksiyonlarının da farklılığını ortaya çıkarmaktadır... Devletin egemenliğine dayanan hukuki faaliyetleri üç grupta toplanır: YASAMA, YÜRÜTME, YARGILAMA... Yargılama erki ve mahkemelerin bağımsızlığı, klâsik demokrasinin temel ilkelerinden biridir. Günümüzde de, bağımsız yargı, çoğulcu demokrasinin onsuz olmaz koşullarından biridir.” (s.366)

Demek ki, kuvvetler (erkler) ayrılığı, Başbakan’ın sandığı gibi bir olay değil, demokrasinin temel ilkesiymiş. Ama Başbakan,

yargı erkini temsil eden mahkemeleri hükümete (kendisine) bağlı devlet dairesi sanıyor. Oysa, çağdaş demokratik yönetimlerde, yargı, yürütme organı hükümetten emir almaz, sadece anayasaya ve yasalara uyar. Bu bu kadar basit bir gerçektir.

Yasama, Yürütme ve Yargı erklerinin kendi aralarındaki ilişkiye gelince:

Yasama Meclisi, yasa yapar ama onun yaptığı yasaları Yargı Erki'nin bir organı olan Anayasa Mahkemesi denetler. Denetleyerek, Yasama Meclisi'nin erkini sınırlar.

Demokratik ülkelerde Yürütme Erki'ne sahip hükümet parlamentoyu (yasama erkini temsil eden meclisi) feshedebilir ama bu meclis tarafından da güvensizlik oyu ile düşürülebilir. Hükümetin işleri ve uygulamaları yargı erkini temsil eden Danıştay ve İdari Mahkeme tarafından denetlenir ve iktidarı sınırlandırılır.

Yargı Erki'ni (Anayasa Mahkemesi, Danıştay, İdari Mahkeme ve mahkemeler) gelince: Ne Yasama Erki (TBMM), ve Yürütme Erki (AKP Hükümeti) tarafından denetlenemez, yetkisi sınırlandırılmaz. Ama AKP'nin başbakanı Yargı Erki'nin temsil eden organların yetkilerini sınırlandırmak, yok saymak istiyor. Ama Yargı Erki, Yasama ve Yürütme karşısında, hukukî açıdan, primus inter pares'tir; yani eşitler arasında birincidir.

Cumhuriyeti temsil eden yargı erkinin bağımsız organları, hükümetin işlerini ve uygulamalarını denetleme gücüne sahip oldukları için, hukukî açıdan hükümetin üzerindedir.

Hükümet, yasa çıkartarak herhangi bir mahkemeyi kaldırabilir ama onun vermiş olduğu kararları değiştiremez.

İkisi de Cumhurbaşkanı Olamaz, Olmamalı

(1)⁹⁴

“İkisi de cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı” derken, Gül & Erdoğan kumpanyası halktan oy alamaz demek istemiyorum, oy almamalı, oy verilmemeli diyorum.

94 Aydınlik, 22 Nisan 2014

Neden?

“Neden?”ini yanıtlamadan önce ülkenin seçmen ekolojisi-ne bakalım: Kronik ve olağan işsizlerden, sınıf bilinciden yoksun sendikasıız ve taşeron işçi yığılımından, ürünü değerdendirilmeyen çiftçiden, pek okuryazar olmayan üniversiteliden, şaşkın ve baygın emekliden, lümpenleşmiş memur ve küçük burjuvaziden, umudunu lotaryaya ve sadakaya bağlamış vasıfsızlardan, kimi temsil ettiğı belli olmayan sendikalardan, gerçek hiçbir şey üretmeyen sanayiciden, AKP tipi ölü soyucu sırtlan girişimciden oluşan, dinsizlerin diniyle kendinden geçmiş bir “kof” kalabalık... Bu kalabalık R.T. Erdoğan ile Abdullah Gül’ü elbette seçecektir. Şansları yaver gitmeseydi, bu ikisi de o kalabalığın içinde olurlardı.

Seçilerek bir yerlere gelmiş bu iki insana gereken saygıyı gösterelim ve göreve geldiklerinde ettikleri yeminden sınava sokalım. Bu da bizim hakkımız. Çünkü “İkisi de cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı” iddiamızı kanıtlamak zorundayız.

Şimdi, şaibeli de olsa seçmenin oyuyla seçilmiş bir milletvekilinin göreve başlamadan önce ettiğı yemini okuyalım:

Milletvekili Andı:

“Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik Cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalacağıma; toplumun huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsünden ve Anayasaya sadakatten ayrılmayacağıma, büyük Türk milleti önünde namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

R.T. Erdoğan’ın TBMM kürsüsünden 12 yıl içinde üç kez ettiğı yemini okuduk mu? Okuduk!

Söyler misiniz, R.T. Erdoğan bu yeminin kaçta kaçına bağlı kaldı, “itaat” ve “biat” etti?

Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini gerçekten korudu mu?

Dış siyasette, Cumhuriyet'in "Yurtta Sulh, Cihanda Sulh" ilkesini hor gören, saldırgan ve kibirli Yeni Osmanlı politikasıyla, iyi-kötü geçindiğimiz komşularımızı düşman haline getirdi. Suriye yüzünden her an savaşa girebiliriz. Sayesinde, Türkiye Cumhuriyeti, 90 yıl içinde hiçbir zaman bu kadar itibarsız olmadı.

Sayesinde "Millet" bölündü, paramparça oldu; sökülüş, dağılmış bir saate döndü. Bundan sonra saat bir araya zor gelir. Geçmiş ola!

Vatanın şimdilik ikiye bölünmüş olduğunu kim inkâr edebilir? Devlet, "Kuzey Kürdistan"da "kayıtsız ve şartsız" egemen mi? Bu egemenlik yokluğunda hükümet hükümet edebiliyor mu? Elbette, hayır!

Hukukun üstünlüğüne, demokratik ve laik Cumhuriyete ve Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kaldı mı?

Acaba Türkiye'de ve dünyada "bağlı kaldı" diye cevap verecek kaç onurlu insan var? "Hukuk" bizzat Başyüce'nin iki dudağı arasında! Demokratik ve laik cumhuriyeti, referansı "dinsiz din" olan bir ucube rejime dönüştürmeye yeminli bir insan, demokrasi ve laiklik ilkesine bağlı kalır mı?

Mustafa Sabri, İskilipli Atıf Hoca, Şeyh Said, Sait Nursi, Necip Fazıl Kısakürek gibi müseccel cumhuriyet ve devrim düşmanı mürteci ve siyasal İslamcı mürşitlerin müridi, Milli Görüş talebesi R.T. Erdoğan bir cumhuriyetçi olabilir mi?

12 yıllık icraatı yeminin bu bölümünü ayaklarının altında ezdiğini kanıtlamaktadır.

Toplumsal huzur ve refahı için olumlu ne yaptı?

Hangi huzur, hangi refah? Vatandaşların birey ve toplum olarak hukukun koruması altında olmadığı, hukukun Osmanlı'nın "kadı hukuku"nu bile arattığı, adaletin uygulayıcısı yargı mensup-

larının iktidar partisinin militanı haline getirildiği, emniyet teşkilatının bir partinin özel “polis”ine dönüştüğü, özel hayat ve konut dokunulmazlığının yolgeçen hanına benzediği, cumhuriyetçilerin, devrimcilerin, çağdaş hayatı savunanların düzmece belge ve kanıtlarla zindanlara tıklandığı, halk ve öğrencilerin, işçilerin örgütlenme haklarından yoksun bırakıldığı bir ülkede huzur-muzur kalır mı?

Hangi refah? Nüfusun yarısının yoksulluk sınırının altında sadakayla yaşadığı, halkın yüzde 90’ının borç ve icra tehlikesi altında kıvrandığı bir ülkede hangi çılgın yasal refahtan söz edebilir?

Milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerden yararlanması ülküsüne saygı gösterip bağlı kaldı mı?

Hangi milli dayanışma? Onun yerini AKP tarikatı mensupları ile uşaklarının dayanışması aldı. Hukukun olmadığı yerde adalet mi olur?

Hukuk ve adaletin bulunmadığı bir ülkede insan hakları mı olur? Hangi temel hürriyetler? Gezi olaylarından sonra tanık olduğumuz biber gazı, basınçlı su, toma, plastik mermi özgürlüğü mü?

Toplanma ve yürüyüş özgürlüğünü kullanan halkın üzerine polisi kim saldı?

Anayasaya sadık kaldı mı?

Cumhuriyet ve devrim ilkelerine karşı olan kişi onun anayasasına nasıl sadık olur? Sadık ise anayasanın ilk dört maddesini neden değiştirmek istesin, anayasanın 174.maddesinin koruması altında olan Devrim Yasaları’nı neden ayakları altında çiğnesin?

R.T. Erdoğan işte bu nedenlerden dolayı Cumhurbaşkanı olmaz, olmamalı!

Başka neler var vukuat olarak? Düzmece olduğunu iddia ettiği 17 ve 25 Aralık 2013 rüşvet ve yolsuzluklarının hesabının yargı huzurunda verilmesinden kaçınmak için hukuk dışı her türlü yolu denedi. Kendisi ve hükümeti yargı önünde aklanmadan nasıl cumhurbaşkanı olur?

Twitter konusunda ise, Anayasa Mahkemesi'nin kararına uyduklarını ancak saygı duymadıklarını belirterek "Anayasa Mahkemesi'nde bunca dosya varken, Anayasa Mahkemesi'nin böyle bir karar almasını milli bulmuyorum" dedi.

Yerel Seçimleri, türlü hile ile kazanırken hukuku bir kez daha çiğnemiş bir düzen ve hükümetin başbakanı nasıl cumhurbaşkanı olur.

(2)⁹⁵

İnsan hayatında 15-25 yaşları arası son derece önemlidir. Bu dönemde insanlar kişilik tezgahında bir yandan dokunurlar bir yandan da kendi bezlerini dokurlar. Kendilerinin de itiraf ettikleri gibi, Abdullah Gül ile R.T. Erdoğan kumaşının dokumacısı, üstat ve mürşitleri Necip Fazıl Kısakürek'tir. Bu ikilinin Necip Fazıl'la ilişkisini Aydınlik'ta ayrıntılı olarak yazdım.

Necip Fazıl'ın *Son Devrin Din Mazlumlari* (Büyük Doğu Yayınları) adlı kitabında hayranlıkta savunduğu II. Abdülhamit, Şeyh Said, İskilipli Atıf Hoca, Şeyh Esad Efendi (Menemen), Said Nursi, Süleyman Efendi ve Esseyid Abdülhakîm Arvasî Gül-Erdoğan ikilisinin de, bir gelenekten söz ettiklerine göre, düşüncel ataları arasında yer almaktadır.

Necip Fazıl ve Cumhurbaşkanı Gül⁹⁶

Devrim Yasaları'na karşı silah kuşandıklarını, sanki yanlarındaymışım gibi, biliyorum. "Üstat ve Mürşit", hiç kuşkusuz, görüşmelerinde ve konferanslarında, devletten aldığı bursu Paris kumarhanelerinde nasıl ütüldüğünü anlatmıyordu. Necip Fazıl'ın özel internet sitesine girerseniz, neler anlattığını kendi gözlerinizle okur, kendi kulaklarınızla duyarsınız.

Abdullah Gül, cumhurbaşkanı olarak, 4+4+4 yasası ve Tevhid-i Tedrisat Kanunu bağlamında Anayasa'nın ve Devrim Yasa-

95 Aydınlik, 23 Nisan 2014

96 Aydınlik, 5 Temmuz 2012

ları'nın hükümet tarafından ilga edilmesine neden göz yummuştur? Bunun için yüzeysel bir kazı yapalım:

Kuru deriden bal çıkartmıyorum! Tulum vıcık vıcık ıslak! Herkes tarihle, cumhuriyetle yüzleştigine, hesaplaştığına göre, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül bu zevkten neden mahrum kalsın?

1) O halde, 29 Ekim 1950 doğumlu ve 14 yaşından itibaren Büyük Doğu Kısakürek'in müridi olan Abdullah Gül'ün 19 yaşında (1969'da) iki arkadaşıyla birlikte Necip Fazıl Kırakürek'e çektiği telgrafi okuyalım:

“İslam davasının zerre tavizsiz müdafii Üstadımıza İslam davasının agora meydanlarında sağrıların kulağını patlatacak gür seslilikte aksiyoneri Büyük Doğu Gençliğinin ruh gıdası mecmuanızı tekrar çıkarışınızdan dolayı size minnettarlıklarımızı arzeder, hangi şartlar altında olursa olsun hal neyi icap ettirirse ettirsin yüzde yüz emrinizde olduğumuzu bildirir hürmetlerimizi sunarız. Yarın elbet bizim elbet bizimdir. Gün doğmuş gün batmış ebet bizimdir.”

Bu telgraf metninden anlaşılacağı üzere, Abdullah Gül 1969 yılında, tam anlamıyla bir militan İslamcıdır. Mürşidi Necip Fazıl'ın izinde ve peşinde Cumhuriyet ve Devrim karşıtıdır.

2) “Türkiye’de Cumhuriyet Dönemi artık sona ermiştir. Laik sistemi kesinlikte değiştirmek istiyoruz.”

Bu cümle İngiliz The Guardian gazetesinin 27 Kasım 1995 tarihli sayısında yayınlanmış. 1995 yılında TBMM Dışişleri Komisyon üyesi Abdullah Gül gazeteyi tekzip etmiş ama söyleşiyi yapan gazeteci ısrarcı. Bir Türk gazetecisi olsa neyse, adam bir İngiliz, söylenmemiş böyle bir cümleyi söyleşiyeye neden sıkıştır-sın? Bir anlamı yok!

1995 yılında başta Erbakan olmak üzere, Refah Partisi ile gelenlerinin ve R.T. Erdoğan'ın buna benzer onlarca cümlesi var. Söylemiş ya da söylememiş, önemli değil! Ama 2012 yılında, Cumhuriyet'in laik sistemini değiştiren yasaların altında Abdul-

lah Gül'ün Cumhurbaşkanı olarak onay imzası var. Hukuki sorumluluğunun olmamasının da önemi yok

3) Abdullah Gül Çankaya'ya çıktığı zaman Can Dündar bir belgesel film yapmıştı. Can Dündar'ın gönderdiği metinden aktarıyorum: Yakın dostu Sami Küçük, o yıllarda, milliyetçi-muhafazakâr Milli Türk Talebe Birliği'ni, İstanbul Milliyetçiler Derneği'ni, Büyük Doğu dernek ve dergisini, Necip Fazıl'ı, Abdullah Gül'ün düşünsel ve ideoloji kaynakları arasında sayıyor. (Üçü de Cumhuriyet ve Devrimler karşıtıdır).

Büyük Doğu Yayınevi çalışanı olarak Mehmet Tekelioğlu ile birlikte Necip Fazıl'ın *Çile* kitabını yayına hazırlar. Kitap yayınlanınca Necip Fazıl, Gül ile Tekelioğlu'nu Konyalı Lokantası'na götürür ve her ikisine birer takım elbiselik kumaş hediye eder.

İsteyen daha fazla araştırma yapar ve Abdullah Gül'ün, 1923 cumhuriyeti ile devrimlerine kökten karşı olduğu sonucuna ulaşır. Benim için yukarıda sunduğum üç örnek yeter. Gene Can Dündar'ın gönderdiği metinden aktarıyorum: "O dönem Gül ve arkadaşları, günün modasına uyarak saç uzatıyor, İspanyol paça pantolon giyiyorlardı. Bir gün Sultanahmet Camii'ndeki bir namazdan sonra Necip Fazıl ona bakıp 'Bu kubbe altı böyle züppelerle dolmadıkça Türkiye'nin kurtuluşu yoktur' demiş."

Necip Fazıl Kısakürek'in Türkiye'nin kurtuluşundan söz ederken, kuşkusuz, laik rejimin sona ermesini ima ediyordu. Abdullah Gül, The Guardian'a söylediği sözleri yalanlasa da, 14 yaşından bu yana ve şimdi, Laik Cumhuriyet'in sona ermesi için elinden geleni yaptı ve yapmaktadır.]⁹⁷

Kuşkusuz, insanların çocukluklarında, ilk gençlik çağlarında düşündüklerini yapıp ettiklerini ebedileştirecek değiliz.

Ancak Cumhurbaşkanı Gül olsun, Başbakan Erdoğan olsun, her ikisi de, biri cumhurbaşkanı öteki başbakan koltuklarında otururken, 2002-2014 yılları arasında, görev başında ve kamuya

97 Özdemir İnce, *Edebiyattan Politikaya Türkiye'de Ne Var Ne Yok*, Destek Yayınları, s.297

açık yerlerde üstadları Necip Fazıl'a olan bağlılıklarını teyit etmişlerdir.

Kimileri Nazım Hikmet örneğinden hareketle, Necip Fazıl'ın iki müridini savunabilir. Biri çıkıp "Abdullah Gül ile R.T. Erdoğan Necip Fazıl hayranı ama CHP Genel Başkanı Kılıçdaroğlu da Nazım Hikmet hayranı değil mi?" diye sorabilir.

Ancak bu iki hayranlık arasında büyük bir fark var: Nazım Hikmet, haksız yere mahkûm edilmesine karşın Cumhuriyet'in kurucularına, cumhuriyet ilke ve devrimlerine karşı ya da düşmanca eleştiriler yöneltmez. Komünisttir ama cumhuriyetçi ve Kemalisttir.

Ben, bir şair ve edebiyat düşünürü olarak Necip Fazıl'ı hiç beğenmem ama Gül ve Erdoğan ikilisi ona hayran olabilirler. Haklarıdır. Burası önemli değil. Önemli olan Necip Fazıl'ın müseccel bir Cumhuriyet ve Devrim düşmanı olmasıdır.

(3)⁹⁸

18.04.2014 Cuma günü yazımda, Abdullah Gül'den verdiğim iki örneğin birincisi 19 yaşından, ikincisi ise, 1995 yılında Refah Partisi milletvekili ve TBMM Dışişleri Komisyon üyesi olduğu günlerden hatıra.

Bugünkü örneğimiz, 22.05.2013 tarihli Anadolu Haber Günlüğü sitesinde bulabileceğiniz, Çankaya'dan gönderilmiş bir kutlama metni. Okuyalım:

[Himayemde düzenlenen "Vefatının 30. yılında Necip Fazıl Kısakürek'i Anma Etkinlikleri"ne programım müsaade etmediği için katılamıyorum. Birkaç cümle ile sizlere selam vermek ve Üstad'ı anmak isterim.

Necip Fazıl, hem benim hem de neşet ettiğim siyasi hareketin kollektif muhayyilesini şekillendiren en önemli düşünce adamlarından birisidir. Başta rahmetli Erbakan Hoca olmak üzere, muhafazakâr düşüncenin siyasal söylemini inşa eden kadrolar, Üstad'ın perspektifine çok şey borçludur.

98 Aydınlik, 24 Nisan 2014

Üstad, sadece bir düşünce adamı değildi; aynı zamanda bir siyaset adamı, eylem adamıydı. Coşkulu bir hatip, naif bir âşıktı. Onda aşk düşünceden, düşünce, aksiyondan, aksiyon da imandan bağımsız değildi. İşte bu yüzden bu kadar geniş bir alanda etkisi oldu.

Kısakürek, kendi yerli değerlerimizin modernite ile problematik yüzleşmesini çözümlemeye çalışan ilk mütefekkirlerimizdendir. Bugün kendi değerlerimizin modernite ile, demokrasi ile olan yüzleşme sürecinden yerli, orijinal ve başarılı sonuçların doğması, Üstad'ın da aralarında bulunduğu o dönemin muhafazakâr aydınlarının sayesinde.

Necip Fazıl, bir zamanlar devlet eliyle empoze edilen jakoben bir modernleşmenin toplumumuzda daha önce eşi görülmemiş bir yabancılaşmaya ve beraberinde büyük sosyal yıkımlara yol açtığı bir dönemde, insanlara inancımızı, değerlerimizi ve tarihimizi hatırlatmak, anlatmak gibi cesur ve ulvi bir misyon üstlenmiştir.

Üstad bu misyonu icra ederken estetik boyuttan hiçbir zaman uzaklaşmamış, siyasal söylemini derinlikli bir sanat ve edebiyat ile bir araya getirebilmiştir.

Üstad'ı son yıllarda daha önce olduğundan daha zengin, daha çoğul çalışmalarla hatırlamaya, anmaya başladık. Tek tip, tek boyutlu övgülerin yerini çok boyutlu değerlendirmeler, analizler aldı. Üstad'ın bize bıraktıklarından daha farklı alanlarda faydalanmamızı sağlayacak bu yeni yönelim, aynı zamanda onun düşüncesinin yeni nesillere aktarılmasını da sağlayacaktır.

Bu etkinliklerin de bu yolda önemli bir vazife icra edeceğine can-ı gönülden inanıyor; organize eden, hazırlanmasında emeği geçen tüm arkadaşları ve desteklerini esirgemeyen Konya'daki tüm kurumlarımızı tebrik ediyor, herkese selam ve sevgilerimi iletiyorum.

Abdullah Gül

Cumhurbaşkanı]

Geçmişten gelen aleyhte bu kadar kanıt yeter. Şimdi, Cumhurbaşkanı Hazretlerinin 2007 yılında göreve başlarken içtiği andı okuyalım ve bir de denek taşında deneyelim:

Cumhurbaşkanlığı Andı:

Anayasanın 103. maddesine göre cumhurbaşkanı, görevine başlarken Türkiye Büyük Millet Meclisi önünde aşağıdaki şekilde andıçer:

“Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve Milletin bölünmez bütünlüğünü, Milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasaya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve laik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, Milletin huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine ant içerim.”

Abdullah Gül Cumhurbaşkanı sıfatıyla, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini tam anlamıyla koruduğu söylenebilir mi?

PKK'nın, Başbakan ve AKP'nin toprak, inanç ve etnik köken bağlamında yaptıkları acımasız saldırılara karşı görevini tam anlamıyla yerine getirdiği söylenebilir mi?

Cumhurbaşkanı Gül, “Anayasaya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, Atatürk ilke ve inkılaplarına ve laik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma, Milletin huzur ve refahı, milli dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma... ant içerim” demiş.

Peki andını yerine getirmiş mi?

Cumhurbaşkanı Gül göreve geldiği 28.08.2007 tarihinden 20.02.2014 tarihine kadar 836 yasaı onaylamış. Sadece 4'ünü veto etmiş.

Oysa, Cemal Gürsel: 2 yasa, Fahri Korutürk: 13 yasa, Süleyman Demirel: 14 yasa, Cevdet Sunay: 18 yasa, Turgut Özal: 18

yasa, Kenan Evren: 26 yasa, Ahmet Necdet Sezer: 34 yasa veto etmişler.

Türkiye Cumhuriyeti tarihinin gelmiş geçmiş en hukuk ve yasa tanımaz TBMM ve hükümetinin çıkardığı yasaların sadece 4 tanesini veto etmiş.

AKP tarikatı ile R.T. Erdoğan hükümet dönemini eleştirenler, anayasayı ilga denemelerinin, hukuk ve yasa tanımazlığın yıl olarak tarihini verirler. Erdoğan otoriterleşmeye, otokratik ve despotik yönelimler göstermeye 2007 yılından itibaren başladığını söylerler ama işin bam telini görmezler.

28.08.2007 günü, 34 yasa veto etmiş olan Ahmet Necdet Sezer görevden ayrılmış ve önüne gelen 836 yasanın sadece dördünü veto etmiş olan Abdullah Gül göreve başlamıştır.

Bu olgu, Cumhurbaşkanı'nın veto yetkisinin ne denli önemli olduğunu göstermektedir. Acaba Ahmet Necdet Sezer cumhurbaşkanlığı görevine devam etseydi önüne gelen 836 yasanın en azından bir 34'ünü daha veto etmez miydi? Kesinlikle ederdi. Zaten onun cumhurbaşkanlığı makamında bulunması, AKP grubunun ve hükümetinin cesaretini kırar, onlara Anayasayı, Cumhuriyet ilke ve devrimlerini hatırlatırdı.

A.N.Sezer, 4+4+4 yasası ile imam hatip okullarının laik okulları boğmasına izin veren yasaları kesinlikte onaylamaz, veto ederdi.

A.N.Sezer, cumhurbaşkanlığı makamında bulunsaydı 30 Mart yerel seçimleri kesinlikle bu denli hileli ve şaibeli olmazdı.

AKP tarikatı hükümeti ile Başbakan Erdoğan'ın hukuk, demokrasi ve insan hakları sınırları dışına çıkmasının en büyük sorumlusu Abdullah Gül'dür.

(4)⁹⁹

Okurlarımız da aralarında olmak üzere Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarının yüzde 99'undan fazlası Anayasa'yı açıp cumhur-

99 Aydınlik, 25 Nisan 2014

başkanının görev ve yetkileriyle ilgili 104. maddesini okumamıştır. Bu vesile ile bu maddeyi okuyalım. Okuyalım ki önümüzdeki cumhurbaşkanı seçimlerinde bu madde bir tür mihenk taşı olsun.

Ama bunu yapmadan önce yadsınması olanaksız bir gerçeği de söylemek zorundayım: Ahmet Necdet Sezer korkusuyla Anayasa ve yasaların sınırları içinde kalmaya çalışan AKP ve Erdoğan, Abdullah Gül'ün cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte Cumhuriyet'i yıkmaya kararlı olduğunu göstermeye başladı ve gösterdi. Şu anda ülkenin içinde bulunduğu kötü durumdan Gül de Erdoğan ve AKP kadar sorumludur.

Şimdi cumhurbaşkanının görev ve sorumluluklarını okuyalım. Gerekliği zaman ben araya gireceğim.

CUMHURBAŞKANININ GÖREV VE YETKİLERİ:

Cumhurbaşkanı Devletin başıdır. Bu sıfatla Türkiye Cumhuriyeti'ni ve Türk Milleti'nin birliğini temsil eder; Anayasa'nın uygulanmasını, Devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetir.

Gül, ne Anayasa'nın uygulanmasını ne de devlet organlarının düzenli ve uyumlu çalışmasını gözetmiştir.

Bu amaçlarla Anayasa'nın ilgili maddelerinde gösterilen koşullara uyarak yapacağı görev ve kullanacağı yetkiler şunlardır:

a) Yasama ile ilgili olanlar:

Gerekli gördüğü takdirde, yasama yılının ilk günü Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde açılış konuşmasını yapmak, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni gerektiğinde toplantıya çağırarak,

Sadece açılış konuşması yapmıştır.

Yasaları yayımlamak,

Yasaları yeniden görüşülmek üzere Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne geri göndermek,

Görevde bulunduğu 7 yıl içinde sadece 4 yasayı TBMM'ye geri göndermiş yani veto etmiştir. Ancak, Anayasa Mahkemesi her iptal kararında Cumhurbaşkanı'nın onayını da iptal etmiştir. Bu çok anlamlıdır!

Anayasa değişikliklerine ilişkin yasaları gerekli gördüğü takdirde halkoyuna sunmak,

Evet sunmuştur. 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan referandum ile yapılan değişiklikler cumhuriyetin ve demokrasinin canına kasteden değişiklikler içermektedir.

Yasaların, kanun hükmündeki kararnamelerin, Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü'nün, tümünün ya da belirli kurallarının Anayasa'ya biçim ya da esas yönünden aykırı oldukları gerekçesi ile Anayasa Mahkemesi'nde iptal davası açmak,

Hatırlamıyorum ve araştırma yapma gereği bile görmüyorum: İptal davası açmamıştır!

Türkiye Büyük Millet Meclisi seçimlerinin yenilenmesine karar vermek,

b) Yürütme alanına ilişkin olanlar:

Başbakanı atamak ve istifasını kabul etmek,

Başbakanın önerisi üzerine Bakanları atamak ve görevlerine son vermek,

Gerekli gördüğünde Bakanlar Kurulu'na Başkanlık etmek ya da Bakanlar Kurulu'nu Başkanlığı altında toplantıya çağırmak,

Böyle bir şey yapmamıştır.

Yabancı devletlere Türk Devleti'nin temsilcilerini göndermek, Türkiye Cumhuriyeti'ne gönderilecek yabancı devlet temsilcilerini kabul etmek,

Bol bol yapmıştır.

Uluslararası andlaşmaları onaylamak ve yayımlamak,

Türkiye Büyük Millet Meclisi adına Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Başkomutanlığını temsil etmek,

Hakkıyla temsil etmemiş, Suriye politikasında gerekeni yapmamıştır.

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin kullanılmasına karar vermek,

Genelkurmay Başkanı'nı atamak,

Milli Güvenlik Kurulu'nu toplantıya çağırmak,

Milli Güvenlik Kurulu'na Başkanlık etmek,

Başkanlığında toplanan Bakanlar Kurulu kararıyla sıkıyönetim

ya da olağanüstü hal ilan etmek ve kanun hükmünde kararname çıkarmak,
Kararnameleri imzalamak,
Sürekli hastalık, sakatlık ve kocama sebebi ile belirli kişilerin cezalarını hafifletmek ya da kaldırmak,

Parmağını oynatmamıştır.

Devlet Denetleme Kurulu'nun üyelerini ve Başkanını atamak,
Devlet Denetleme Kurulu'na inceleme, araştırma ve denetleme yaptırmak,

Araştırma ve denetleme yaptırmamak için yedi dereden su getirmiştir.

Yükseköğretim Kurulu üyelerini seçmek,
Üniversite rektörlerini seçmek,

Seçmiştir ama üniversitelerin oylarına saygı göstermemiş, seçimlerinde ideoloji ve partizanlık ağır basmıştır. Üçüncü sıradayken Dicle Üniversitesi'ne rektör seçtiği Prof.Dr.Ayşegül Jale Saraç türbanlanarak tarihe geçmiştir.

c) Yargı ile ilgili olanlar:

Anayasa Mahkemesi üyelerini, Danıştay üyelerinin dörtte birini, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcivekilini, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi üyelerini, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerini seçmek. Cumhurbaşkanı, ayrıca Anayasada ve kanunlarda verilen seçme ve atama görevleri ile diğer görevleri yerine getirir ve yetkileri kullanır.

Abdullah Gül daha önce de yazdığım gibi R.T. Erdoğan'ın tek yumurta ikizidir. Ortak mürşitleri müseccel cumhuriyet ve demokrasi düşmanı (Necip Fazıl, *İdeolocya Örgüsü*) Necip Fazıl'dır. Cumhurbaşkanı olmamaları için bu kadarı bile yeter.

(5)¹⁰⁰

Devlet, Cumhuriyet, demokrasi görgüsünden yoksun, siyasal ufku bir toprak ağasının özel ve öznel tutumlarıyla sınırlı biri

100 Aydınlik, 29 Nisan 2014

Türkiye Cumhuriyeti'ne Cumhurbaşkanı olamaz.

Anayasa Mahkemesi Başkanı'na "Erkeksen dışarı gel!" diyen biri kuşkusuz Türkiye Cumhuriyeti'ne Cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı!

Bir başbakanın böylesine baştan ve yoldan çıkmasına göz yuman, izin veren, dahası onu teşvik eden bir cumhurbaşkanı tekrar cumhurbaşkanı olamaz, olmamalı.

Yerlerini değiştirmeye kalkıştırlarsa, bu daha büyük felaket olur.

Türkiye'nin kurtuluş kapısını açmak için, bu iki talihsizliğe son vermek, devlet ve hükümet kapılarının yüzlerine kapatmak gerekiyor.

Romalı senatör ve komutan Publius Cornelius **Scipio** Africanus Major'un dediği gibi Kartaca mutlaka yıkılmalıdır (carthaginem esse delendam), **AKP ESSE DELENDAM!**

Bu mümkün müdür, bunu anlamak için, ilkin 30 Mart seçimlerinin partilere yüzdeli dağılımına bakalım. Yüksek Seçim Kurulu 30 Mart 2014 seçimlerinin kesin sonuçlarını henüz açıklamadı, ama bir yerde şöyle bir seçim sonucu buldum. Bu da bize bir fikir verebilir: Yüzde olarak: AKP: 44,19, CHP: 28,67, MHP: 15,83, BDP: 3,74, HDP: 2, SP: 2,27 = 97,70 Diğer: 2,30. (Bazı sonuçlara göre AKP %43 oy almış).

Bu dağılıma göre:

AKP adayına verilecek oy: AKP (44,19) + BDP (3,74) + SP (2,27) + HDP (2.00) + BBP (1.00) = **%53,20**

Muhalef adaya verilecek oy: CHP (28,67) + MHP (15,83) + Diğer (2,30) = **%46,80**

BDP ile HDP'nin AKP'ye oy vermemesi durumunda, AKP adayını **%47,46** oy alır. Seçilemez.

SP ve BBP oyları AKP adayına gitmeyebilir mi? Çok zor.

Kimileri CHP'ye akıl veriyor. CHP mütedeyyinlere (dindar, muhafazakâr), Kürtlere ve varoşlara kendini beğendiremiyormuş. Bunu ileri sürenler kendilerini çok akıllı sananlar. CHP'nin dindar olduğu iddia edilen kesime kendini beğendirmesi için laik-

likten vazgeçmesi gerekir. Kendini Kürtçülere beğendirmesi için üniter devlet ilkesinden uzaklaşması zorunlu. CHP en azından “Anadilde eğitim”i kabul etmez. CHP’ye kala kala varoşlar, yani “Borçlu kesim” kalıyor.

İster iyi, ister kötü olsun CHP dindarlar ile Kürtçülere gidemez, onların gelmesini bekler. Bu da yanlış bir politika değildir.

AKP’nin kemikleşmiş tabanının %45 olması mümkün değil. Bu oran son yıllardaki iktidar olmanın semirtmesiyle %20-25 olabilir. AKP’nin 30 Mart seçimlerinde aldığı geçici yüzde olan %45 (%43) düşmeden, borçlu kesim (%20-25) bu partiyi terk etmeden, muhalefetin adayı seçimi kazanamaz.

Özetlersek: Muhalefetin adayının AKP adayını yenmesi için fazladan %4 ya da 5 oya ihtiyacı var.

MHP’ye gelince: MHP tuhaf bir parti. Tam anlamıyla laik ve cumhuriyetçi, anayasanın 2. maddesine yürekten bağlı bir parti mi? Sanmıyorum. İslamcılar gibi Tekbir getiren taraftarını nereye oturtacağız?

Kendilerine kalsa, MHP taraftarları AKP adayına oy verir, ama parti disiplini gereği genel başkanı ve parti yönetimini izleyecekler.

Bu konuda MHP’ye güven olmaz. MHP, gerçek bir “Merkez Sağ” parti değil. Dünyada şu bilinir: Merkez sağ partiler cumhuriyetçi ve laik olurlar. Bu partinin geçmişte bu konuda epeyce sabıkası var.

Türkiye’nin merkez sağ partileri (Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası, Serbest Cumhuriyet Fırkası, Demokrat Parti,) gerçekten laik ve cumhuriyetçi olmadıkları için, içlerinde islamcı ve şeriatçı unsurları besleyip korudular ve onlar tarafından yok edildiler.

MHP, tanıma uygun bir laik cumhuriyetçi, bir merkez sağ partisi değildir: Türk-İslamcı, milliyetçi-muhafazakâr bir partidir. Bu nedenle, ilk ve ikinci turda Gül & Erdoğan kumpanyasına oy verebilirler.

Gösterilecek cumhurbaşkanı adaylarının kimlik ve kişiliklerinden fazla, 14 ve 15 nisan günlerinde yayımlanan “Halkımız

AKP'ye Değil (Bozuk) Düzene Oy Veriyor" adlı iki yazımda tanımlanan ve durumunu tasvir edilen, şu henüz kazanmadığı parayı harcayan, "sürekli borçlanma ekonomisi"nin bataklığında çırpınan, "yalancı mutluluk" içinde mayışmış; borcun ve kredi kartının baştan çıkardığı çaresiz halk kesiminin vereceği karar çok önemli.

Daha önce ve en son olarak 30 Mart seçimlerindeki gibi AKP'yi desteklerse, Cumhuriyet'in kapısına kilit vurulması kaçınılmaz olur. Laiklik, cumhuriyet ilkeleri, ideal demokrasi bu kesimin umurunda bile değil. Son derece bencil, benmerkezci ve etik bakımından epeyce yozlaşmış bir kesim bu. Demokrasi için, cumhuriyet için tehlike arz eden kader kurbanı bir kitle. Bu kitleden % 4 ya da 5'lik dilim AKP'den nasıl uzaklaştırılabilir?

CHP'yi eleştirmeyi, CHP'ye yararsız akıl vermeyi unutup, bu kitleyi korkusundan ve AKP tutsaklığından kurtarmak gerekiyor.

Bu, en azından %20-25'lik borç ve kredi kartı kurbanı ve mahkûmu kitle, doğruya yönlendirilemezse sonuç felaket olur. Bu kitlenin oyunu alarak % 55 oyla Cumhurbaşkanı olan AKP adayını artık kimse tutamaz. Hele seçilen Başyüce Erdoğan olursa...

Bu sonuç ne kendisi, ne Cumhuriyet ne de millet için hayırlı olur. Tam tersine felakettir.

Bütün bunlara karşın AKP adayının sonuçlardan emin olabileceği kanısında değilim. Eğer muhalif kesim borçlu kitleyi inandırıp yola getiremezse elinde tek bir koz kalıyor. Seçim sonuçlarından emin olmayan AKP adayı ile, %10 seçim barajının kaldırılması, siyasal partiler yasasının demokratikleşmesi koşuluyla cumhurbaşkanı seçilmesini kolaylaştırmak. Çünkü %10 barajının kaldırılması büyük bir ferahlık yaratırdı. Bu da mümkün değil!

Son ve umutsuz bir söz: BDP ve HDP'nin AKP adayını desteklemesi kendilerinin de sonu olur. Türkiye bölünür.

MHP tabanı ikinci turda CHP adayına oy vermez, AKP adayını destekler. Bu nedenle CHP, içine sindirebileceği bir MHP'liyi desteklemeli, belki de aday çıkarmamalıdır. Bu da zor iş!

Bu durumda CHP, MHP, BDP ve HDP cumhurbaşkanlığı için bir aday üzerinde anlaşabilir mi? Ülkenin selameti, şu ya da bu oranda demokrasi yandaşı oldukları için, bu dört partinin uzlaşmasına bağlı.

R.T. Erdoğan'da Tecessüm Eden Allah'ın Vasıfları¹⁰¹

Perşembe ve Cuma günkü yazılarımda R.T. Erdoğan'ın bir "Başyüce" olarak tarihe demir atmasının serancamına tanık olmuştuk. Sıra geldi, bir kul-müridi tarafından Roma'ya özgü bir marifetle tanrılaştırılmasına:

AKP Düzce Milletvekili Fevai Arslan, Başbakan için "Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. İşte bunun önünü kesmek istediler" yorumunda bulundu.

Duzcetv.com'da yer alan habere göre, 13 Ocak'ta Düzce merkezde AK Parti seçim çalışma bürosu açılışına katılan Arslan, Başbakan Erdoğan'ı "Dünya Lideri" olarak nitelendirdiği konuşmasında şunları söyledi:

"Bu seçim ayrı bir seçim. Bu seçim AK Parti'nin belediye başkan seçimleri değil, bu seçim ülke seçimi, bu seçim vatan seçimi. İşte bu koşan arabanın tekerine bir şey sokma hedefi olanlarla karşılaştık. Çünkü başında öyle bir lider var ki dünya liderliği kabiliyetinde ve Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. İşte bunun önünü kesmek istediler. Özellikle dış mih-raklar. Türk halkı 2002'den bu yana bütün bunlara izin vermedi inşallah bundan sonra da izin vermeyecektir."

Bu tuhaf durumu yorumlamak beni aştığı için, sözü büyük din bilgini, filozof Prof.Dr.Yaşar Nuri Öztürk'e bırakacağım:

"Dünyanın ortak kanaati şudur: Erdoğan, son geldiği yer itibariyle, yüreğinde merhamet ve sevgi yerine kin ve şiddetin yuvalandığı bir kişilik portresi çiziyor. İslam'ın irfan ve sevgi kurumu olan tasavvufta bu hale gelmiş tiplere 'nefsi emmâreleşmiş tipler' denir. Erdoğan 'Allah' benzetmesine bile itiraz etmedi" diyor. (Yurt. 12.02.2014)

¹⁰¹ Aydınlık, 24 Şubat 2014

Yaşar Nuri Öztürk'ün yorumu benim için yeterli!

VASIF ne demek?

“VASF” (Arabî bir sözcük): nitelik, bir kimsenin veya şeyin taşıdığı hal, sıfat. // Bir kimsenin ya da bir şeyin durumunu anlatarak tarif etme. // Sıfat.

Demek oluyor ki “Allah’ın Vasıfları”, “Tanrı’nın nitelikleri”, “Tanrı’nın sıfatları” anlamına geliyor.

Peki, bir ölümlü bir başta ölümlüye Tanrı’nın niteliklerini armağan edebilir mi? Bu iki ölümlü AKP tarikatından ise her şey mümkündür!

Bu tarikatın politikacıları abrakadabra sanatında da temayüz etmişlerdir: İki kapılı yalan dünyanın bir kapısından Harun olarak girip öteki kapısından Karun olarak çıkarlar. Gözünüze inanamazsınız.

Kur’an-ı Kerim’e Göre Allah’ın Vasıfları

- 1- Allah’tan başka ilah yoktur;
- 2- Âlemlerin Rabbi’dir;
- 3- Her şeyi yaratandır;
- 4- Sürekli yaratma halindedir;
- 5- İlmi her şeyi kuşatmıştır;
- 6- En güzel isimler o’na aittir;
- 7- Yarattıklarından hiçbirine benzemez;
- 8- Geniş rahmet sahibidir;
- 9- Esirgeyen ve bağışlayandır; tövbeleri kabul edendir;
- 10- Hiçbir şeye muhtaç değildir;
- 11- Zengin ve övülmeye layıktır;
- 12- İzzet ve şeref sahibidir;
- 13- Bütün varlıkların rızıklarını verendir;
- 14- İnsanlara yakındır;
- 16- Her şeye gücü yetendir;
- 17- Her şeyi işiten ve bilendir;
- 18- Huzura ve emniyete kavuşturandır;
- 19- Bütün varlıkların sahibidir;

- 20- Dirilten ve öldürenidir;
- 21- Tuzakları bozandır;
- 22- Herş eye şahittir;
- 23- Adalete hükmeder;
- 24- Duaları kabul eder;
- 25- İyiliklerin karşılığını fazlasıyla verir;
- 26- Kadın erkek ayrımı yapmaz;
- 27- Vaadi gerçektir, sözünden dönmez;
- 28- İnsanlara zorluk dilemez.

Yüce Allah'ın vasıfları R.T. Erdoğan'ın kişiliğinde tecessüm ettiğine (somutlaştığına) göre, her gün kürsülerde, çarşı pazarda, okulda medresede, televizyonlarda, karada denizde havada, bas-bas bağırان, önüne gelene hakaret eden, ceberut, nemrut, mağrur ve kibirli kimsenin vasıfları Allah'tan yansıyan vasıflar mıdır?

Evet mi, hayır mı, yaa Fevai Arslan?

Ya sen Allah'ın Kuran'da yazan vasıflarını bilmiyorsun; ya da yağcılık yaparak, yalan söyleyerek Cehennem'in zumarasına gitmeyi göze alıyorsun. Gerçek Müslüman böyle bir tehlikeli günahı göze alamaz. Göze aldığına göre, hiçbir şeye inanmıyor demektir. Dostoyevski'nin yazdığı gibi "Stavrogin inandığı zaman inandığına, inanmadığı zaman inanmadığına inanmazdı."

Ya Fevai Arslan "Allah'ın bütün vasıflarını üzerinde toplayan bir lider var. R.T. Erdoğan hazretleridir" diyen sen değil de Stavrogin olsaydı, inanırdım. Çünkü adam inandığı zaman inandığına inanmadığı zaman inanmadığına inanmıyor. Böyle bir adama inanırım ben!

Ya da, gene bir Dostoyevski memleketinde, Karamazof Gardeşler'da, "Tanrı yoksa benim yüzbaşılığım neye yarar?" diyen o ayyaş ve sefil adam da söyleseydi, ona da inanırdım!

Hepsi iyi de R.T. Erdoğan hazretleri Fevai Arslan'ın inciler saçan ağzından çıkan o sefil cümleyi duyunca, kibarca, neden "De get lan!" demedi acaba?

Şimdi bunu bırakıp, Fevai Arslan'ın kim olduğunu TBMM sitesinde arayalım: 12 Temmuz 1966'da Düzce'de doğmuş. Ben-

den 30 yaş güccük. Babasının adı Ahmet (benim babam da öyle), annesinin adı Sabriye imiş. Benim annemin adı Nasibe idi.

İşadamı; Düzce İmam Hatip Lisesi'ni bitirmiş.

Serbest ticaretle uğraşmış (Yani işsiz).

Az düzeyde İngilizce bilen Arslan, evli ve 3 çocuk babasıymış.

Az biraz İngilizce bilen, Arapça bilmeyen bir imam hatip mezunu. Serbest ticaretle (her ne ise) uğraşan bir imam hatip ürünü. Kendini Türkçe ifade edemediği, tekellüm ederken şürc-i lisan ettiği için geleceği pek parlak. Yakın da onun da tekeri dönmeye başlar. Allah “Yürü ya kulum!” demezse, ona vekâleten, Allah'ın bütün vasıflarıyla mücehhez başbakanı Fevai kulunun işlerini kırıp-sarar (halleder, yoluna koyar). O da “Açıl ya ayakkabı kutusu!” demeyi öğrenir. Ama Türkçe değil, Arapça. Arapça da, ama ne Kul Fevai ne de efendisi Arapça bilirler. O gün gelsin Zembilli Hoca'ya sorarlar.

AKP tarikatı mensuplarını mazur görmek gerekir. Çünkü tunç gibi Müslüman olmalarına karşın paganların *Tanrılaştırılmış imparator kültüne* bağlıdırlar. Bunlardan Caligula fırsat buldukça kıyafet değiştirir ve kendisini bir tanrı gibi takdim eder ardından dalkavukça yöntemlerle huzurunda bulunanların kendisini benimseyerek onaylamalarını talep ederdi.

Yeni zenginlerin, haramzede ve zadelerin malıyla yorgun ağızımızı daha da yormayalım. R.T. Erdoğan'ın bir mürid olarak peşinden gittiği mürşid mukallidi Necip Fazıl'ın Başyüce'si de bir nevi Allah zaten!

ÖNSÖZ OLARAK SONSÖZ¹⁰²

Aydın düşmanlığı faşizmin en önemli özelliklerinden biridir. Bunun örneklerini İslamcı muhitlerde bıkırtıcı oranda görürüz. Gerçek demokratları ve “sol”u suçlamak için onları “elit” (seçkin) ve “elitist” (seçkin) olmakla suçlarlar. Kedi ve erişemediği ciğer hikâyesi.

Bu tuhaflık Osmanlı’nın son yıllarında da vardı: Halka inmek, halkın nabzını tutmak, halka yabancılaşmak bağlamlarında “Avam” ve “Havas” kavramları çarpıştırılırdı.

İslamcı milleti ürkütmemek için iki kavramın tanımını bir Nurcu siteden alıyorum. Nurculara göre bakın ne demekmiş bu iki kavram: “Avam, kelime manası olarak ‘*alt tabaka*’ demektir. Havas ise ‘*üst tabaka*’ anlamına geliyor. Bu genel terimler, kullanıldığı ilim dalına göre farklı manalar içerirler. Mesela, iktisadi açıdan avam fakir demek iken, havas zengin manasına geliyor. Siyasal açıdan avam seçmen iken, havas seçilen demektir. Fen ilimlerinde avam tabiri eğitim ve öğretim görmemiş insan demek iken, eğitim ve öğretim görenler havas oluyor. İslam ilimlerinde ilmi derecesi olmayan insanlar avam iken, ilmi derecesi olanlar havas ve âlimdirler.

Çiftçi bir insan ekonomik açıdan fakir, ama ilmi açıdan donanımlı ise, iktisadi açıdan avam, ilmi açıdan havas sayılır. Yani avam ve havas tabirleri kullanıldığı yere göre mana ve hüküm kazanıyorlar.”

Örneğin, eleştirmek için, Cumhuriyeti sivil ve asker elitlerin (havasın) kurduğunu söylerler. Doğrudur, dünyanın her yerinde

102 Özdemir İnce, *Cehaletin Rönesansı*, Kaynak Yayınları, Eylül 2013

böyle olmuştur. Elitler (seçkinler, saygınlar) olmadan devlet kurulmaz. Halksız devlet de olmaz. Ama devlet seçkinlerin seçtiği modele göre kurulur. ABD'yi kuran kurucu babaların biyografilerini okuyun.

İslâmcı milleti Osmanlı düzenine bayılır, ama Osmanlı halis seçkincidir. Sarayda, devleti yönetecekleri yetiştirmek için Enderûn deyu bir okul mektebi bile kurmuştur ve sadrazamlarını, kaptanpaşalarını, eyalet valilerini, sancak beylerini, yeniçeri ağalarını hep buradan yetiştirmiştir.

Ey ümmet-i Müslüman! Bu enderûn denilen mektep okuluna Etrak (Türkler) alınmazdı, söylemesi ayıp Hıristiyan devşirmeler alınırdı. Bu nedenle biraz tefekkür et, kafa yor. İşe yarar.

Osmanlı'nın son dönemi ile Cumhuriyet döneminin seçkinleri Mekteb-i Sultani (Galatasaray), Mekteb-i Mülkiye (Siyasal Bilgiler) ile Harbiye'den yetişmiştir.

Cumhuriyet avamın (halkın, proletaryanın, yoksulların) çocuklarını seçkinleştirmek için "leyli meccani" (parasız yatılı) sistemini kurmuştur.

Çoban Sülü, yoksa nasıl Süleyman Demirel olurdu?

Dünyanın ciddi ülkelerinde seçkin yetiştiren liseler ve üniversiler vardır. İngilizlere, Amerikalılara sorun size adlarını tesbih gibi sayınlara. ABD'de Başkan olmak için Harvard, Yale, Colombia gibi üniversiteleri bitirmek gerekir. Nebraska Üniversitesi olmaz.

Eton College, (sıkça Eton olarak kısaltılır), İngiltere'nin en eski ve elit özel okullarından biridir. 1441 yılında Kral VI. Henry tarafından kurulan okul sadece 13-19 yaş arasındaki erkekleri, yatılı olarak kabul etmektedir. Yüzyıllardır İngiltere'nin en elit ailelerinin çocuklarını kabul eden okul, öğrencilerini, İngiltere'deki öteki okullara kıyasla çok daha nitelikli ve zor bir eğitimden geçirir. Ayrıca okulun mezunları arasında birçok ünlü başbakan, aristokrat, prens, bilimci ve yazar vardır. Okulun mezunları "*Old Etonians*" (eski Eton'lılar) olarak bilinir. (İnternette aktarma).

Fransa'da bir Yüksek Öğretmen Okulu (École Normale Supérieure) vardır ki vay anam-babam. 1794 yılında kurulmuştur.

Dünya çapında en başarılı öğrencilerin son derece ağır sınavlardan geçerek alındıkları okulda Fransa'nın en önemli bilim adamları ve filozofları ders verir. Türkiye'den bu okulda okumuş sadece Cahit Arf'ın adını biliyorum.

École Normale Supérieure'ün İngiltere'de değişim için anlaşmalı olduğu sadece üç yüksek öğrenim kurumu vardır: Cambridge, Oxford ve London School of Economics'tir. Yakında Allah'ın izniyle, Rize'deki Recep Tayip Erdoğan Üniversitesi'de bu listeye girer. Ancak nefesi kuvvetli yedi hocanın hatim indirmesi yeter de artar bile.

Fransa'da dört adet École Normale Supérieure vardır.

Olmuş da n'olmuş sanki, mezunları arasından Bekir Bozdağ gibi bir feylezof, *Temizlik Doğudan Gelir* adlı bir başyapıt kaleme almış Doç.Dr. Hüseyin Çelik gibi "tüşünür" çıkmış mı bakalım? Bana inanmayan dünyaca ünlü teolog Recep Tayyip Erdogan hazretlerine sorsun.

Ama École Normale Supérieure denince akla Paris'in Ulm Sokağı'ndaki ENS-Ulm diye de bilinen okul gelir. Kimbilir kaç cumhurbaşkanı, kaç başbakan, kaç bakan, kaç Nobelist, kaç büyük filozof ve yazar çıkarmıştır: Romain Roland, Henri Bergson, Jean-Paul Sartre, Louis Pasteur, Paul Langevin, Cahit Arf, Louis Althusser, Raymond Aron, Etienne Balibar, Alain, Jacques Derrida, Michel Foucault, Maurice Meleau-Ponty, Jacques Rancière, Hippolyte Taine, Pierre Bourdieu, Emile Durkheim, Jean Giraudoux, Julien Gracq, Paul Nizan, Jules Romains, Gérard Gennette, Marc Bloch, Georges Dumézil, Laurent Fabius, Edouard Herriot, Jean Jaurès, Alain Juppé, George Pompidou...

Yeter, kolum yoruldu. Ancak onda biri.

Bir yanlış yoruma engel olmak için seçkin (havas, elit) kavramı için birkaç örnek vermek istiyorum: Genç Türkler, Namık Kemal, Tevfik Fikret, Mehmet Akif, Mustafa Suphi, Mustafa

Kemal Atatürk, İsmet İnönü, öteki kurucu kadro üyeleri, Nâzım Hikmet; Karl Marx, Engels, Lenin, Troçki, Mao, Castro...

Bizimkilere gelince: “Cehaletin bu rönesans döneminde devlet işleri ve demokrasi ancak bu kadar olur!” diyecek nankörler, fesatlar ve darbeciler çıkacaktır.

Bu yazı, Silivri Toplama Kampı’nın ilk mezunlarını verdiği gün yazılmıştır.

Avam’ın Havas’tan intikamı işte böyle olur.

DİZİN

II. Abdülhamit 102, 247

A

- Abdelwahab Meddeb 71
Abdullah Gül 18, 19, 23, 43,
102, 107, 175, 216, 244,
247-249, 250-253, 254,
256
Abdurrahim Boynukalın 152
Abdurrahman Dilipak 72
Abdülhakîm Arvasî 247
Abdüllatif Şener 107
Ahmet Davutoğlu 85, 90,
102-104, 114, 192
Ahmet Hakan 166
Ahmet İnsel 94, 95
Ahmet Necdet Sezer 253,
254
Alain Juppé 266
Ali Bulaç 18, 72
Aristoteles 238
Asaf Savaş Akat 72
Atatürk 44, 68, 69, 71, 124,
125, 126, 132-135, 156,
197, 244, 245, 252, 267
A. Vehbi Ecer 68
Aydın Çubukçu 72
Aydın Doğan 57
Aydın Menderes 72
Ayşe Böhürler 214, 215
Ayşegül Jale Saraç 256

B

- Bahçeli 233
Baskın Oran 167
Batlamyus 238
Bekir Bozdağ 266
Berat Albayrak 232
Beşar Esad 104
Binali Yıldırım 18, 222
Burhaneddin Kuzu 177
Bülent Arınç 18, 107, 207
Bülent Tanör 72

C-Ç

- Cahit Arf 266
Can Dündar 126, 249
Castro 267
Cem Dizdar 25, 26, 72, 73
Cem Eroğul 72
Cengiz Çandar 72
Coşkun Kırca 72
Cübbeli Ahmet Hoca 167
Cüneyt Ülsever 61, 63
Çetin Altan 72
Çiller 131

D

- David Brooks 8, 117, 120
Descartes 238
Doğan Kuban 199, 200
Doğu Ergil 167

Doğu Perinçek 23, 72, 125
Dücane Cündioğlu 112, 113

E

Ebû'l-A'la Mevdûdî 103
Edouard Herriot 266
Edwin Hubble 238
Ekmeleddin İhsanoğlu 40
Emile Durkheim 108, 266
Emine Erdoğan 232
Emre Dorman 237, 238, 239,
240
Erbakan 18, 20, 21, 23, 41,
42, 44, 48, 67, 108, 208,
209, 248, 250
Erdinç Çelikkhan 220
Erdoğan Aydın 53
Ergun Özbudun 125, 177
Ertuğrul Kürkçü 72
Ertuğrul Özkök 176
Etienne Balibar 266

F

Faik Bulut 66, 71
Falih Rıfka Atay 226
Fethullah Gülen 23
Fevai Arslan 260, 262
Fikret Başkaya 72
François Hollande 28
François Rabelais 201
Franz Kafka 106

G

Galileo Galilei 238
Gazzâlî 167, 235
George Pompidou 266
Georges Dumézil 266
Gérard Gennette 266
Giordano Bruno 238
Graham Fuller 23, 25
Güneri Cıvaoglu 72
Güngör Uras 64

H

Halil Hulki Efendi 158
Harun Yahya 235
Hasan El Benna 61, 62
Hayrettin Karaman 167
Henri Bergson 266
Hikmet Özdemir 72
Hilmi Özkök 205
Hippolyte Taine 266
Hitler 26
Hüseyin Çelik 266
Hüseyin Gülerce 111
Hz. Muhammed 49, 55, 89,
209, 231, 234
Hz. Musa 157

I-İ

Isaac Newton 238
İdris Naim Şahin 18
İskilipli Atıf Hoca 245, 247
İsmet İnönü 125, 132, 136,
137, 199, 267

J

Jacques Derrida 266
Jacques Rancière 266
Jean Giraudoux 266
Jean Jaurès 266
Jean-Paul Sartre 116, 266
Joan Robinson 216
Jules Romains 266
Julien Gracq 266

K

Kant 238
Karl Marx 216, 267
Kemal Derviş 172
Kemal Kılıçdaroğlu 155
Kenan Kıran 107
Kenneth Roth 189
Kepler 238, 239
Kopernik 238, 239
Kral VI. Henry 265

L

Laurent Fabius 266
Lenin 61, 62, 103, 267
Louis Althusser 266
Louis Pasteur 266

M

Mahmut Esat Bozkurt 174,
218
Mao 197, 267
Marc Bloch 266
Marco Polo 211

Marx 103, 216, 267
Maurice Meleau-Ponty 266
Max Weber 210, 215
Mehmet Akif 266
Mehmet Ali Birand 72
Mehmet Altan 72, 80
Mehmet Elkatmış 167
Mehmet Görmez 157, 168
Mehmet Metiner 21
Mehmet Müezzinoğlu 152
Mehmet Tekelioğlu 249
Mehmet Zeki İçsan 85
Melih Pekdemir 72
Menderes 72, 131, 132, 137,
140, 198, 207
Mete Tuncay 72
Metin Sever 25, 26, 72, 73
Michel Foucault 266
Milan Kundera 201
Mithat Sancar 112
Morton Abramowitz 19, 20,
28, 29
Muaviye 158
Murat Bardakçı 117
Murat Belge 188, 189
Mustafa Kemal 10, 102, 124,
125, 144, 218, 219, 220,
266
Mustafa Sabri 41, 245

N

Namık Kemal 266

Nazım Hikmet 250
Necip Fazıl Kısakürek 11, 32,
198, 222, 245, 247, 249,
250

Necmettin Erbakan 209

Nicolas Sarkozy 28

Nilüfer Göle 95, 96

Numan Kurtulmuş 212

O-Ö

Obama 157

Orhan Gökdemir 2, 72

Ömer Laçiner 113

Özal 18, 23, 72, 79, 131, 140,
142, 227, 252

P

Paul Langevin 266

Paul Nizan 266

Phil Zuckerman 117

Pierre Bourdieu 266

Publius Cornelius Scipio 257

R

Raymond Aron 266

Recep Tayyip Erdoğan 7, 11,
17- 21, 25, 26, 31, 70, 72,
73, 104, 155, 179, 191, 197,
198, 204, 222, 230

Romain Roland 266

Ronald Reagan 19

S

Saffet Efendi 159

Sakallı Hüsnü 7, 41, 42, 44,
45, 49, 50

Selim Can 235

Selin Çağlayan 71

Serdar Arseven 107

Sergey Lavrov 104

Serhan Bolluk 18

Seyyid Kutup 62, 68, 69

Sinan Onuş 18, 20, 22, 29

Soner Yalçın 90

Suat Yıldırım 96

Sungur Savran 72

Süleyman Demirel 252, 265

Süleyman Efendi 247

Şerif Mardin 90

Şevket Kazan 127

Şeyh Esad Efendi 247

Şeyh Said 41, 126, 245, 247

T

Taberî 236

Telesio Patrizzi 238

Tevfik Fikret 266

Toktamış Ateş 72

Troçki 267

Turgut Özal 18, 23, 72, 252

V

Vahidettin 102

Vasıf Çınar 159

W

Walt Whitman Rostow 216

W. Sombart 215

Y

Yalçın Küçük 72

Yaşar Nuri Öztürk 239, 260,
261

Yezid 158

Yiğit Bulut 131

Yusuf Akçura 155

*Yazarın Tekin Yayınevi Tarafından
Yayınlanmış Eserleri*

TÜRKİYE'NİN SIRAT KÖPRÜSÜ
AÇILIM MASALI

ÖZDEMİR İNCE

İMAM HATİP SALTANATI VE
İMAMOKRASİ

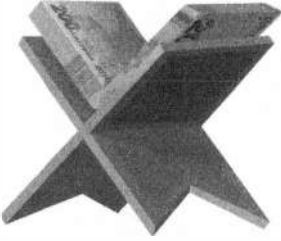
ÖZDEMİR İNCE

2. BASKI

ÖZDEMİR İNCE

DİN İMAN MASA KASA

ÖZDEMİR İNCE

CUMHURİYET'İN ÜÇ FEDAİSİ

ÖZDEMİR İNCE

TERS(İNE)
YAZILAR

